В.Ю. Шевцов

БУТТЯ

Дніпропетровськ
2004

ББК 87.3 (4 укр) + 86.2 (4 укр) + 63.3 (4 укр) + 63.52 (4 укр)
Ш37

Шевцов В.Ю.
Ш37 БУТТЯ. - Ця книга - для тих, хто вступає в доросле життя, для тих, хто думає і шукає відповіді на вічні запитання. Ця книга призначена тим, хто, маючи нову свідомість і новий світогляд, має будувати Україну майбутнього, осяяну розумом і духовністю – Русь Триславну; Русь слави і краси, гармонії і фізичної досконалості, Русь розуму і інтелектуального пошуку; Русь добра, любові, жертовності – духовну Русь.

Передмова

На початку третього тисячоліття від народження Христового русько-український етнос постав перед вибором: бути чи не бути? Жити повнокровним інтелектуальним і духовним життям, чи піти в небуття? В більшості своїй українці на разі безвольна, старіюча, облишена пасіонарної енергії, з втраченою самосвідомістю і відчуттям другорядної вартості вимираюча нація. Відсутність національної ідеї і перспективи майбутнього, нав'язана ззовні культура, запрограмовані чужинцями мораль, свідомість зробили існування українців - русичів безцільним і нікчемним.

Та чи все так погано і безнадійно? Чи існує інший шлях розвитку, чи є майбутнє у наших дітей і онуків?

Щоб відповісти на поставлене питання необхідно дати відповідь на інше: яке призначення русько-українського етносу в еволюції планетарного суспільства? Бо як не має в комп'ютері жодної не призначеної для чогось деталі, так не існує у Всесвіті жодного елемента, немаючого призначення, тим більше, коли мова йде про долю одного з провідних етносів на нашій планеті.

Щоб зрозуміти сеанс свого буття, зрозуміти хто ми, необхідно відновити власну історію, бо знаємо лише ту, що писали для нас завойовники; ті, хто зробив усе можливе, щоб ми забули не тільки свій родовід, а навіть те, хто ми такі взагалі. Необхідно донести до тих, хто ще здатний думати власною головою, новий світогляд і нове світобачення, бо кожної миті свідомість людей "програмується" засобами масової інформації, що не належать українцям, бо живемо нині в умовах фізіологічної західної культури, інтернаціональної свідомості розтління і руйнації, користуємось македонсько – татарсько - угро-фінським діалектом рідної мови – російською. Сучасна російська мова є однією з наймогутніших і найгарніших мов у світі, але її спотворює страшний за наслідками матерщинний бруд, що заполонив всі мовні простори і став її гармонічною частиною. В той же час ми не користуємось власною "Материнською мовою" – мовою, що є душею народу...

Написана книга продовжує книги автора "Русь" та "Багато званих, мало вибраних" і призначена для формування нового світобачення з тим, щоб дати поштовх в розкритті свідомості українців, щоб кожна людина почала думати власною головою і діяти на власний розсуд, а не жила за стереотипами нав'язаними їй ззовні. Людина, що думає власною головою – найстрашніша для всіх, хто паразитує на ній, і задля чого програмується все суспільство зацікавленими структурами ззовні і, навіть, власною владою.

Що таке добро і зло?, чи існує Бог?, в чому сенс людського буття? Ці, та багато інших, але подібних до них вічних питань задає людина собі на протязі життя. Але найчастіше це буває при переході від дитячого до дорослого життя, коли молода людина хоче зрозуміти сама себе і оточуючий Її Всесвіт. Другим періодом повернення тих же питань є вік підбиття підсумків життя. Ті ж самі питання сенсу буття, вартості прожитих років, засіяного і зруйнованого за собою...

В запропонованій читачеві книзі подані відповіді на питання, що задавались авторові протягом кількох років студентами фізико-технічного інституту Дніпропетровського національного університету в процесі читання лекцій з курсу "Екологія космосу", а ще в більшій мірі учнями аерокосмічної школи при Національному центрі аерокосмічної освіти молоді України. Загальна кількість питань із сфери буття людини і Всесвіту перевищила тисячу, з яких були відібрані, на думку автора, найважливіші.

Дати вичерпну відповідь на більшу частину подібних вічних питань неможливо в принципі, бо "обмеженим елементно мозком сприйняти, обробити і усвідомити інформацію, що перевищує ємність мозку неможливо". Тож подані в книзі відповіді хоч і побудовані на підґрунті сучасних уявлень про навколишній Всесвіт, не претендують на незаперечність. Їх призначення в іншому, в тому, щоб розбудити думку і розкрити свідомість, надати перший імпульс у власних пошуках відповідей на вічні питання.

Піддаючи сумніву багато з класичних стереотипів нашої свідомості, водночас слід застерегти читача під поспішних висновків з того чи іншого питання, бо у всякому випадку треба виходити з того, що Всесвіт є єдиною живою розумною системою, в якій людство є лише маленькою складовою частиною. І, в той же час, кожна людина це, "іскра божа", і кожна людина має жити згідно з морально-етичним кодексом людства, за заповідями Всевишнього. Якщо ж щось у будові Всесвіту, чи людини викликає протест душі чи свідомості – не поспішаймо судити за те Сили Небесні, а тим більше Всевишнього, бо в своїх думках і судженнях виходимо не з божественного, а з людського. Шукаймо пояснення і зрозуміймо, що так, як воно є, так воно і має бути.

“Стукайте – і відкриють, шукайте – і знайдете, просіть – і дано буде”…– говорить Ісус Христос. Непростий і нелегкий шлях пізнання Всесвіту і розуміння Буття власного і вишнього.

На цьому шляху – шляху сходження до Горного, до Вишнього Людство робить лише перші кроки, але як важливо зробити свій перший крок в житті.

В кінці книги подані думки і висловлення різних часів і різних авторів, що допоможуть читачеві в розумінні багатьох хвилюючих його питань.

ЧАСТИНА І. ВСЕСВІТ

Духовний Всесвіт

Чому одні люди вірять в Бога, а інші ні? Що таке віра в Бога?

На рівні свідомості, а частіше підсвідомості, майже всі розуміють, що існує щось вище, могутніше за людину, що само існування людини підпорядковується не просто законам природи, а формується якимось іншим чином. Одні вбачають в цьому закони еволюції вічної природи, вінцем розвитку якої є людина. Інші розуміють, що не все так просто, що є щось надприродне, чого на цей час людство ще не може осягнути, але яке впливає на все, що відбувається у Всесвіті. Перші вважають себе атеїстами (не віруючими), інші – віруючими (теїстами).

Віра в Вищі могутні сили, в абсолютний Розум, в Те, що робить матерію живою, є вірою в Творця Всесвіту, в Бога. Віра в Бога умовно ділиться на три стадії. На першій людина не розуміє процесів і явищ, що відбуваються навколо, але вірить в надприродне. На другій, вивчаючи закони матеріального (речовинного) Всесвіту, вона екстраполює їх на все сутнє і не знаходить у Всесвіті місця для Бога. Але на третій стадії, коли вона починає розуміти, що не все можна пояснити законами "матеріального" (речовинного) Всесвіту, вона знову повертається до віри в Творця. Як сказав відомий англійський вчений, малі знання віддаляють нас від Бога, великі – наближають до нього. В усі часи видатні вчені були, водночас, і глибоко віруючими людьми.

Чи існує "сьоме небо"?

В прямому розумінні, звичайно, ні. Під "сьомим небом" можна розуміти дві речі: збільшення можливостей людини у нашому Всесвіті та існування Всесвітів (мається на увазі шарів простору і часу) з більшими можливостями по відношенню до нашого. В першому випадку – це співвідношення між складністю будови людини, її запитами та можливостями. Коли кажуть: "Я на сьомому небі від щастя, чи від задоволення", то мова йде про фізіологічний екстаз. А ще є екстаз інтелекту, свідомості, дослідника і першопроходця, як і екстаз Духу, любові і творчості. Чим складніша будова людини, тим вище її запити і тим ближче вона не лише у відносному, а й у фізичному розумінні цього слова, до "сьомого неба", бо крок за кроком підіймається у височінь розуму і духу, їх "сьоме небо".

"Паралельно" з нашим шаром простору і часу існує безліч інших, що в багатьох випадках перевершують наш за складністю будови і можливостями сходження. Тож перехід з нашого шару простору і часу в інші, в процесі еволюції, теж є кроками до "сьомого неба".

Що таке „свята трійця"?

З давніх-давен найбільшим святом на Русі було свято „Троїці". Троїця – це Зоряний Закон слов'ян – русичів. Через Троїцю людина розуміє закони творення, будови і еволюції Всесвіту. Зоряний закон – це закон трьох основних сил, трьох початків, що утворюють життя Всесвіту і його течію, трьох світів: світу Духу, інформаційного світу і світу непроявленої матерії. Поєднання цих трьох світів народжує Світ Яві (світ явлений), в якому існуємо ми.

Розрізняють кілька Троїць. І перша з них Троїця творіння: Бог (Всевишній), Бог-Син (Продовження Всевишнього, Він же Сварог, він же Рід) і Дух Святий (мати Сва, Слава). Бог – Всевишній один і єдиний, в проявах Бога Сина чисельний. Син Бога народив все сутнє (створив), тому він Рід. Син Бога створив Сваргу (інструмент побудови Всесвіту – спіральний світловий вихор) і народив світ явлений – Майю. Всевишній робить Світ Явлений живим, вселяючи в матерію душі, іскри божі, а тому Бог є Дух. Все перераховане є лише якості Одного і Того ж, Кого називають Всевишній. Друга Троїця - Троїця будови Всесвіту: Явь, Правь і Навь. Явь – це явлений матеріальний світ, Правь – це світ законів, інформаційна, ментальна сторона Буття; і Навь – світ богів і світ Духу. Тріадні боги, всесвіти і люди. Троє в одному і одно обіймає трьох.

Третя троїця – три основних Закони буття Всесвіту: Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Рід народжує – це буття, це творення Всесвіту в минулому, сучасному і майбутньому. Закон Велеса – це закон життя, руху; це перетікання Яві в Навь і Наві в Явь, зміна Батька Сином. Закон Коляди – це вчення про Велике Зоряне Коло, про Коло Самари (долі) людей, богів, Всесвіту. Це Закон Долі (Кари), це Шлях Даний (шлях Дао).

Четверта Троїця – це три іпостасі розвитку, еволюції богів і Всесвіту. В першій іпостасі Бога Сварога Всевишній створює Всесвіт, в другій Бога Перуна – підтримує буття і еволюцію Всесвіту, в

третій – Бога Велеса – забирає енергію, відкриваючи двері з Яві в Навь. Це Білобог, що створює, це Білобог в рівновазі з Чорнобогом, це перетворення Білобога в Чорнобога при згасанні, руйнації створеного, це закон „він – вона”, це закон „заперечення – заперечення”. Символом Троїці є трисил або триглав; зараз його називають ще тризубом. Остання назва пішла від російського історика Карамзіна, який не знав походження цього символу і не розумів його змісту.

Чи дійсно існує те, що називають пеклом? І що тоді таке рай?

Поняття, що людина в неясних образах сприймає як пекло, виникло, швидше за все, паралельно з усвідомленням поняття полярності вищих сил. У своєму житті людина весь час стикається з процесами еволюції, інволюції, руйнації; з одного боку – з народженням, з іншого боку – з умиранням. Народження, життя, розвиток завжди асоціювались з комфортністю, можливостями, творчістю. І це в свідомості людини формалізувалось розумінням абсолютних можливостей, або раю. Хвороби, згасання, смерть – усе це сприймалось як обмеження можливостей, безперспективність, безвихідність з одного боку, і, як асоціація, наслідків за невірні, погані вчинки і дії, з іншого. І це в свідомості людей поступово переросло в поняття пекла. Та ж свідомість підказувала, що не все залежить від самої людини, тож і поняття раю та пекла розділились в метафізичні реальності, що існують поза межами нашого фізичного Всесвіту, і, в особисті, віднесені до свідомості і духу самої людини. Розділені таким чином ці поняття, тим не менше, глибоко пов’язані між собою як на фізичному рівні, так і на рівнях людського духу і людської свідомості.

Метафізичне поняття раю і пекла можна знайти у Данте, пізніше у Сведенборга. Найбільш детально і глибоко інформація про ці реалії подана у Д.Андрєєва, в його надзвичайній книзі “Троянда світу”. Та все ж необхідно зауважити, що це лише підсвідоме наближення до реальності.

Поняття раю чи пекла віднесені до внутрішнього світу людини, пов’язані з рівнем реалізації особистості і розподіляються на складові фізичного, ментального і духовного станів. На кожному з цих рівнів пекло – це неможливість реалізації задуманого, бажаного; це знання того, Хто і Що ти є, і неможливість пережити це. На відміну від пекла рай – це повна реалізація можливого. Але небеса, розкішні палаци, райські насолоди, і реальність, коли все те, про що ти лише подумаєш, уже є – це теж пекло.

Чи може людина померти духовно?

На відміну від смертного фізичного (біологічного) тіла, духовне тіло існує на протязі всього існування особистості, а останнє - на протязі виконання задачі, що їй призначена у Всесвіті. З іншого боку, духовна складова людини є часткою Душі Всесвіту, Духу Предвічного, гілкою Прадерева життя, що зеленіє вічно. Але й гілки іноді засихають ще до того, як засохне дерево. А ще зміна зношених тіл, коли фізичне, згасаючи, не відповідає тканині духовній і остання не може себе проявити. Так і душа людини, в залежності від стану проявлення, може вважатись "померлою”, звичайно, "на час".

Чи є вища сила, що впливає на історію і розвиток цивілізації?

Згідно з теоремою Ешбі-Гьоделя для побудови і розвитку якої завгодно системи чи об’єкту необхідно мати надлишковість того, з чого будується дана система. Для побудови "розумного об’єкту" необхідно мати більш “розумну" систему; створити людину може лише "система", розумніша за людину. Крім того, в відповідності до другого закону термодинаміки, людство може ставати все більш розумним лише в двох випадках: коли навколишній Всесвіт розумніший за людство; або коли знання, що перевершують людські на даний час, надходять із-за меж Всесвіту безпосередньо до людей. І в тому, і в іншому випадку маємо визнати, що у Всесвіті є ієрархія розумних систем, в якій людство займає лише свою розумну нішу, і що людство є лише складовою розумної системи більш високого рангу. Визнання наявності розумних систем більш високого рангу автоматично підтверджує нашу залежність від розуму більш високого рівня, або, як ми говоримо, від "Вищої Сили".

Ієрархічність в будові єдиного, живого, розумного, гармонійно поєднаного в єдиний організм Всесвіту. свідчить також про те, що все у Всесвіті взаємопов’язане і взаємозалежне, що у всіх його складових є свої функції і своє призначення, що простіші системи в своєму розвитку залежать від складніших і розумніших ієрархічно систем. Тож маємо визнати, що більшість глобальних процесів на Землі мало залежать від самого людства і що основні моменти в його розвитку визначаються не нами. На кожному рівні будови Всесвіту є відоме в теорії інформації співвідношення між заданим

детермінізмом і свободою пошуку – власною волею (приблизно 3:1 або 4:1). Ми можемо створювати своє майбутнє десь на 25 відсотків, інше від нас практично не залежить.

Як ви відноситесь до таких рис людини як смирення і покірність перед Богом, до яких закликає нас церква?

За законами християнської церкви кожний християнин має притримуватись трьох чеснот: смирення, вдячності і покірності перед Богом. Іншими словами мова йде про те, щоб людина беззастережно, як солдат виконувала накази і бажання церкви, була вдячна служителям церкви, що несуть Слово Боже, і була їм покірна. Спочатку ці "чесноти" служили церкві, а пізніше почали використовуватись і владними структурами, яким служила і служить церква. Саме в такому контексті названі чесноти набувають негативного змісту по відношенню до рядового християнина.

В дійсності ситуацію необхідно розуміти дещо інакше. Творцем людини, її Батьком, як і всього живого Всесвіту, є Всевишній. А як має жити Син, щоб батьки були ним задоволені? Ми маємо:

- бути вдячними Богу за дароване нам життя, душу і розум;
- вчитись і зростати в відповідності до сподівань Батька;
- сотворити Батькові і діяти так, щоб Він міг гордитись своїми дітьми, своїм творінням.

Якщо Бог існує, то де він знаходиться? Це правда, що Він все бачить і все про всіх знає?

Перш ніж говорити про місце знаходження Бога, давайте поговоримо про "місце", точніше про простір, про відносність цього поняття. Уявіть квадрат з ребром довжиною в 1 метр. Це куб в площині. Довжина його діагоналі дорівнює за теоремою Піфагора $\sqrt{1^2+1^2}=\sqrt{2}$ м. А тепер розглянемо трьохвимірний куб з тим же ребром. Його діагональ дорівнює $\sqrt{1^2+1^2+1^2}=\sqrt{3}$ м. Діагоналлю в кубі може бути і площина між протилежними ребрами з площею $\sqrt{2}$ м^2. Якщо візьмемо багатовимірний куб, наприклад, з мільйоном координат, то діагональ - лінія дорівнюватиме:

$$\sqrt{1^2+1^2+...+1^2}=\sqrt{1000000}=1000_{\text{м}}$$

А тепер уявіть собі "електрон" з надзвичайно великою кількістю координат. В такому електроні (дуже маленькому, з нашої точки зору) в якості "діагоналі" може бути весь наш, хоч і дуже великий, але обмежений за розмірами, замкнутий Всесвіт. Якщо уявити таку модель, то не важко уявити і "електрон-Всесвіт" часткою більш складної системи, ніж сам Всесвіт. Можете називати цю систему Бог, бо визначити ту систему, що перевершує на порядки можливості нашого елементно - обмеженого мозку, ми не можемо. Бог в нас і поза нами, він в просторі - і поза простором, він в часі і поза часом. Деякою аналогією може бути Світове Дерево Духу Предвічного. Спробуйте уявити дерево, що перетинається площиною, в якій перетини це двохвимірні істоти, що живуть в площині. Чи змогли б вони зрозуміти, що всі вони лише перетини гілок дерева?

По тій же аналогії, все живе можна уявити гілками єдиного світового Дерева, що знаходиться і в нашому просторі, і поза ним. Великі гілки – то боги небесної ієрархії, а ми з вами – невеликі.

За цією моделлю Бог в кожному із нас і поза нами, у Всесвіті і поза Всесвітом. Він скрізь і всюди, він все "бачить" і все "розуміє", бо весь Всесвіт - це єдина жива і розумна істота. І так само як ми розуміємо свій організм і що в ньому відбувається, так і Бог все знає і все розуміє.

Якщо Бог визначає долю людей, то чому так багато самогубців?

Дійсно, для кожного з нас доля визначена наперед в середньому на 75%. Питання в іншому: чи дійсно саме Бог визначає нашу долю? І так, і ні. З одного боку, ми живемо за законами Всесвіту, створеного Богом і самі є Його частками і Його продовженням. Усвідомлюючи це, розуміємо, що не може рука діяти окремо від організму, що її дії визначаються нашою свідомістю. В той же час вона має і рефлекторну самостійність. Теж відноситься і до людини, і її долі. Незважаючи на досить відчутну ступінь залежності від призначеного їй, людина має простір власного вибору і власного прийняття рішення. І коли з тих чи інших причин для виходу із здається б безвихідної ситуації людина вибирає смерть, то це не означає, що таку долю визначив для неї Бог. Якби Бог повністю визначав буття людини, як і Буття Всесвіту – все б втратило сенс, бо все наперед було б відомо. Лишивши людині можливості прийняття рішення, Бог залишив і варіант самогубства.

Кількість самогубств не є сталим відсотком і залежить від стану суспільства. В перехідні, критичні періоди існування народу чи суспільства взагалі зростає кількість неординарних, руйнівних

ситуацій, що заганяють людину у глухий кут, з її точки зору – безвихідний. Буває і навпаки: все настільки стабільне і настільки визначене, що практично немає можливості будь-що змінити і внутрішній опір такій визначеності теж може довести людину до критичного рішення.

Навіщо Бог створив людину і хто створив Бога?

У питанні про появу людини у Всесвіті можна говорити про дві моделі, а саме: про штучне і природне походження. З одного боку людина є продовженням Бога на даному рівні організації Всесвіту (як гілочка є продовженням більшої, а та ще більшої). З іншого боку, виходячи з принципу творчості, Всевишній створив богів нижчого рівня, які, в свою чергу, ще нижчого і так до людини. Є шипшина – предок троянди, але троянду виростила людина. Є природній паросток того, що має стати Людиною, але щоб розквітли "троянди", необхідно щоб над Людиною "попрацювали" Боги рівнем вищі за людину. Отже, найбільше ймовірно, що Людина є синтез і першого і другого.

Якщо на перше питання можна дати хоч умовну відповідь, то на друге взагалі неможливо, окрім одної: щось не виникає з нічого і не перетворюється в ніщо. Тож в питаннях творіння, життя і смерті завжди маємо виходити саме з цього принципу. Все, що існує, від Всевишнього і до найменшої частки – вічне, але все змінюється, трансформується, набуває нового змісту і нових кольорів. Життя це, вічна, але завжди неповторна мелодія.

Чому церква лякає людей кінцем світу?

Церква не просто лякає людей кінцем світу, але й пропонує рецепт, як врятуватись. Для цього треба молитись і сповідуватись; звичайно, перед служителем церкви і, звичайно, приносити що-небудь у жертву церкві; краще гроші і побільше. Бо чим більше принесеш в церкву, тим більші гріхи тобі відпустять, звичайно не Бог, а служителі церкви. З іншого боку страх перед відповідальністю за гріхи минулого робить людей більш слухняними в сподіванні відкупитись, або домовитись по принципу "я тобі – ти мені".

В дійсності того що називають кінцем світу, не може бути в принципі, якщо, звичайно, само людство не знищить себе і планету. Не може ж усе живе відповідати за гріхи людства. Та і як взагалі назвати того, хто за чиїсь гріхи знищить і невинних? Не може бути кінця світу і по причині ієрархічності розуму у Всесвіті; іншими словами над розумом людства панує розум ще складніших систем і він є визначальним відносно життя на Землі.

І все-таки... Життя на Землі може стати розмінною монетою, знаряддям боротьби між системами більш високого рівня, ніж людство... Людство може підійти до межі небезпечної для існування планети і космічних ієрархій і тоді його теж можуть зупинити...

В усякому разі, лякає церква людей, чи не лякає кінцем світу, маємо жити по-людськи і за заповідями божими. Все інше поки що від нас не залежить.

Якщо Бог винищив поганих людей потопом, то де вони набрались знову і чому Бог не знищує їх зараз?

Легенда про потоп є біблійною і характерною для різних народів і різних віросповідань. Потопи були і є явищами кліматичними, часто катастрофічними, але не спеціально призначеними для покарання людей. І гинуть у потоках часто не найбільш грішні, а швидше навпаки, бо виживають ті, у кого більші можливості врятуватись. Відносно ж поганих людей -- є приказка: була б їжа – дармоїди знайдуться, де з'являються життєдайні потоки, там з'являться і паразити, і негідники. Як кажуть біологи – ніша існування ніколи не буває пустою. І доти, доки існує ґрунт для того, щоб ріс бур'ян, він буде рости, незважаючи на боротьбу з ним. Якщо Всесвіт побудовано так, що в природі існують хижаки, паразити і тому подібна нечисть, то все це для чогось призначено і все це має бути незалежно від нашого погляду і нашої думки відносно нього. Щоб зрозуміти мотиви дій Бога необхідно або бути Богом, або хоча б спробувати глянути з вершини Бога на те, що називаємо поганим.

Хто такий Диявол?

Слово Диявол походить від назви бога осяйного неба Дива (від цього слова, точніше кореня "див", походять такі слова, як диво, дивний, дівчина, дивитись і назви богів: Деус, Зевс). Поступово змістовність цього слова трансформувалась в дивів (різних духів) і в бога підземного царства Дия (у германців – у Диявола). Якщо в свідомості людей більшість гарного пов'язане з небом – звідти гріє Сонце, звідти йдуть життєдайні дощі, то з-під землі приходить страшна сила: землетруси і вулкани,

щось подібне до величезного страшного дракона, або вогнедихаючого змія, що живе під землею. Тож і приписали люди все страшне і погане „підземному” богу Дияволу.

З іншого боку, ще наші трипільські пращури поділили неподільну полярну природу на дві окремі частини, на два полюси: Білобога і Чорнобога. Все, що не подобається людині (про інших істот мова не йде) було віднесено до області уподобань Чорнобога – диявола. Дияволу передали і підпорядкували не лише аморальні вчинки людини, а й катастрофи: природні і рукотворні; і навіть образ його зліпили із самих негарних(знову таки з точки зору людини) особливостей різних істот. Відповідно в людській уяві Диявол це щось жахливе, те, що займається лише одним, а саме: як зробити побільше поганого.

Чи дійсно це так? Ісус Христос казав, що Бог і Сатана говорять одні й ті самі слова, кличуть до одних і тих же добрих вчинків і справ, ось тільки наслідки цих слів різні. Тож, підкреслював Великий Пророк Людства, не по словах, а по справах їх пізнаєте їх… Поміркуйте самі, чи прийде Сатана до Вас в страшному образі, якщо він хоче заволодіти Вашою душею? Звичайно ні. Це буде прекрасний, може в чомусь дивний образ, і говорити він буде гарні слова, але… Бажала мати доньці добра, а донька повісилась. Благими намірами вимощена дорога до пекла… Хочете пізнати людину, не довіряйте словам, подивіться на справи і наслідки, що тягнуться за тою людиною, і ви зрозумієте, з ким маєте справу.

Казав Христос: не можна слугувати одночасно і Богові і Мамоні (грошам, Сатані). Коли ж церква під різними приводами вимагає від пастви гроші, то кому вона служить? Кому служать ті, хто складає та співає пісні про наркоманію, злодійство, розпусту, прикрашаючи їх найкращими людськими і Божими рисами? До чого і до якого фіналу веде реклама вседозволеності, жорстокості і насильства? Що очікує людство при масовому зомбуванні фізіологічною культурою заокеанського (до речі!) диявола?

Бог створив людину за образом та подобою своєю. За віруваннями предків, за канонами Відичної віри, Бог – творець полярний в собі самому і людина, створена за подобою Творця, також полярна сама в собі. Тільки в одній перевагу має крило Білобога, а в іншій – Чорнобога. Не слід шукати Бога поза собою, і не потрібно заганяти Сатану до ядра Землі – він теж в нас, і від нас самих залежить яким і чиїм шляхом ідемо і кому ми слугуємо. Зустрічаючи іншу людину, ми зустрічаємо Бога і зустрічаємо Сатану, розмовляючи з іншими ми розмовляємо з ними і слідуємо їм, бо кожна людина – частка Всевишнього.

Полюсність, полярність добра і зла присутня на всіх рівнях будови Всесвіту, але виражена по різному. Полюси можуть бути в одному об’єкті і в різних, в одному світі і в різних. Але навіть тоді, коли ми їх спостерігаємо як окремі – незримо вони поєднані в єдине ціле будовою Прадерева життя Всесвіту.

Що означає хрест в християнській вірі?

Символ „хреста” прийшов до нас з глибокої давнини і є символом індоєвропейських народів, або орійських. Згідно з Відичною вірою хрест символізує запліднення матерії духом і розумом: два перехрещені промені, що проходять через Сонце. Орійський хрест на відміну від християнського виконувався з Сонцем на перехресті. З приходом християнства Сонце з перехрестя зникло, а на хресті з`явилося розп`яття Христа. З історії відомо, що Христа розп’яли не на хресті, а на його подобі, щось на зразок букви „Т”. Нині від орійського хреста залишились лише два перехрещених промені козацького, георгієвського та мальтійського хрестів. До недавна орійські хрести висіли на київських церквах, а вперше, за інформацією Ю.Канигіна, їх поєднали з церковними куполами в Європі.

Окрім церковного хреста існує хрещення, що також символізує освячення розумом – від лоба до сонячного сплетіння і від правої частини грудей до лівої, хоча більш символічним було б від серця вправо (промені розуму і духу від голови і серця).

Як бачимо орійський хрест, що символізував розумність і духовність матерії перетворився в символ розп’яття Христа, в символ жертовності Великого Пророка Людства, притому втративши більш важливий початковий зміст.

Чи правда, що після смерті Бог ділить людей на праведних і грішних?

За однією з східних притч після смерті в чергу до Аллаха попадає лікар. Аллах розподіляє кого в “рай”, кого в “пекло”. Коли черга дійшла до лікаря, Аллах сказав: цього в пекло. Лікар в розпачі запитує Аллаха: за що? Я ж все життя прожив для інших, я рятував людей від хвороб і смерті,

я робив для них все що міг! … Аллах подивився на лікаря і відповів: “Ти заважав мені виховувати людей”.

Що ми розуміємо під праведною людиною? Ту, що ніколи нікому не збрехала, нікого не обдурила, не оговорила, жила по совісті, нікого не скривдила… А що як її дії суперечили задуму божому? Чи вірно зробить лікар, якщо скаже правду пацієнту, що у того немає ніякої надії на позитивний результат? Чи має він право на таку праведність?

А яку людину слід віднести до грішних? Пам’ятаєте слова Ісуса Христа: “Нехай той, хто сам без гріха, кине камінь …” Натовп розійшовся і ніхто не кинув камінь. Що таке гріх? Гріх це те, що в діях людини не відповідає людській етиці і моралі. Та навіть для одного етносу важко витримати весь набір обмежень і акцентів без виходу “за межі”. Звичайно є гріхи великі і маленькі, але всі гріхи – це гріхи за соціальним визначенням, а не за божим. По відношенню до Бога гріхом є те, що шкодить витвору Бога – Всесвіту, руйнує природу і душі людські.

А як бути з людиною, яка має не лише багато гарних якостей, але й деякі досить погані, притому що гарних більше. Куди її направити ? І як класифікувати ніяку людину, ні “холодну”, ні “гарячу” ? Куди направити таку людину: в рай чи в пекло ? Як поділити в кінці року школярів на тих, хто має учитись в наступному класі, і тих, кого слід вигнати зі школи, чи покарати?

Тож процедури поділу не існує, є інша: Закон Кари – за все, що зроблено, маєш отримати або позитивну оцінку, або негативну. Та отримавши негативну – маєш відпрацювати кару, вивчити урок до позитивної оцінки.

Чи правда, що в раю не існує тваринної їжі, що хижаки там перестають бути хижаками, що там всі істоти друзі?

Земний досвід говорить людині, що все живе є ”їжею” для іншого живого. Якщо людина не їстиме представників фауни – чи буде вона безгрішною? За “Біблією” Бог заповідав людині їсти (окрім посту) не тільки рослинну їжу, а ще й тих, хто бігає по землі: парнокопитних та ще й жуйних; серед того, що плаває – те, що покрито лускою, а серед того, що літає, лише те, що покрито пір’ям. Звичайно людина може не вживати представників фауни, але ж і рослини живі... А ми їмо, і їх і їхнє насіння, вбиваючи майбутнє життя. Чому Бог створив таким наш Всесвіт? Якби ми могли зрозуміти Задум Божий... Навіщо створювати хижаків, щоб вони потім їли траву в раю, чи нічого не їли? Правда можна поставити, а точніше вкопати хижаків в землю, а в клітки помістити хлорофіл, та й нехай живуть сонячним промінням. Але то вже буде рослинне життя... Щоб хижак перестав бути хижаком, він має позбутись свого біотипу і живитись чимось іншим, наприклад, енергією, інформацією, духом. Тож якщо “рай” не матеріальний, а енерго - інформаційний, то і проблем не буде. Звичайно, якщо там не існує інших хижаків-енергоінформаційних. Існують же інформаційні віруси...

Чи правда, що людина відповість за всі свої вчинки, що Всевишній все бачить?

Значимість і вплив різних вчинків людини на подальший перебіг подій на Землі і у Всесвіті дуже різні. Є правило в математиці: від перестановки складових сума не змінюється. Якщо людина щось зробила, але це ніяк не вплинуло на майбутнє – то за що відповідати? Я можу скільки завгодно перекладати камінь в пустелі, але не дай боже покласти його на шляху потяга чи авто. Людина відповідає, перш за все, за ті свої думки, рішення, вчинки, що негативно, руйнівним чином впливають на природу і людське суспільство (за винятком випадків, коли для того, щоб зупинити зло, нам необхідно мати меча, або надійний щит).

Природа побудована таким чином, що кожна система в відповідь на зовнішню дію відповідає своєю дією в напрямку нейтралізації цієї дії (принцип Ле - Шательє). В неживій природі цей принцип носить назви принципу зворотного зв’язку, в живій природі – закону Кар(м)и. Не потрібно Всевишньому кожну мить оцінювати дії всього живого у Всесвіті; необхідно побудувати Всесвіт так, щоб він розвився в відповідності до задуму Творця, в незалежності від можливостей впливу на події у Всесвіті розумного життя (Людства). З цією метою в будову Всесвіту і закладений принцип Кар(м)и. Показовою в цьому відношенні є порівняльна ситуація: якщо на вас впала порошинка вагою з комара, то ви її не помітите, але, якщо вас вжалив комар, то ви зреагуєте відразу. Живий Всесвіт – це частина живого Бога, а тому свої дії людина має оцінювати не з точки зору людини, а з точки зору Природи, з точки зору на себе, як на клітину того, кого ми називаємо Всевишній. І відповідно очікувати зворотної дії Всевишнього до нас в залежності від того, як назвати його реакцію – бачення, відчуття, розуміння...

Чому багато людей чекають Армагедон?

Чекати Армагедон – це чекати "кінця світу". Мова не йде про кінець Всесвіту, а лише про кінець життя на Землі. За біблейськими заповітами на Землі відбудеться "битва" між Планетарним Богом і Господарем Землі – "Дияволом". Вичерпавши інші засоби вирішення своїх задач Великі Планетарні Духи зі своїми воїнствами – ангелами і чортами зійдуться "стінка на стінку", використовуючи при цьому людство, яке на той час "потоне" в болоті аморальності і розпусти. Сценарій цієї планетарної битви описано в "Одкровенні" Іоанна Златоуста, приведеному в Біблії. Розбори розборами, але навіщо знищувати життя на Землі, в тому числі і всіх безвинних, всю флору і фауну?

Цікавий, але багато в чому подібний до описаного, сценарій розвитку планетарних подій в найближчі сторіччя подано в книжці Даниїла Андрєєва "Троянда світу". Можливо, що це наслідки прочитаного "Апокаліпсису" Златоуста, можливо, що людство лякають подібним сценарієм з якоюсь метою. Зацікавленість церкви в такому залякуванні зрозуміла: чим більше людей буде боятися "кінця світу" і більше молитися, щоб замолити гріхи (звичайно в церкві), тим більше віруючі принесуть в церкву і тим краще будуть жити попи, які в своїй більшості не вірять ні в бога, ні в чорта і служать мамоні (грошам). Не зрозуміле інше: як Біблія, проголошуючи безмежну любов Бога до людей і всього живого, може говорити про те, що Він спокійно може знищити і винних і безвинних. Щось не додумали пророки при написанні сценарію Армагедона. Розбори розборами, але над планетарними Богами володарюють Боги Сонячної системи, над тими – Галактики і так до Всевишнього. І при всіх повноваженнях не можуть навіть Величні Духи діяти на свій розсуд, бо у Всесвіті все єдине і все взаємопов'язане, і не може "одна рука рубати іншу".

Чому людина не бачить Бога?

Чи можемо ми побачити коня розглядаючи якусь його волосинку? Чи може та волосинка уявити себе конем, або хоча б усвідомити себе в ролі коня? Людина, що є Іскрою Божою, продовженням Бога, може бачити лише собі подібних, такі ж клітинки Того, кого називаємо Всевишнім. І зображаючи Всевишнього у вигляді людини ми праві і не праві, бо зображаючи частку, ми думаємо про ціле, але частка не є ціле, як і поважний дідусь на іконі не є Всевишнім. І не лише Людині, а нікому, навіть наймогутнішим Богам Всесвіту, не дано осягнути і зрозуміти того, кого називаємо Творцем, Всевишнім, бо обмеженій системі не дано осягнути і зрозуміти те, що перевищує можливості даної системи.

Чому на світі стільки релігій? Що було б, якби всіх людей об'єднала одна релігія?

Кожна спільність людей, як і всяка біологічна популяція, об'єднана сукупністю правил і норм, що дозволяють вижити цій спільноті. І в той же час всі люди розуміють, що є те Вище, що стоїть над всім живим і неживим Всесвітом, те що створює і дає життя всьому сутньому. З одного боку морально-етичний кодекс і національна самосвідомість конкретного народу, з іншого єдиний для всіх народів Бог. І поєднуються ці дві сторони в одній медалі, яку називають релігією. Отже скільки народів на Землі — стільки і релігій, а якщо і не самостійних релігій, то відгалужень, сект, модифікацій.

Єдина релігія може об'єднати всі народи на планеті при глобалізації культур, матеріальних, інформаційних і духовних потоків, при перетворенні людства в єдиний суперетнос. Але і в такому суспільстві будуть виникати різні відгалуження і течії, а з ними подібні відгалуження і течії будуть і в релігії.

Для цілісного сприйняття Всевишнього, Всесвіту і Людини необхідно мати високі рівні духовності і розуму, що доступно незначній частині людства. Всім іншим Бога набагато легше сприймати не Серцем і не Думкою, а через живіт. Тож, мабуть, людству ще дуже довго чекати приходу єдиної релігії і Єдиного Бога.

Як виник піст?

Традиції, що сповідує людина, є завжди продуктом її досвіду, або наслідуванням досвіду чужого. Мабуть ще з часів становлення первісної людини наші пращури помітили, що періодичне голодування не тільки не шкодить здоров'ю, але й допомагає позбутись деяких хронічних хвороб. З розвитком свідомості вони також зрозуміли, що подібні речі властиві також інформаційній сфері роботи нашого мозку; що і свідомість і душа потребують свого, властивого їм посту. Так у наших

пращурів виникле поняття “Шляху очищення”, що включав у себе піст – очищення тіла, усамітнення – очищення свідомості і сповідь – очищення душі. З приходом на Русь християнства усамітнення і сповідь залишились традицією монахів, а з „Шляху очищення” залишився лише піст.

Під час посту організм позбувається всього зайвого, спалюючи його замість їжі, в тому числі і більшість нежиттєздатних тканин. Під час усамітнення йде переоцінка інформаційних цінностей і життєвих психологій, законів взаємовідносин в суспільстві і взаємовідносин між богами і людьми. Під час очищення душі через сповідь людина може позбутися багатьох некращих емоцій і негативного досвіду в духовній сфері.

Існує вислів “Самітність богів”. Що він значить?

У Християнстві існує догма, згідно з якою Бог створив людину по образу і подобі своїй. Це і так і ні, бо ще наші пращури говорили, що людина це “іскра Божа” на Землі, що в душі кожної людини присутній Бог, “як і в кожній живій істоті взагалі. Бог – Рід”, Бог, що народжує життя, за уявою пращурів нагадував в якійсь мірі “Дерево життя”, де Боги вищих ієрархій “схожі” на скелетні гілки, люди на маленькі гілочки і так далі. І так само, як і Всевишньому, всім богам нижчих рангів присутнє прагнення до творчості. Але в умовах обмеженості Всесвіту, речовини, енергії, інформації, інших (невідомих нам) складових, простір і можливості творчості теж обмежені на відміну від часто необмежених бажань творчості. Тож для реалізації своїх можливостей необхідно або “забрати, загарбати, присвоїти” уже “розподілене”, або запалити інших подібним бажанням і об’єднавши можливості і зусилля досягнути омріяного. У Всесвіті використовуються обидві можливості, але для багатьох бажання так і залишається лише мрією. Саме експансія творчості робить досить часто самотніми, не зрозумілими для інших, “диваками” не лише людей, а й богів. І чим вище рангом бог, тим більші і далекосяжніші мрії і плани, більш жорсткі рамки законів і принципів і все менші можливості в досягненні мети. А тому або конфліктна ситуація (щоб побудувати своє необхідно звільнити територію для творчості, зруйнувавши чуже), або “самітність” в існуючій ієрархії. Щось подібне, але надзвичайно віддалено, можна спостерігати в розвитку дерева, де кожна гілочка шукає “місце під Сонцем”, “конфліктує” з іншими, а не знайшовши – засихає і відмирає.

Чому комуністична влада знищувала релігію?

Чи можна виростити щось з культурних рослин, якщо не знищити виростаючих рядом бур’янів? Чи можна побудувати на даному місці споруду не розібравши (а частіше не зруйнувавши) стару?

Для того, щоб побудувати нову державу, необхідно зруйнувати ті інститути, на яких трималася стара. До державних інститутів належать не лише війська, поліція, суди, інші карні і воєнізовані органи, але й релігія, і школа, і лікарні. Тож необхідно знищити все, що може стати зародком відродження старого, і, в першу чергу, його інтелектуальних і духовних захисників, а заодно і просто незгодних.

Релігія в тому вигляді, в якому вона була до революції, служила не стільки Богові, скільки власній кишені та владним структурам, завдяки чому і володіла величезними багатствами. Керуючись лозунгом “забрати награбовані багатства у багатіїв”, комуністична влада могла їх забрати лише знищивши власників цього багатства, що вороже відносились до носіїв “пролетарської ідеї”. От якби церква стала на захист нової ідеї, то може і не попала б під караючий меч пролетаріату.

Знищуючи релігію комуністична влада уже тоді підписувала собі вирок. Яка б не була в своїх діях церква, вона залишалась формальним охоронцем морально-етичного кодексу суспільства. А якщо зважити на вислів “пустелі земній передує пустеля людської душі”, то стане зрозумілим і фініш Радянського Союзу.

Чому “іудаїзм” походить від Іуди? Чому багато людей не люблять євреїв і називають їх “жидами”?

Багато людей не люблять не лише євреїв. Хтось не любить українців, називаючи їх “хохлами”, “окраїною”, “бандерівцями”, “націоналістами”; хтось не любить росіян, називаючи їх “татарвою”, “кацапами” і “москалями”; хтось не любить германців, називаючи їх “фашистами”, поляків, американців, китайців, арабів… При тому, що одне і те ж слово може нести й позитивний зміст в одному місці і негативний в іншому. Так ті ж євреї мають спільні корені походження з вірменами і арабами, але чомусь дуже їх не люблять (в наслідок етичних і, головне, релігійних розбіжностей). Є така мудра приказка “не буває диму без вогню”. Тож мабуть кожен народ по відношенню до інших

проявляє себе, перш за все, як суперник за "місце під сонцем". Давайте подивимось в історичне минуле євреїв, щоб зрозуміти деякі етичні риси цього розумного і талановитого народу.

За дві тисячі років до нашої ери від гори Арарат до Палестини вирушило плем`я Фарри і його сина Аврама, яке взяло собі назву "Га-іврі" – просвітлені Богом. Звідти і походить назва єврейського народу. Ще одна назва – народ "Ізраїлю", або "вибраний Ягве народ".

Вибраність євреїв закріплена в їх релігійному світогляді "іудаїзмі", який виклав у своєму вченні раввін Іуда, якого більшість людей плутає з Іудою, що видав Христа на розп`яття.

Основою "іудаїзму" є "Ветхий Заповіт" і "Талмуд". В "Ветхому Заповіті" законослухняному єврею Іудою дається життєва настанова: "… і будеш давати в борг багатьом народам, а сам не будеш брати в борг, і будеш володарювати над багатьма народами, а вони над тобою володарювати не будуть (Другозаконня). Бог Ягве обіцяє євреям гарантії і на майбутнє: "Тоді сини іноземців будуть будувати стіни твої, і царі їх служитимуть тобі, бо в гніві моєму Я поражав тебе, але в благословенні Моєму буду милостивим до тебе… І будуть завжди відкриті ворота твої, і не будуть зачинятись ні вдень ні вночі, щоб приносилось до тебе надбання народів і приведені були царі їх… Бо народи і царства, які не захочуть служити тобі, загинуть і такі народи будуть знищені (це говорить за Бога Ісайя).

В "Талмуді" читаємо: "Майно гоя (не іудея) – це незаселений куток: хто перший заволодіє ним, той і господар (Трактат "Баба батра", 54,16). Багато євреїв живе за цими заповідями свого бога "Ягве", здираючи "останню шкіру" з багатьох народів. Чого варте в цьому відношенні слово "кабала" (розписка за взяті в борг під відсотки гроші), що асоціюється з вченням євреїв "Кабалою".

З давніх часів багато з тих євреїв, хто жив на Україні, займався лихварством і торгівлею (особливо горілкою), за що нелюбов до окремих євреїв перейшла на нелюбов до всього народу, толерантного і інтернаціонального в цілому. Як і у всякого народу серед євреїв є дуже гарні, добрі і віддані в дружбі люди і є негідники, як і у всякого народу. Але до тих пір, поки євреї не відмовляться від заповідей свого бога Ягве, важко сподіватись на те, що їх всіх, без винятку будуть любити і поважати.

І останнє: слово "жид" походить від слів "юде", "жюде" і тому подібних з західноєвропейських мов, де євреїв називали " синами Іуди".

Що таке "сім таїнств"?

До семи таїнств Християнська церква відносить хрещення, причастя, сповідь і прощення, священство (посередництво між людьми і богами), миропомазання (оліїстими речовинами найчастіше миром), як дійство передачі духу (імітація запахом), а також шлюб (вінчання) і Єло освячення (єлеєм для зцілення хворих) нині сюди ж відносять і соборування.

Коли була написана Біблія?

Біблія поділяється на Старий (Ветхий) Заповіт і Євангеліє (Новий Заповіт). Старий Заповіт складається із Тори, що сформувалось як вчення Мойсея близько 444 р. до н.е., і Талмуда. Талмуд існує в двох варіантах: палестинському (III ст. н.е.) і Вавілонському (V ст. н.е.) Євангеліє в багатьох варіантах написане учнями і послідовниками Ісуса Христа протягом I-III ст. н.е. Відомо близько 50 варіантів Євангелія, із яких церква канонізувала лише чотири, а саме ті, які найбільше влаштовували служителів церкви. І хоча авторство багатьох Євангелій відоме, зміст їх не достовірний, бо може бути лише записом усних переказів тої чи іншої історичної особи.

В Старому Заповіті в вигляді переказів, записаних в основному з 8 по 2 ст. до н.е. розповідається історія виникнення і еволюції єврейського народу протягом ассірійсько – вавілонського, хетського (готського, гіттітського, гікського), єгипетського і арабського періодів (на протязі 2000 років до н.е.).

Новий Заповіт присвячений життєописанню діянь і вчення Ісуса Христа.

В цілому існує багато варіантів Біблії. Після розділення християнської церкви в 1054 році на католицьку і православну (римську і візантійську гілки) виникає додатково багато різних релігійних течій, які признають одні складові Біблії і не визнають інших, а тому перелік "святих писань" в різних Бібліях різний. Крім того, Біблії навіть якоїсь однієї течії християнства неодноразово "обновлювались" протягом століть, щоб "відповідати" ментальності мирян і сучасним реаліям.

Який гріх найважчий? Який гріх не прощається?

Людина в своєму особистому житті користується набором правил і обмежень, які називають

моральним кодексом. По відношенню до інших членів суспільства подібний кодекс називається етичним. Все, що порушує подібні "правила гри" карається і є гріхом, тому поняття гріховності суб'єктивне, а "вага" гріха залежить від вагомості, якої йому надає суспільство. Наприклад, з точки зору владних структур найтяжчий гріх не вбивство людини людиною, а спроба когось посягнути на саму владу, точніше на "корито", яке її годує. а тому в усі часи найбільшими державними злочинцями були політичні супротивники, навіть тоді, коли останні були взірцем християнської моралі і праведності.

В об'єктивному сенсі гріхом можна вважати те, що гальмує і руйнує життя і еволюцію. В цьому відношенні "найважчим" є той гріх, який "збирає найбагатший урожай". Про гріх, що "не прощається" можна говорити лише умовно, бо те, що прощається одним – не прощається іншим. Об'єктивно ж гріхом, що не прощається, може бути лише дійство, яке приводить до безвихідності, до неможливості щось змінити, до тупику, до абсолютної руйнації душі людини і задуму Всевишнього.

Що мають на увазі, коли говорять про "духовне рабство"?

Під рабством розуміють повну детерміновану залежність однієї людини від іншої. Інша форма рабства (повна) – залежність від групи людей, чи від держави. Існує рабство фізичне – фізична залежність, інтелектуальне – повна інформаційна і інтелектуальна залежність (коли людина стає інтелектуальним придатком іншої) і духовне – коли духовне життя людини повністю визначається іншою людиною, сектою, церквою, державою.

Рабство – це втрата власної особистості, коли одна людина стає додатком, продовженням іншої. Повністю незалежних людей від суспільства не існує, а тому кажуть, що вільною є та людина, яка усвідомлює необхідність саме такого вибору і саме таких, але особистих рішень.

Щоб залишитись вільною, навіть у рабстві, людина повинна мати територію власних рішень, власної думки, проявів своєї особистості.

Більшість людей вважає свою поведінку гуманною. А що таке гуманізм? Це не робити нічого поганого?

"Гомо" в перекладі з латинської "людина", а гуманізм можна перекласти як "людяність". Бути гуманним – це вести себе по-людськи. Як бачимо, це поняття доволі розмите, бо кожна людина має свої уявлення про людську поведінку і людські вчинки, що часто змінюють своє забарвлення в залежності від конкретної ситуації. І все ж у відповідності з нашими уявленнями про походження, будову і розвиток Всесвіту, про екологію Космосу і людського суспільства в ньому можна виділити загальні принципи гуманності:

1) гуманність не в тому, щоб за яких завгодно обставин зберегти старе, а в тому, щоб продовжилось життя, а діти мали пріоритет перед батьками;

2) гуманність не в тому, щоб оберігати та захищати все живе, а в тому, щоб пріоритетними були духовність і розум, щоб кожне наступне покоління було розумнішим, духовнішим, гуманнішім, ніж попереднє;

3) гуманність не в тому, щоб оберігати людину від сліз і страждань, від випробувань життя, а в тому, щоб вона засвоїла уроки, розуміла біль і співчувала тому, у кого болить;

4) гуманність не в тому, щоб "робити добро", бо добрими намірами часто вимощена дорога в "пекло", а в тому, щоб допомогти людині стати стійкою і життєздатною, повернути надію і віру в майбутнє;

5) гуманність не в захисті слабого, а в захисті вищого, розумнішого, духовнішого від руйнації його нижчим, примітивним, механічним, в захисті людського, що тягнеться до божественного;

6) гуманність по відношенню до суперника (противника, ворога), не в тому, щоб його покарати, а в тому, щоб залишити йому можливість до зміни негативного на позитивне; тим паче, що знищивши "мінус" зовні, маємо розділитись в собі, бо не існує "плюса" без "мінуса";

7) гуманність не в тому, щоб зробити всіх "ангелами", а в підтримці необхідного "різноманіття" для можливості пошуку кращих варіантів подальшого розвитку живого Всесвіту і людства в ньому;

8) гуманність не в тому, щоб боротись до кінця за вже приречене, а в тому, щоб не дати поширитись хворобі на здорове; бо жаліючи хворе, яке сьогодні ще не можемо вилікувати, ми можемо погубити і майбутнє;

9) гуманність не в тому, щоб при відсутності ресурсів розділити те , що залишилось на всіх, з'їсти і загинути всім разом, а в тому, щоб дати можливість вижити тому, хто має найбільші шанси продовжити життя, розум, духовність;

10) гуманність не в тому, щоб заради гуманності по відношенню до людини пожертвувати життям Всесвіту, бо людина лише жива, розумна клітинка живого і розумного Всесвіту.

Бути гуманним, це весь час тягнутись, іноді з останніх сил, до добра, краси і любові, до Горнього, до Вишнього.

Що таке душа і чому вона є лише у людини? Чи дійсно душа безсмертна?

Душа людини – це частка Бога, це іскра Божа, це продовження Бога на Землі. Основа душі монада, в нашому розумінні це "Промінь Господа". Приходячи на Землю монада обволікається енергією шестивимірного простору, після чого опускаючись вона створює наступну оболонку (шельт) із матеріальності п'ятивимірних просторів, над нею астральне тіло із матеріальності чотирьохвимірних. Саме останні дві оболонки і сприймаються нами як душа. Якщо шельт створює сама монада, то в створенні астрального тіла приймає участь Мати Земля. В астральному тілі знаходяться здібності духовного бачення, слуху, чутливості, глибинної свідомості, здібності польоту, здатності спілкування з ангелами і іншими божими створіннями, здібності відчуття космічних панорам і перспектив.

Над астральним тілом Земля з Сонцем будують ефірне тіло, яке пов'язує душу з тілом матеріальним. Тіло матеріальне, як і саму матерію створюють ангели. Матеріальність ефірного тіла складається з того, що можна назвати "праною". Після того, як біологічне тіло руйнується душа покидає його, щоб знову і знову бути втіленою на Землі, або почати шлях сходження в інші світи (часто опускаючись за гріхи в темні світи, в чистилища і в пекло).

Ось така цікава модель будови людини подана в книзі Даниїла Андрєєва "Троянда світу". Багато в чому ця модель співпадає з уявленням деяких релігій, особливо з Відичною, індуїзмом і буддизмом.

З того, що маємо на прикладі власного досвіду і сучасних уявлень про навколишній світ, можна лише сказати, що будова людини включає не менше чотирьох тіл: духовне (шельт?), інформаційне (астральне?), енергоінформаційну матрицю будови тіла (ефірне тіло?) і біологічне тіло. Якщо ефірне (енергетичне, матрицю) тіло поєднати з біологічним, то можна говорити про троїчну будову, в якій духовне і інформаційне в сукупності утворюють те, що називають душою.

За загальним законом збереження (щось не перетворюється в ніщо і не виникає з нічого), те що називається душею, має зберігатися від початку до кінця задачі, покладеної на неї Господом. Задача може бути земною, зоряною (небесною), галактичною, іншою, з відповідною тривалістю її вирішення. Після цього "душа" має перейти в якийсь інший стан, або розпастись. І залишається лише монада, яка така ж вічна, як і Творець, бо монада то частка самого Бога, іскра Божа.

Наскільки схожа будова інших істот з Людиною – важко сказати. Швидше за все вона теж троїчна, але більш примітивна по своїй структурі і не має тих можливостей, що людина. За деякими ознаками тварини і рослини не мають того, що називають монадою і що їх будова чисто земна і закінчується астральним тілом. Тварини і рослини – істоти земного походження і є продовженням земної Монади.

Розум у Всесвіті

Чи існують НЛО? Як виглядають НЛОнавти?

Під НЛО розуміють некласифіковані літальні об'єкти. Все, що літає у нас над головою, за виключенням знайомих форм і параметрів польоту, може бути віднесено до НЛО. За своїм походженням НЛО можуть бути як природними феноменами, так і штучними. Коли розмова заходе про НЛО, всіх цікавлять саме штучні, бо вони є свідченням існування іншого розуму (звичайно в цілому подібного до людського, бо нам так підсвідомо хочеться). Форма і можливості НЛО залежать від рівня розвитку їх творців і задач, поставлених перед ними. По дальності польоту вони можуть бути міжпланетними, міжзоряними (галактичними) і міжгалактичними. Для переходів в паралельні

шари простору і часу (в паралельні світи) використовуються дещо інші, які також об'єднуються множиною НЛО. Є НЛО для переносу інформації, є посилки, є пілотовані. По формі НЛО часто нагадують ті форми, до яких звикла наша свідомість (літаки, дирижаблі, зонди, космічні апарати, ракети та тому подібне), але часто зустрічаються й інші форми, найчастіше тарільчаті, або дископодібні, трикутної форми та сферичної.

При зустрічі з НЛОнавтами переважають малорослі істоти з великою головою, великими очима і тілом сірого, зеленкуватого кольору, часто покриті чимось на зразок луски або до волосся. Вважають, що це біороботи, хоча за описом Д.Андрєєва це людиноподібні істоти з паралельного світу, суспільство яких сповідує поклоніння „сатані" і розвивається набагато швидше за людське (Роза мира. Д.Андреєв). Частина тих, хто зустрічався з НЛОнавтами описує їх, як дуже високих і дуже гарних істот, що не відрізняються від людей. Те, що подібні НЛОнавти зустрічаються часто, як і НЛО пілотовані такими істотами, говорить швидше всього про їх земне походження. Найймовірніше, що вони прибувають до нас саме з земних паралельних шарів простору і часу (світів).

Як установити контакт з представниками інших цивілізацій?

Як казав Еклізіаст: "Всьому свій час". Звичайно, якщо контакт розуміти як обмін інформацією з одночасним перетином сфер впливу та існування. В інших відношеннях людина постійно контактує з представниками інших цивілізацій, бо під цивілізацією ми розуміємо людське комунальне середовище. Під таке визначення підпадають різні види комах, тварин і, навіть, рослин. Особливої уваги заслуговують вищі тварини, наприклад, дельфіни, але коли ми говоримо про контакт з представниками інших цивілізацій, то підсвідомо маємо на увазі людиноподібних істот.

З теорії інформації відомо, що дві розумних істоти можуть порозумітись лише в тому випадку, коли в сфери їх свідомості входять хоча б якісь спільні образи і поняття. Тоді можна скласти словники і на їх основі розпочати спілкування. Якщо ж умови існування і діяльності відрізняються настільки, що загальних образів і понять не існує, то не те що налагодити контакт, а навіть хоч якось порозумітись неможливо. Тож не зважаючи на те, що поряд з людиною все живе і все розумне, вона може поки що зрозуміти лише те, що входить до її свідомості. І шукає вона в безмежності космосу не розум, а собі подібних, щоб порозумітись з ними. Однак ситуація в цьому відношенні не безнадійна, бо сфера досвіду людини весь час розширюється; останнім часом не просто швидко, а вражаючими темпами. Тож рано чи пізно людство почне перетинатись в сфері своєї діяльності зі сферами інших розумних суспільств, що призведе або до співпраці, або до конфлікту. В усякому разі і в тому, і в іншому варіанті порозумітись прийдеться.

Чи може бути вторгнення інопланетян на Землю?

Все у Всесвіті знаходиться в відносній рівновазі. Але, як тільки рівновага порушується, починається експансія однієї із сторін. Якщо до цих пір не було вторгнення інопланетян на Землю, то мабуть, воно чимось зумовлено. Або не підходять умови Землі для тих, хто може її досягнути (найкращий засіб захиститись - зробити систему такою, щоб нею ніхто і ні в якому вигляді не зміг скористатись), або Земля має захист, подолати який поки що ніхто теж не може, або ж в Космосі діють закони, за якими той, хто порушить недоторканість чужих територій, несе покарання більше, ніж вартість того, що захоплюється. Як бачимо, все це залежить не від нас, і гадати можемо лише "на кавовій гущі", пам`ятаючи, що весь Всесвіт живий і розумний і що розвивається він в протистоянні добра і зла, в боротьбі і єдності протилежностей.

Яка ймовірність існування розуму у Всесвіті?

Оскільки весь Всесвіт живий і розумний, то, мабуть, мається на увазі існування розуму тотожного людському. Щоб відповісти на це питання, будемо виходити з загальних міркувань. Всесвіт представляє собою єдину, гармонійну систему, побудовану за єдиним задумом, за єдиними законами і яка розвивається згідно з одними і тими ж принципами. Отже, якщо у Всесвіті є Земля і на ній є життя, то це не поодиноке явище, а загальне. Звичайно, як серед тварин не всі коні, а коні хоч чимось теж відрізняються між собою, так не біля всіх зірок є планети, і не на всіх планетах життя розвивається за земними мірками. Порахувати кількість планет, на яких може бути біожиття, можна приблизно за законами, що обраховують чисельність популяції на даній території для заданих умов (звичайно для цього необхідно ще розробити подібну модель для Всесвіту). Ну а якщо існують

планети подібні земним, то тоді можна підрахувати і ймовірність існування цивілізацій, подібних земним, людським.

Чи існувала планета Фаетон і чи було на ній життя?

Між орбітами Марса і Юпітера, на орбіті призначеній для планети, розташувався пояс астероїдів. Одні астрономи вважають, що це будівельний матеріал, з якого так і не сформувалась планета. Інші вважають навпаки – це залишки планети, що існувала, а потім або була розірвана силами тяжіння Сонця і Юпітера, або загинула в результаті якоїсь планетарної катастрофи. Наприклад, на планеті розігралась термоядерна війна і жителі планети знищили власну домівку. За другою версією, Фаетон зруйнувало космічне тіло, що "врізалось" в планету. За третьою – Фаетон зруйнувала планета (можливо зірка) Немезида, що періодично вторгається в Сонячну систему, обертаючись навколо Сонця по дуже витягнутій еліптичній орбіті в площині, що знаходиться під кутом 45° до площини обертання планет-екліптики, з періодом 3,5 тисячі років. Деякі дослідники говорять, що Немезида і Фаетон це одне і теж небесне тіло, що в результаті якоїсь катастрофи змінило траєкторію руху. Остання гіпотеза базується на шумерській печатці, що збереглася в Великобританії, і на якій з одного боку Бог передає людям сільськогосподарське знаряддя і знання, а з іншого знаходиться схема Сонячної системи з зображенням Немезиди і її орбіти.

Ще одна цікава гіпотеза викладена в книзі Даниїла Андрєєва "Троянда світу", згідно з якою на планеті Дайї (Фаетоні) існувала високорозвинута цивілізація світлої спрямованості, в той час як на супутнику Дайї мешкав тамтешній Чорний Господар. Щоб покінчити з ним дайянці разом з планетою перейшли в інші виміри других світів, а супутник про цьому розірвався на купу каміння – астероїдів.

На заваді всім гіпотезам знаходиться одне обмеження: до Фаетона в разі його існування, доходило в 8 раз менше сонячної енергії ніж до Землі (в розрахунку на $1м^2$), а тому там повинна була існувати або якась парникова атмосфера, або додаткові планетарні джерела енергії з тим, щоб температура на поверхні знаходилася в задовільних межах для біожиття (як на Землі). Можливо також, що це життя було побудовано на іншій основі, ніж на Землі, але це вже область суцільних гіпотез.

Якщо все таки був Фаетон і на ньому існувало життя, тоді ймовірний ще один варіант розвитку подій. В результаті термоядерної катастрофи (виникнення нерегульованої термоядерної катастрофи в об'ємі планети) зруйнувався не лише Фаетон, але було знищено життя і на Марсі (атмосферу якого просто здуло вибухом Фаетона). Навіть досталося Землі, коли близько 12 тисяч років тому загинула Атлантида, змінили місцезнаходження полюси, відбувся потоп та тому подібне.

Яка тварина найрозумніша?

Згідно з теоремою Ешбі (система керування має бути складнішою за літальний апарат, рухом якого вона керує) розум тварини має бути складніший за середовище, в якому вона живе і процеси, що в ньому відбуваються. Спостерігаючи за середовищем існування тварини, за процесами і обставинами прийняття нею рішень, можна говорити і про рівень розвинутості її розуму. Конкретними порівняльними дослідженнями займалось багато вчених, але в кожному разі порівняння йшло по якомусь одному, або кількох тестах, що ніяк не може дати навіть наближеної відповіді на поставлене питання (спробуйте порівняти розум людини і собаки, коли щось треба знайти, чи прийняти рішення по запаху; або людини і дельфіна під водою). Більш менш прийнятою може бути відповідь на основі тривалих спостережень за поведінкою різних тварин в різних ситуаціях. До особливо розвинутих відносять дельфінів, мавп, кіз, собак (і вовків), лисиць, ведмедів, коней, кабанів (диких). Взагалі розумність поняття відносне, бо в багатьох ситуаціях ті ж тварини часто діють "розумніше", ніж люди.

Чи можна створити кіборга розумнішого за людину?

Згідно з теоремою Ешбі – Гьоделя людина не може створити не лише розумнішу за себе істоту, а навіть таку, як вона сама. Якщо ж над створенням кіборга буде працювати якийсь колектив, то кіборг буде „трішки" „дурніший" ніж цей колектив. І навіть, якщо над його створенням працюватиме все людство, то і тоді він буде менш розумним ніж людство в цілому.

В той же час, за окремими якостями завжди можна створити систему, що перевершуватиме людину. І, перш за все, завдяки можливості користуватись більш потужними джерелами енергії кіборг може бути швидшим, сильнішим, менш вразливим, мати більш швидку реакцію, більшу

швидкість обчислень, та тому подібне, але при цьому слід мати на увазі, що швидкість і об'єм обчислень не є розумом. На калькуляторі можливо отримати результат множення двох чисел швидше, ніж на ЕОМ, але ж ніхто не скаже, що ЕОМ, "дурніша" за калькулятор.

Який вік пірамід і яке їх призначення?

Піраміди, як витвір людини, досить поширені на планеті. Найбільш відомі єгипетські та піраміди півострова Юкотан в Америці. Останнім часом розмови йдуть про кримські, що знаходяться під шаром ґрунту, китайські і перуанські. Не виключена можливість того, що якась частина пірамід знаходиться під водою. Відомі також насипні піраміди-кургани причорноморських степів. Якщо вік єгипетських пірамід досягає 5,0 тисяч років, то юкотанські значно молодші; про вік інших поки що мова не йде взагалі.

Серед істориків і археологів існує майже повна одностайність про ритуальне призначення пірамід. Одночасно піраміди використовувались і для деяких астрономічних спостережень. Наприклад, найбільші єгипетські піраміди відтворюють за схемою розташування сузір'я "Оріон", а за спостереженнями – могли відстежувати схід Сиріуса, з яким у єгиптян був пов'язаний початок розливу Нілу.

З пірамідами пов'язано багато інших суперечливих версій їх будови і призначення. Відомо, що піраміди (як і деякі скелі) є накопичувачами електростатичної енергії, через їх вершини енергія немов би стікає у простір. Як показують картографічні зйомки поверхні Марсу, там теж виявлено дві групи структурних утворень, що нагадують піраміди. Цілком можливо, що піраміди могли слугувати чимось на зразок передавачів-приймачів енергії і інформації в космосі (особливо зважаючи на те, що практично всі піраміди розташовані між північним і південним тропіками і двічі на добу перетинають площину екліптики (площину руху планет навколо сонця).

Багато цікавих фізичних ефектів можна спостерігати всередині і навколо самих пірамід, про суть яких розповідається у чисельній літературі.

Чи дійсно Монастирський острів на Дніпрі є сильною енергетичною зоною, одною з десяти найпотужніших у світі?

Енергетика тої чи іншої ділянки земної кори залежить від якихось особливостей географічного, геологічного чи фізичного характеру. Географічні особливості – це наявність просторових відмінностей (гори, розломи, ріки, підземні пустоти). До геологічних слід віднести наявність різного роду родовищ, надлишку чи недостатності розсіяних хімічних елементів. Під фізичними особливостями розуміємо електричні, магнітні аномалії, центри повітряного тиску (аномалії атмосфери), значні відхилення в вологості, сонячну радіацію.

Монастирський острів розташований на одному з ненайбільших (можна навіть сказати на другорядному) розломів земної кори, на краю Карпатського кристалічного щита і омивається водами однієї з найбільших річок в Європі. За подібними ознаками можна нарахувати лише в Європі багато островів.

Якщо не говорити про всю планету, а лише про Україну, то серед особливих регіонів Монастирський знаходиться десь в третій десятці серед геофізичних енергетично сильних структур.

Взагалі Україна дійсно має одну з найбільш сильних структур на планеті, пов'язану з мередіальними покладами залізних руд, що протягнулись від Курської області через Сумську, Полтавську, Кіровоградську, Дніпропетровську і Запорізьку області. Наявність цих покладів призводить до аномалії магнітного поля Землі. Магнітне поле Землі нерозривно зв'язане з людською свідомістю і її розвитком. Якщо взяти географію народження більшості визначних представників України в інтелектуальній і духовній сферах, то багато з них (а можливо і більшість, це питання окремого дослідження) народилися саме в цій зоні. Важливість впливу магнітного поля на формування здібностей дитини, а потім і дорослої людини можна відстежити і в інших місцях планети, (наприклад, Рурського басейну на формування менталітету германців і французів).Окрім осередків геофізичного впливу, на формування особистості великий вплив мають духовні центри розвитку людства. До наймогутніших центрів духовності людства відноситься Майданецьке на Черкащині, Вер в Монголії, Гіза в Єгипті, Алтин-депе в Туркменистані. Серед сучасних центрів духовності домінують Єрусалим, Мекка, сукупність духовних центрів індуїзму, Лхаса. В майбутньому основними центрами духовності людства можуть стати Трипілля (городище Майданецьке на Черкащині), духовний центр майбутнього Китаю, Мекка, духовний центр майбутньої Індії. На п'яте місце відійде Єрусалим, який залишається центром іудаїзму.

Роль Трипілля в майбутньому визначатиметься поверненням значної частини людства до Відичної віри, що сформувалася в V—VII тисячоліттях до н.е. і дала початок всім релігійним течіям світу.

На Україні визначними духовними центрами нині є також Київ, Приазов'я (в минулому одне з русел Дніпра в районі Мелітополя), Чернігів, Голунь на Полтавщині, Львів, Луцьк, Тернопіль, Острог, Турчин з Кіровоградщини, Почаїв та інші. В майбутньому значними центрами духовності стануть також Дніпропетровськ (який в майбутньому змінить назву), Чернівці, Ужгород, Вінниця, Полтава деякі інші міста України.

Особливістю Трипілля і деяких інших місць є поєднання фізичних геомагнітних умов з центрами духовності. Можливо саме завдяки цій особливості і сформувалась в минулому найдавніша із відомих цивілізацій арійських народів з центром в Трипіллі. Ця особливість дарує нам надію на відродження самосвідомості і самовизначеності нашого народу в майбутньому.

Яка швидкість думки?

Швидкість думки – це швидкість перебудови, трансформації інформаційних структур. Фізичні об'єкти зірки знаходяться дуже далеко одна від одної, але в нашій свідомості вони поряд. З іншого боку, двоє людей, що хочуть обмінятись думкою, знаходяться поруч, але між ними стіна і невідомо взагалі, коли думка одної "дійде" до іншої. З цих двох прикладів видно, що швидкість думки може коливатись від нульової практично до безмежної.

До вирішення питання швидкості думки можна підійти і іншим чином. Подумки посилаєте думку до Сонця з тим, щоб вона досягнувши його "відбилась" і повернулась назад, де її можна було б зафіксувати; наприклад за допомогою "рамочки лозоходця". Вимірена таким чином швидкість сягає 15-20 мільйонів кілометрів на секунду. А взагалі це дуже цікаве питання, що потребує додаткових досліджень.

Як людина розрізняє кольори? Чому деякі люди не розрізняють їх?

Інформацію про навколишній світ ми отримуємо за допомогою різних органів і різних носіїв інформації. В каналі зору носіями інформації є промені або електромагнітні хвилі-порції (кванти).В клітинках, що відповідають за "бачення" відбуваються хімічні реакції, результат яких нами і сприймається як колір. Якщо там щось не так, світ виглядатиме як сірий (чорно-білий). Але це ще не все, бо зір є лише датчиком інформації в будівлі нашої свідомості.

Ще Гьоте помітив важливу особливість кольорового бачення. Він говорив: "Не існує ні кольорових атомів, ні кольорових променів. Є усвідомлення нашого мозку їх в якості кольорових". Іншими словами, якщо в нашій свідомості відсутня "технологія" кольорового бачення (зараз модно називати таку технологію "матрицею"), то людина ніколи не побачить світ кольоровим. Можна навести і інші приклади неадекватного сприйняття навколишнього світу людиною (гірке, солоне, гарне і т. д. і т. п.), сприйняття запрограмованого в модулях нашої свідомості (ейдосах Юнга, архетипах Фрейда), без яких життя людини було б або дуже спрощеним, або взагалі неможливим. Саме тому і говорять, що людина живе у світі, на 90% який створює в своїй уяві.

Що таке золота середина?

Все в природі побудовано на принципі оптимальності. Іншими словами все, що відбувається - відбувається найліпшим чином на даний момент. Оптимізація – це пошук врівноваженості між двома протилежними напрямками - тенденціями взаємновиключаючих процесів і подій. Як кажуть математики і фізики, оптимум функції знаходиться або в максимумі чогось, або в мінімумі, тоді, коли не надається перевага ні першому, ні другому, коли інтереси, оцінки і сподівання врівноважені. З точки зору людини – це і є золота середина.

Як можна пояснити плин часу, та чим він зумовлений?

Розрізняють два потоки часу: всесвітній і місцеві, локальні. Всесвітній, пов'язаний з загальним розвитком Всесвіту, однорідний і незмінний в усіх його точках. З плину всесвітнього потоку витікає закон збереження енергії. Згідно з теоремою Ньотер, закон збереження енергії виконуватиметься лише тоді, коли секунда в одній точці Всесвіту не відрізняється від секунди в іншій; секунда, в минулому дорівнює нинішній і дорівнюватиме секунді в майбутньому. Локальний плин часу є наслідком місцевих процесів; більш енергетичний процес протікає швидше (якщо порівнювати два подібних процеси). Локальні процеси завдячують місцевим потенціалам –

„греблям” в річці часу, що виникають при зупинці, чи загальмуванні якогось природного процесу. При наявності природних (електричних, гравітаційних чи інших), або штучних структур і умов в даному місці починає накопичуватись енергія, яка після звільнення надолужує втрачене в часі, наближаючись до загального потоку по експоненті.

Одною з особливостей того, що ми називаємо часом, є хвилеподібний характер всіх процесів. Уявіть собі кристал. Починаючи з якоїсь грані починається перехід його структури з одного виду в інший, але з твердого в тверде. При цьому зона (фронт) переходу буде вести себе як рідина – один стан немов би перетікає в інший. Крім того, уявіть, що в початковому кристалі є щось на зразок дерева. При переході через рідиноподібний стан дерево знов викристалізується і в новому кристалі, але воно не буде повністю схожим на те, що було. І нарешті, зробіть ще одне зусилля: уявіть чотирьохвимірний світ, в якому зона переходу буде трьохвимірною. Ота зона і буде Всесвітом, який ми сприймаємо і в якому існуємо в дану мить, в трьохвимірному зрізі чотирьохвимірного дерева життя. Подібну модель побічно підтверджує формула залежності між масою (закам’янілим часом) і енергією ($E = mc^2$, де c – швидкість світла, або електромагнітних хвиль у вакуумі (швидкість перекристалізації) та чотирьохвимірного інтервалу, де роль четвертої координати відіграє швидкість світла ($s^2 = x^2 + y^2 + z^2 - c^2t^2$). Крім того, представлена модель пояснює організацію матерії, що нині збільшується у Всесвіті – від розсіяної «в листі і гілочках» вона починає збиратись, концентруватись в зворотному порядку до «кореня», до початку творення Всесвіту. Іншими словами, ми з вами, можливо, живемо в епоху Велеса, в епоху зворотного переходу Світу Яві в Світ Вирію, в епоху коли Сварга життя „викручується” з матерії; коли закладаються зерна (чи зерно?) майбутніх Всесвітів. Цей процес може бути не обов’язково всесвітнім, а локальним, наприклад, планетарним. Тоді в одних місцях ще тільки йде „посів” життя, а в іншому вже збирають „урожай”.

Чому не співпадають географічна і магнітна осі Землі?

Під географічною віссю Землі розуміють вісь, навколо якої обертається щонайменше земна кора та прилеглі до неї шари магми. В самій же землі тече електричний струм, що породжує магнітне поле, вісь якого не співпадає з механічною. Іншими словами, не співпадають осі двох різних гіроскопів: механічного і електромагнітного. З точки зору стійкості системи ці осі мають бути або паралельними, або ще краще, суміжними, що з часом мало і установиться, навіть якщо з самого початку це було не так. Тим не менше, для більшості планет ми спостерігаємо нахили осей планет по відношенню до осі обертання Сонячної системи, як єдиного цілого. Швидше за все в недалекому минулому Сонячна система зазнала відчутного зовнішнього впливу, в результаті чого сучасний стан взаємного розташування осей не є стійким, а перехідним. З точки зору фізики, з часом географічна і магнітна осі мають суміститись і, пізніше, вирівнятись в паралель з віссю обертання сонячної системи. Цей процес глобальний і буде пов’язаний з перебудовою поверхні землі (літосфери), океанів і океанічних течій (гідросфери), повітряних потоків (атмосфери) і відповідно з відчутною зміною кліматичних умов.

Як пояснити дію лози в руках лозоходця?

Лоза, або рамка, є лише стрілкою приладу, яким є наш організм. Інформацію з зовнішнього середовища ми сприймаємо по п’яти каналах: зору, слуху, смаку, нюху і просторової орієнтації (найчастіше руками). Інформація, що надходить по цих каналах обмежена за кількістю, якістю і знаходиться в дуже вузьких діапазонах. Всі інші надзвичайно чисельні і різноманітні потоки інформації лежать за межами нашого сприйняття. Тим не менше, на деяку частину зовнішньої інформації на якихось частотах можуть реагувати окремі органи тіла або організм в цілому. Саме на таку інформацію і реагує стрілочка - лоза або рамка.

Потоки інформації неподільно пов’язані з потоками енергії і взаємодією між матеріальними об’єктами. Взаємодія відчувається на фізичному рівні будови тіла (в основному при зміні електричних і магнітних параметрів в навколишньому просторі), на інформаційному рівні (при взаємодії інформаційних тіл і потоків) і на духовному рівні (при взаємодії духовних тіл). На фізичному рівні підсилення ефекту можна досягти, якщо в конструкції рамочки буде застосований матеріал, який шукаємо (наприклад, прив’язавши кусочок заліза до рамки при пошуку родовищ заліза).

Отриманий тим чи іншим шляхом сигнал поступає на руку і малопомітні рухи “м’язів” руки скеровують рамку в відповідному напрямку.

Звідки беруться у людства знання?

Згідно з другим початком термодинаміки у Всесвіті не існує ні одного процесу, що відбувався б без втрат енергії. Точніше – без втрат на перебудову середовища, через яке протікає процес. Другий початок можна трактувати ширше: ніщо в світі при перебудові не обходиться без втрат; в усьому при вирішенні якої завгодно задачі необхідно мати надлишок. Згідно з другим початком термодинаміки людство не може не тільки збагатитись новими знаннями, а навіть утримати ті, що має. І тим не менше людство поступово накопичує знання, розумнішає, розвивається. Чи суперечить це другому початку?

Пояснення знаходиться в тому ж другому початкові термодинаміки. Холодна вода може нагріватися лише в тому випадку, коли температура навколишнього середовища вища за температуру холодної води. Людство може розумнішати у випадку, коли оточуючий Всесвіт розумніший за Людство, коли першим і головним вчителем кожної людини є Природа. Уважно споглядайте за всім, що відбувається навколо вас, шукайте подібне і спільне в різних явищах, будуйте гіпотези і моделі того, що спостерігаєте і вчіться, вчіться, вчіться! .., бо мабуть не просто так говорив Ісус Христос, що людина має все життя вчитись. Вчитись – це наше призначення і наша задача на Землі, а про знання, які нам необхідні, потурбується Вчитель.

Чим відрізняється простір від вакууму?

В уяві людини поняття простору і пустоти тотожні. Простір – це те, де щось можна розмістити, а якщо в ньому нічого не має, то це вже пустота. При взаємодії тіл через простір передається імпульс, енергія, інші фізичні параметри. Наприклад, при взаємодії двох мас, або двох зарядів. В той же час, чогось такого, щоб „літало” між цими об’єктами не існує (ми поки що не спостерігаємо). Тож фізики ввели в простір щось „фізичне”, що його заповнює, але не впливає ні на що, хоча і проявляє себе в деяких явищах, наприклад в поляризації простору, в його електричній і магнітній проникливості та тому подібне. І назвали те „фізичне” вакуумом, замість того, що погодитись з наявним фактом якихось фізичних властивостей самого простору. По суті простір і вакуум – це одне і те ж саме. З точки зору багатьох сучасних фізиків вакуум (простір) це просто інший стан матерії, а такі поняття як простір, час, маса, електричні заряди – це лише різні властивості і прояви одного і того ж – матерії.

Я чув, що і у науки є свої недоліки. Хіба можуть бути недоліки у науки?

По-перше, необхідно розрізняти науку і «псевдонауку», або імітацію науки. Якщо науку створюють ті, кого природа наділила відповідними здібностями і допитливістю, то “псевдонаукою” займаються люди, орієнтовані на науку в пошуку слави, грошей, своєї неординарності і виключності в суспільстві. Для вченого, як і для інших членів суспільства, вагоме значення має оцінка його творчості суспільством, але вона не є пріоритетною. В той же час боротьба за академічні звання, крісла, нагороди, визначає все життя „псевдовчених”, що імітують наукову діяльність за формою, але не за змістовністю.

Якщо розглядати безпосередньо науку, як галузь людської діяльності, то головним її недоліками є:

- поспішність і, часто, необґрунтованість узагальнень, що приносить іноді дуже велику шкоду подальшому розвитку цілих галузей знання (чого варте, наприклад, поширення постійності швидкості руху електромагнітних хвиль на всі можливі швидкості руху у Всесвіті);
- довіра авторитету вченого, а не науковому методу;
- пояснення того, що є, і відсутність передбачення нового, варіантів і шляхів його пошуку.

Формалізація вказаних недоліків призводить до виникнення і існування “парадигми” в даній галузі знання, яка гальмує її розвиток і негативно “впливає” на науковий пошук в цілому.

Що таке “гуни”?

В східних світоглядних концепціях “гуни” є найбільш глибинними властивостями Всесвіту. За звичай розглядається три гуни: тамас, раджас і сатва. Тамас характеризує пасивність, інертність матеріальної основи Всесвіту. Раджас відповідає за змістовність, за процес, за рух, за розумність Всесвіту. Сатва – це те, що дає жити Всесвіту, це світло, це Дух Предвічний, це енерго-інформаційний привод Всесвіту. За уявленнями наших пращурів наш Всесвіт є “світом Яві”, “світом

явленим, що складається із світу Наві (духу, світу душ і богів), світу Праві (законів і принципів, за якими будуються Всесвіти; у буддизмі це споконвічні “дхарми”) і світу Матері-матерії. З відичного світогляду наших батьків виник індуїзм, інші світоглядні концепції Сходу, в яких світу Наві відповідає Сатва (існування), світу Праві – Раджас (радити, порада, знання), світу Матері матерії – Тамас.

Чи правда, що Земля має розум?

Весь Всесвіт – це єдина гармонійна система, в якій всі складові лише частка величезного живого і розумного “організму”. Все у Всесвіті поєднане потоками інформації, все розумне (теорема Ешбі-Гьоделя, другий початок термодинаміки). Не може розумне виникнути з нерозумного, а живе – з неживого. Казав Ісус Христос: від плоті плоть, від духу дух. То ж, визнаючи розумність Всесвіту, не можна не визнати розумності планет, на яких існує розум. Ось тільки розум цей “не людський”…

Чому книги замінив телевізор? Чому ніхто не хоче читати і розумнішати?

Книги і телевізор - це головні джерела нової інформації для людини. Але, якщо для читання книги необхідно затратити деякі зусилля, то для того, щоб дивитись телевізор, зусиль майже не потрібно (на відміну від читання це природній процес). В той же час кількість інформації, що сприймається при перегляді телепередач, набагато більша за рахунок різноманіття в графіці, кольорах, наявності звукового супроводу. І, якщо людина має можливість альтернативного вибору, то вона надає перевагу телебаченню.

Відповідь на друге питання знаходиться в площині вирішення поставленої задачі. “Аби яка” інформація людині не потрібна, а тому при першій можливості людина позбувається від неї так само, як і від іншого зайвого вантажу. Людина зацікавлена лише в тій інформації, що може допомогти в вирішенні задачі, або в досягненні мети. Просто так інформація нічого не варта, а тому жодна людина читати і "розумнішати" не хоче. Інша справа, коли у нагоді стає і телебачення, і книги, і друзі, і взагалі все, що може допомогти в вирішенні життєвих задач. Для того, щоб людина "хотіла" розумнішати, вона повинна мати в тому потребу.

Чому людина використовує лише один відсоток можливостей свого мозку?

Якщо порівняти людський мозок з комп’ютером, то дуже рідко ми використовуємо його можливості на 100 відсотків. За звичай, задачі, що вирішуються на ньому, потребують всього кілька відсотків від наявної інформації, програмного забезпечення і структурної задіяності комп’ютера. Чим універсальніший інструмент – тим він складніший і тим менше його можливостей задіяно в конкретній задачі. Інша справа простенький калькулятор – тут задіяні майже всі сто відсотків його можливостей.

З іншої сторони, універсальність теж має свої межі, бо навіщо з собою носити те, що ніколи не згодиться? І тут виникає цікава задача про оптимальну ступінь складності і рівень можливостей нашого мозку; так само як і інша – як по організації мозку (чи якої завгодно іншої розумної системи) можна оцінити складність організації зовнішнього середовища, середовище діяльності людини (як і любої системи взагалі).

Відносно використання людиною можливостей свого мозку можна відповісти так: чим складнішу задачу ви ставите перед собою в житті, тим з більшим коефіцієнтом корисної дії ви використовуєте свої можливості.

Чому людина легко вірить в надприродне і часто не довіряє тому, що має?

Відповідь на першу частину питання слід шукати в незнанні людини, бо віра – це компенсація за незнання законів, за якими живе і розвивається Всесвіт. Водночас віра – це упевненість в стабільності набутого досвіду, але досвід весь час демонструє таку невимірну складність і різноманітність оточуючого, що наша свідомість часто відмовляється його осягнути. Набагато простіше зарахувати незрозуміле до надприродного і просто вірити в те, що так воно і має бути. І ніяких проблем. Зовсім інша справа - довіра. З власного досвіду людина знає, що не всім і не всьому можна довіряти, навіть тому, „що бачать очі”. Іноді не достає життєвого досвіду, а іноді вас очікує просто пастка. Тож довіряй, але перевіряй...

Чи впливає мова на розвиненість людини?

Відомо, що кожна фонема (буква) несе відповідне інформаційне навантаження. Для романо-германських мов це в середньому 4.12 біт на один знак, в слов'янських – близько 4.56 біт. Казалось би слов'янські інформаційно більш наповнені і їм треба надати перевагу. Але в романо-германських строго визначений порядок слів у реченні, що дуже добре для комп'ютерних програм. Та й тут не без недоліків. Для створення чогось нового бажано мати різноманіття не лише в думках, а й в розташуванні слів у реченні. І тоді для створення нових напрямків у комп'ютерній техніці і в її програмному забезпеченні краще використовувати представників слов'янських народів.

Особливо відчутний вплив мови на свідомість зазнають південно-східні азіатські мови. Мислення цих народів не образно-звукове, а образно-символічне, або ієрогліфічне. Те, що в звукових мовах може займати сторінку, у китайців, наприклад, може зображатись одним ієрогліфом. Європеєць буде звертати увагу на елементи систем, а китаєць побачить її цілком. Це дозволяє тим, хто користується блоковим мисленням думати швидко і економно, але й лишає їх різноманіття в побудові самих блоків, залишаючи незначний перебір лише між блоками. А це дуже збіднює кількість можливих варіантів для творчості. Можливо тому, незважаючи на те, що кожний четвертий житель планети – китаєць, серед видатних вчених і винахідників китайці практично відсутні.

Все сказане не є доведеним, але з наведених прикладів добре видно, що мова і писемність, на якій вона викладена, в значній мірі впливають на різнобічні інтелектуальні можливості людини.

Чи правда, що розум людини розвивається поступово?

Те, що розум людини розвивається поступово, відповідає дійсності, яку ми спостерігаємо навколо себе кожного дня. Але лише до тих пір, поки це зумовлено рівнем інтелектуальності оточуючих людей і оточуючого середовища, або рівнем задач, що ставить людина перед собою в житті. В інших випадках світ або знаходиться в рівновазі з інформативністю оточення, або починає деградувати. Останнє суцільно спостерігається у тих, хто перестав вчитись в освітніх закладах і вирішив, що він і так достатньо розумний. Деградація відбувається до рівноваги з оточенням.

В той же час в своєму сходженні розум не просто долає східці один за одним, а після набуття визначеного рівня знань, робить скачок у свідомості з даного поверху на більш високий поверх, а в наступному – на ще більш високий. Змінюється не тільки рівень знань, а їх вибраність і якість. Від простого накопичення розум переходе до їх вибіркового пошуку, до пошуку фундаментальних принципів і закономірностей, структур і технологій в вирішенні поставленої задачі. Кількість поверхів свідомості і їх наповнення залежить від рівня мети, від складності вирішуваних задач. Багато маленьких кроків перетворюється в більш рідкі, але в більш потужні і значимі з кожним новим поверхом в свідомості.

Чи існують віщі сни?

Людина весь час планує і моделює своє майбутнє, звичайно, в думках. Попередній досвід мандрів шляхами долі (Шляхом Даним) дає їй змогу вірно визначати орієнтири подальшого свого шляху. Поєднання і організація моделювання дійсного із призначеним дає можливість багато в чому передбачувати події майбутнього. І навіть якщо людина розглядає багато варіантів, не віддаючи пріоритету жодному, то в глибині свідомості уже визріває найбільш вірогідний варіант. Сон людини – це перегляд і упорядкування набутого досвіду. Із пережитих подій створюються різні (іноді фантастичні) комбінації, що дозволяють глянути на те чи інше під новим кутом і вирізнити те, що залишилось в свідомості непоміченим, "за кадром". Свідомість реагує саме на такі моменти, бо вони часто є вузловими в майбутньому. Якщо ти прокинувся і встиг запам'ятати сон, а в ньому щось особливе, що прикувало увагу, то слід віднестись до нього з належною увагою на майбутнє. Але це підказка пряма, чи побічна – сказати важко, бо в кожному випадку необхідно орієнтуватись в прикметах через ейдоси (матриці свідомості), через досвід і характерні риси того, хто дивився сон.

Чи всі повір'я можна пояснити науково?

Повір'я бувають обґрунтовані і необґрунтовані. Коли в народі кажуть "біда кличе біду", "біда не ходить одна", "багатство тягнеться до багатства, а знання – до знань", то це майже науковий факт, який в математичній статистиці називається "Ефект Матфея". Основою цього ефекту є те, що негативний результат закладає, створює негативні засади майбутньої події. Щось на зразок того, що наткнувшись в темряві на одне дерево, тут же наткнешся на інше; щоб цього не було – необхідно вийти з лісу.

До необґрунтованих відносяться повір'я на зразок: "день зимою короткий, бо від морозів стискається", або "якщо кішка дорогу перебігла, то намочить дощ і вилає начальник". Останні повір'я виникають завдяки перетину двох множин незалежних одна від одної, але послідовних у часі, в результаті чого виникає відчуття, що в цьому поганому винуваті кішки.

Якщо перші повір'я пов'язані з фізикою і науково обґрунтовуються, по другі є ефектом будови психіки людини.

Що краще: знати про все потроху, чи щось одне, але досконало?

Загального рецепту не існує. В кожному конкретному випадку може переважати чи те, чи інше. Наприклад, генеральний конструктор складної технічної системи в принципі не може знати всі дрібниці і особливості технологій проектування, але орієнтуватись в усьому і все розуміти, хоча б у першому наближенні, повинен. У той же час той, хто виготовляє якусь деталь цієї системи, має досконало знати всі найменші н'юанси даної технології; так як і генеральний конструктор, має знати особливості організації розробки системи, як єдиного цілого. Найбільш прийнятим варіантом є " знати про все потроху, але, водночас, досконало те, чим ти займаєшся в даний момент ". Перше дозволяє орієнтуватись в "лісі життя", друге – знаходити в ньому "гриби і ягоди".

Яку людину можна вважати розвинутою, а яку – недорозвинутою?

Як і багато інших понять "розвиненість" людини поняття відносне. В загальному вигляді його можна сформулювати як відповідність рівня особистої свідомості рівню суспільної свідомості на даний час і наявності бажання робити пошукові кроки в набутті нових знань про навколишній світ і технології життя в ньому.

Людина багато знає, але не вміє застосовувати знання на практиці. Розвинута вона чи недорозвинута? Людина все знає і все вміє, але шукати і винаходити щось нове не може і не бажає. Розвинута вона чи ні? Людина хапається за все, біжить попереду всіх, і знань вроді достатньо, а нічого в неї не виходить, бо вона не вміє реалізувати свої знання і енергію в вигляді кінцевого продукту. Теж саме риторичне запитання. В той же час людина оволоділа якоюсь сучасною конкретною технологією, знає її досконало і вміє застосовувати її, робить спроби покращити її. Зате практично нічого не знає про все інше. Розвинута вона чи недорозвинута?

Зважаючи на висловлені міркування перше визначення розвинутості доцільно доповнити словами: розвиненість – це володіння необхідним об'ємом знань і технологій для вирішення конкретної задачі і бачення можливості пошуку кращого варіанту її вирішення.

Чому людина рідко вчиться на своїх помилках?

Всіх людей можна розділити на три категорії: тих, хто вчиться на чужих помилках, тих, хто вчиться на своїх, і тих, хто не вчиться ні на своїх, ні на чужих. Звичайно, цей поділ досить умовний, бо людина і вчиться і не вчиться на помилках. Все залежить від конкретної особистості, її характеру і темпераменту (у одних думка біжить попереду, у інших – ноги попереду думки). Ті, хто вчиться на своїх і чужих помилках, стабілізують своє життя і життя суспільства; ті, хто не вчиться – частіше відкривають нові варіації і нові шляхи в житті, хоча частіше й "гинуть" (мається на увазі не лише фізично). І ті і інші необхідні для еволюції і стабільності розвитку суспільства, а тому все відбувається так, як і має відбуватись. Багато чоловіків (та й жінок) палять, хоча і розуміють що це дуже шкідливо. Зате природа може, випробовуючи на них негативний вплив цигарок, відібрати життєздатних: тих, що не палять, або тих, на яких паління ніяк не діє. Нехай загинуть тисячі, зате залишаться найбільш пристосовані і живучі, які й дадуть наступний імпульс життя людства.

Чи готове людство до космічних контактів і космічної агресії?

Хибність уявлення людей щодо райдужних перспектив контакту космічних цивілізацій продиктована підсвідомим страхом самотності людства у Всесвіті. З іншого боку, завжди існує спокуса значних досягнень за рахунок зусиль інших. Людина підсвідомо вірить в те, що розумніший – він і добріший водночас, що більш розвинута цивілізація "допоможе" нашій Земній на шляху пізнання Всесвіту, в досягненні всеохоплюючого добра і всесвітньої любові. Ось тільки живемо ми в обмеженому Всесвіті, з обмеженими ресурсами, де, як і на Землі, весь час точиться жорстока конкуренція за простір, час, енергію, речовину, інформацію. Ніде в просторах Всесвіту немає не зайнятої іншим розумом території і потоків енергії та інформації, що не мають своєї адреси.

Тож, поява в сфері дії Землі представників іншого розуму, найвірогідніше, не обіцяє нічого доброго для Людства. І, якщо людство не є "продовженням " іншої, позаземної цивілізації, то відсутність в небі більш "розвинутого розуму" говорить про те, що у Землі є Господар, який у змозі захистити Землю. Саме цим можна пояснити "небажання" іти на контакт з людством екіпажів НЛО. А якщо такі контакти і відбуваються, то вони більше нагадують вчинки браконьєрів, а не представників високогуманних і високорозвинутих цивілізацій.

Виходячи з законів будови Всесвіту, із того, що ми нині усвідомлюємо, можемо стверджувати, що людство не готове до контакту з іншими, подібними нашій цивілізаціями. Більше того, подібний контакт нічого доброго для людей не обіцяє, так само, як дитині, що заблукала в лісі, повному хижих звірів. Перш ніж говорити про контакти з іншими цивілізаціями, необхідно "дорости" до них; маємо бути впевненими, що вовк нас не з'їсть. Мається на увазі не лише фізичну загрозу; набагато страшніше духовне рабство, або коли ми станемо лише "їжею" "когось" в одній із складових буття Всесвіту (їжа у Всесвіті це і речовина, і енергія, і інформація, і почуття, і ...?).

Матеріальний Всесвіт

Чи навчимось ми колись розуміти оточуючий нас Всесвіт?

Наше розуміння оточуючого Всесвіту залежить від знань набутих нами, каналів збору інформації і можливостей роботи з набутою інформацією. Людина має п'ять спеціалізованих каналів збору інформації: зір, слух, нюх, смак, і відчуття форми в просторі при дотику. При цьому більше 80 відсотків інформації людина отримує за допомогою зору, від10 до 20 відсотків - слуху. На інші канали інформації приходиться всього кілька відсотків. В той же час в каналі зору вся інформація надходить до нас в інтервалі електромагнітних хвиль з довжиною 0.3-0.7мкм, або в видимому спектрі. Обмежену інформацію отримуємо і по інших каналах. Інакше кажучи, людина отримує з оточуючого Всесвіту з безмежних за кількістю і змістом потоків інформації надзвичайно обмежену її кількість. І це при тому, що для обробки цієї інформації ми маємо дуже обмежені можливості, бо обмеженою елементно системою можна обробити, осягнути, усвідомити лише інформацію, що не перевершує можливості даної обмеженої системи, або обмежену інформацію. Тож людина в тому вигляді і в тому стані, в якому вона існує зараз, ніколи не зможе адекватно осягнути і усвідомити оточуючий Всесвіт. В більшості своїй людство живе не за реальним світосприйняттям, а за спрощеними моделями явищ і процесів, що відбуваються навколо нас. Ми живемо в світі на 90 відсотків (а може й більше), створеному в нашій уяві.

В деякій мірі поглибити наші уявлення і нашу свідомість можуть технічні засоби збору і обробки інформації, що дозволяє звільнити частину свідомості від зайвої інформації і використати для обробки і сприйняття інформації більш високого рангу. Але набуваючи інформацію вищого рангу ми втрачаємо інформацію нижчого, бо ємність мозку обмежена.

Як уявити собі багатовимірний світ, та явища, що відбуваються там?

Уявіть точку, що немає розмірів. Ведіть точку в якомусь напрямку - отримаєте лінію, одновимірний простір. Тепер рухайте лінію в перпендикулярному до неї напрямку, отримаєте площину, двохвимірний простір. Рухаючи площину в перпендикулярному напрямку, отримаємо трьохвимірний простір. А тепер спробуйте уявити собі те, що уявити наша свідомість відмовляється, а саме: рухайте трьохвимірний простір перпендикулярно всім трьом осям трьохвимірності - і отримаєте чотирьохвимірний. По аналогії можемо "утворювати" і інші багатовимірні світи.

Особливістю нашого трьохвимірного Всесвіту є обертовий рух. Точка не може обертатись, бо не має простору. Лінія не може обертатись по тій же причині, навіть навколо власної осі тому, що не має товщини. Об'єкт в площині уже може обертатись навколо точки, а об'єкт тривимірного світу навколо точки і навколо осі. Іншими словами, об'єкт **n** - вимірного простору може обертатись навколо просторів із (n-2) координат. Об'єкт чотиривимірного простору може обертатись навколо точки, прямої і площини, а 5-ти вимірного - ще й навколо тривимірного простору.

Об'єкт тривимірного простору, обертаючись навколо осі, має два полюси: північний і південний, плюс і мінус, вихори за рухом часової стрілки і протилежним. В логіці нашої свідомості це "так" і "ні", згоди і заперечення, прямого руху і зворотного та т.п. Іншими словами, логіка і закони мислення людини відповідають законам будови і еволюції нашого Всесвіту, хоча більш ймовірно, що

саме Всесвіт побудовано за логікою тривимірності. Бо сказано в Євангелії від Іоанна: спочатку було Слово, і Слово було з Богом, і Слово було Бог.

Об'єкт чотиривимірного простору може обертатись навколо площини, яка в свою чергу має дві осі і, відповідно, не два заряди, а чотири; не два полюси, а чотири і т.д. Чотиривимірному Всесвіту відповідає уже не двохзначна (так-ні), а чотирьохзначна логіка. І всі принципи і закони чотиривимірного Всесвіту мають трансформуватись під чотири координати простору і задану кількість координат часу (не обов'язково одну, як у нас), а сам Всесвіт буде побудовано і еволюціонуватиме за двохвимірною чотиризначною логікою, уявлення про яку можна отримати лише методом індукції і шляхами аналогій і асоціацій, екстраполяцією за межі відомого.

Як бачимо, збільшення числа координат простору і часу неймовірно збільшує кількість і якість природних явищ і, відповідно, можливості розуму, що розвивається в такому багатовимірному Всесвіті.

Чому світить Сонце?

З точки зору фізики – завдяки термоядерним реакціям, синтезу атомів водню в атоми гелію, легких елементів в більш складні і важкі. Сонце – це велетенський термоядерний казан постійної чи періодичної дії. Та чи так це? Зменшимо Сонце в розмірах до 1,4м, що обертається на відстані 150м від Сонця. На відстані 500м обертатиметься Юпітер, що нагадуватиме м'яч з розмірами близько 14см, а найдальше – на відстані близько 5км – Плутон, розміром близько 2мм. Як бачимо, Сонячна система – це суцільна пустота. Ще пустіший міжзоряний простір. Якщо до Плутона промінь Сонця йде майже 5,5 годин, то до найближчої з видимих зірок – близько чотирьох років. Тож, давайте задамось питанням: а кому світить Сонце? Невже заради отих кількох загублених у просторі планет?

Не додає впевненості в розумінні цього питання і парадокс Ольберса, згідно з яким зірок у Всесвіті стільки, що, не зважаючи на відстані, вони мають закрити все небо і світити як суцільне Сонце, чого ми не спостерігаємо. То куди ж діваєтся випромінювання зірок?

Як бачимо, Сонце світить не тільки планетам, тим більше, що для пояснення парадоксу Ольберса мають бути і інші споживачі енергії і інформації, що йдуть від Сонця. А це значить, що наші уявлення про устрій Космосу і життя в ньому дуже далекі від дійсності. Це значить, що Сонце, як частинка велетенського живого і розумного організму Всесвіту є лише місцевим розподілювачем енергії і інформації, що надходить до нього з поза меж простору, в якому існуємо ми. Це швидше за все ланка того Прадерева, що проростає через кожну клітинку Всесвіту, того подиху Бога, енерго-інформаційного приводу, завдяки якому функціонує і світить Сонце, і завдяки якому живемо і існуємо ми. А те, що ми розуміємо як термоядерний казан – це лише одна із сторін існуючого. Звичайно, це лише версія... І все таки: чому і кому світить Сонце?

Що таке нескінченість?

Нескінченість – це відсутність кінця, межі. Розрізняють потенційну безмежність, пов'язану з рахунком послідовності чисел без межі, і актуальну, пов'язану з безмежною ділимістю, з наближенням до межі, досягнути якої теж не можна. На відміну від потенціальної нескінченості без межі, актуальна має межу, але недосяжну. Обидва види нескінченості являються абстрактними, модельними, бо в фізичному досвіді людини подібних нескінченостей не існує. Хоч який великий за розмірами Всесвіт, але він замкнутий, а тому обмежений (інакше не діяли би закони збереження). Ми також не знаємо наскільки можна ділити простір і час, бо стикаємось з обмеженнями найменшого кванта дії Планка ($\hbar \le \Delta E \cdot \Delta t = \Delta P \cdot \Delta x$), коли подальший поділ в часі t стикається з усе більшою невизначеністю в енергії E, а поділ простору X з такою же невизначеністю імпульсу P. Більш детальний аналіз поняття нескінченості показує, що воно пов'язане з поняттями перервності і безперервності, які в свою чергу є відносними і які можна розглядати лише через призму конкретних фізичних процесів, явищ і структур. Відповідно і поняття нескінченості набуває рис відносності в залежності від моделей нашої свідомості і реалій фізичного світу, що в багатьох аспектах не можуть бути відображені на рівні інформаційних моделей доступних нам нині.

Недосяжність реальної межі демонструє парадокс Зенона. Якщо з пункту А в пункт В вибіжить Ахіллес, найпрудкіший міфічний бігун Греції, а з точки В виповзе черепаха, то Ахіллес ніколи не наздожене черепаху, бо поки він добіжить до точки В, черепаха доповзе до точки С, поки Ахіллес добіжить до точки С, черепаха доповзе до точки Д і так нескінченно.

Чому Всесвіт "вибухнув"?

Під вибухом ми розуміємо надзвичайно прискорені в часі, порівняно зі звичайними, процеси. За сучасними теоретичними моделями Всесвіт „утворився, виник, вибухнув" за надзвичайно малий проміжок часу (навіть в порівнянні з секундою) з якогось матеріального утворення, що за розмірами наближалось до нуля (до точки). Що це був за стан матерії не може сказати жоден теоретик, як і те, де було і звідки взялось все те, що ми спостерігаємо: простір, час, речовина, енергія, рух, розум, життя. В той же час поняття самої одиниці часу відносне. Якщо взяти якусь дію від початку до кінця і вимірювати її в інтервалах іншої дії, то отримуємо, в залежності від умов процесу, різні тривалості в часі і навпаки. То ж те, що ми пробуємо описати в сучасних секундах, на початку ери творення було тими ж секундами одного і того ж процесу і зникаюче маленькими, або всесвітньо великими секундами інших процесів. Іншими словами, поняття „вибуху" відносне і віднесене воно до людського сприйняття оточуючого нас Всесвіту.

Ще одним цікавим моментом з цього приводу є зауваження святого Августина, який сказав: Всесвіт створено з часом, але не в часі. І чи вибухнув Всесвіт, чи взагалі це просто наше сприйняття – все це не суттєво для відповіді на питання про створення, чи народження Всесвіту.

Як виникла молекула ДНК? Як виникли атоми?

Французькі вчені підрахували, що для того, щоб випадково утворилась одна молекула ДНК необхідно, щоб атоми Всесвіту кожної секунди утворювали різні комбінації, які б не повторювались, протягом 10^{320} років!, не говорячи про необхідність умов репродукції (самовідтворення) цієї молекули. Всесвіт же „існує" близько 20 млрд. років. Тож маємо погодитись або з версією штучного походження ДНК, або з необмеженим (нашою свідомістю) часом існування Всесвіту.

Та ще до виникнення ДНК мали виникнути атоми. І тут слід говорити про різні можливі варіанти. Атоми могли виникнути з вакууму, як краплини дощу в перенасиченому вологою повітрі при охолодженні, або як кристалики криги в фазовому переході при замерзанні води. Можливо, що перший атом був створений за задумом Творця, а всі інші утворювались за фрактальним принципом (так як розростається дерево). Можливі і інші варіанти, але все це лише поки що перші найпримітивніші наші уявлення про будову і походження Всесвіту.

Чи існують потойбічні світи.

Багато прикмет говорять, що поряд з нами існують інші світи, відчути і зрозуміти які ми не в змозі. Природа побудувана так, що між собою взаємодіють лише об'єкти і структури однієї і тої ж фізичної природи. Об'єкти іншої матеріальності і будови просто "не будуть помічати" один одного. Поряд із нашим Всесвітом (не в просторі звичайно, бо поняття нашого простору відноситься до нашого Всесвіту) може існувати безліч інших світів, які для нас будуть такими же нереальними і недоступними, як буквам одного аркушу букви іншого.

Тим не менше по деяких параметрах різні світи можуть бути пов'язані в складні гармонічні системи. І, відповідно, в таких системах є варіанти переходу з одного світу в інший, особливо якщо вони побудовані за схемою, подібною нашому (а саме: трьохвимірності простору і одновимірності часу). Завдяки поки що незрозумілим для нас особливостям будови систем подібних світів ми іноді спостерігаємо явища, які називаємо аномальними. Використовуються ці особливості і в польотах НЛО, і в мандрах по сонячній системі. Можна навіть спробувати визначити подібні місця – особливості в просторі і часі, бо вони обов'язково будуть прив'язані до потужних джерел енергії. Саме в таких місцях слід очікувати найбільші деформації і трансформації багатьох структур, в тому числі і простору, і часу.

Чому в світі не існує нічого абсолютного?

Під абсолютним маємо розуміти те, що ніколи і ні при яких обставинах не змінюється. По відношенню до нашого Всесвіту, це принципи і закони, за якими він побудований, першоструктури і першооб'єкти, форми і числа, константи і співвідношення. Якби вони змінювались під час розвитку Всесвіту, то нічого путнього б Творець з такого Всесвіту не отримав (уявіть, що ви почали будувати літак, а потім передумали і почали добудовувати його як трактор. Щоб ви отримали в результаті?).

Подібна ситуація відноситься до якої завгодно системи: поки вона будується, функціонує і руйнується – завжди щось залишається незмінним, але лише на час існування системи. По відношенню до систем, складовою яких є Всесвіт, можна теж говорити, що і там є щось незмінне. Наприклад, знаючи, що Всесвіт створений із Праматерії, можемо стверджувати її вічність, звичайно

відносну, в рамках часу її існування, якщо поняття часу властиве і цій системі. Дух Предвічний, що дарує життя, уже за назвою більше ніж вічність – Абсолют.

Як перейти в інший світ з іншою кількістю вимірів?

Уявіть двохвимірний автомобіль. Чи зможе такий автомобіль їздити як трьохвимірний і виконувати його функції в трьохвимірному просторі? Ні. Для цього двохвимірний автомобіль необхідно перетворити у трьохвимірний.

А як людині перетворитись із трьохвимірної в іншовимірну? Звичайними засобами ніяк. Для цього необхідно позбутись старого тіла і побудувати нове, необхідної вимірності. І не просто побудувати – для цього спочатку слід створити структурно-інформаційну модель майбутнього n-вимірного тіла, а вже потім побудувати його. Нове тіло не може бути ні продовженням, ні фрагментом старого, а тому людина має позбутись старого тіла і лише після цього виростити нове. Цей процес, за Даниїлом Андрєєвим, називається трансформою.

Наскільки близький описаний процес трансформації до реальності – ніхто сказати не може, але й інших моделей на разі не маємо.

Чи можна мандрувати у часі?

Людина мандрує шляхами Всесвіту, іноді повертаючись у знайомі місця. Але в одну й ту ж річку не можна зайти двічі – це відомо всім. Можна мандрувати в майбутнє збільшуючи локальний темп часу, але в цьому разі ти просто старітимеш швидше за інших. Зменшуючи темп часу ти будеш спостерігати, як старіють швидше інші, і тоді, дійсно, можна зазирнути у майбутнє. В першому випадку у твоє майбутнє зазирнуть інші, в іншому – ти в чуже. Але всі ці мандри в минуле, або майбутнє – недосяжні. Більші можливості під час мандрів у світах з кількома координатами часу, але й вони нагадують мандри в багатовимірному просторі, де ти можеш регулювати швидкість і напрямок руху, але знову лише в майбутнє.

Існує ще одна можливість мандрів у часі – по колу або за маятниковим принципом. Та навіть такі мандри будуть відрізнятись за станом, бо “не можна зайти в одну і ту ж річку двічі”.

Який за розмірами Космос і чи зможе людина добратись до його межі?

Для черепахи один кілометр шляху те, що для нас сто. Те, що ми долаємо за все життя – долає світло за декілька секунд. Розміри і відстані – поняття відносні, тож, говорячи про розміри Космосу, маємо визначитись: по відношенню до чого? Інше питання: чи можна сягнути межі Космосу? Якщо рухатись з найбільшою відомою швидкістю – швидкістю світла – ні, бо за час життя людини ми зможемо долетіти лише до найближчих зірок. В той же час, з точки зору фізики, для життя Всесвіту в якості єдиного гармонійного ансамблю, в якості живої розумної системи необхідно передавати інформацію майже з безмежною швидкістю. Якщо людина відкриє нові можливості передачі інформації та руху, то тоді вона зможе сягати найвіддаленіших точок Всесвіту, і навіть його межі; звичайно, якщо вона є. Бо, як це не звучить парадоксально, за законом збереження моменту кількості руху, наш Всесвіт не має центру і кожну точку Всесвіту можна вважати центром. Це значить, що у такого Всесвіту не існує межі, при тому що він, згідно з законами збереження, є замкнутою системою. То як досягнути те, що має бути і чого немає?

Як утворились планети, як утворилась Сонячна Система?

Астрономи спостерігають в безмежжі Космосу (відносній, звичайно) величезні скупчення (хмари) водню. Разом з невеликою кількістю добавок інших хімічних елементів вони називаються пиловими хмарами. Як вони виникають невідомо. Можливо що це результат термодинамічної хвилі, що біжить у просторі (зараз його називають вакуумом) і надлишок чогось перетворюється в елементарні частинки і в атоми (як конденсується надлишок вологи в повітрі в туман, а потім в краплини). Можливо що це залишки акту створення Всесвіту, може це сліди розпаду, чи вибуху якихось „уламків” протоматерії.

Завдяки силам тяжіння ці хмари пилу починають збиратись в величезні кулі – зірки. Від стискування газ розігрівається до сотень мільйонів градусів в центрі, а тиск підвищується до рівня початку ядерних реакцій синтезу, коли атоми водню об’єднуючись, перетворюються в атоми гелію, а ті, в свою чергу, в вуглець і т.д. Завдяки нерівномірній густині і неправильній формі пилових хмар газ падає на центр не радіально, а поступово закручуючись, в результаті частина газу не може впасти взагалі і збирається в додаткові кулі, меншого розміру, що стають планетами.

Існує і інша точка зору, а саме: при вибухові Всесвіту „шматки” проторечовини розлетілись в різні боки, з них утворились ще менші, які розпадаючись стали джерелами енергії і водню, майбутніми зірками і планетами. Саме так пояснював виникнення зоряних асоціацій академік Амбарцумян. Ця гіпотеза пояснює також чому випромінювання енергії Юпітером і Сатурном (можливо всіма планетами взагалі) перевищує кількість енергії, яку вони отримують від Сонця.

Але все це гіпотези, і як все було в дійсності достеменно сказати, на жаль, ми не можемо.

Куди дівається енергія і світло зірок?

Незважаючи на величезну кількості енергії, що випромінюють зірки, температура міжзоряного середовища (віднесена до випромінювання, бо поняття температури до простору втрачає свій сенс) мало відрізняється від нуля градусів по шкалі Кельвіна. Куди ж дівається енергія зірок?

Уявіть, що для того, щоб зігріти місто взимку над ним розпалили багаття, та таке, щоб всім було тепло. Декому правда буде жарко, а декому холодно – річ в іншому. Ніхто так не робить і робити не буде. В живому розумному організмі потоки енергії, речовини і інформації рухаються по чітко визначених маршрутах в точки призначення. То невже зірка світить заради купки малюсіньких, порівняно з відстанню, планет? Звичайно ні. Швидше за все енергія зірок розподіляється відразу по всіх “поверхах” життя і не тільки нашого трьохвимірного шару, який називається Всесвітом, а по всіх світах, пов’язаних з самим Сонцем і з планетами Сонячної системи. Так за Д.Андрєєвим, лише у Землі нараховується 242 світи, шари простору і часу, різні за будовою і складністю.

Чому події на Сонці впливають на події на Землі?

Атмосфера Землі пропускає випромінювання Сонця в діапазоні довжин електромагнітних хвиль від 0,3 до 0,7 мікрон, в діапазоні життя біосфери. Якби довжина хвиль була менша – енергія квантів світла (фотонів) була б недостатньою для протікання процесів фотосинтезу; якби вона була більшою (ультрафіолетове, рентгенівське і гамма випромінювання), - було б занадто багато „пошкоджень” в механізмах спадковості і передачі інформації в живому, новоутворень і тому подібного; процеси руйнації переважали б процеси життєдіяльності. Незважаючи на складність будови атмосфери вона пропускає від Сонця саме те, що необхідно для життя.

Склад випромінювання Сонця практично не змінюється на протязі мільйонів років і тому все живе пристосувалось до цього „меню”. В той же час пропорції в самому „меню” періодично змінюються, бо на сонячні процеси впливають планети, особливо Юпітер. Якщо маса всіх планет складає близько одного відсотка від маси Сонця, то момент кількості руху планет складає 98% від загального моменту кількості руху Сонячної системи. В залежності від конфігурації розташування планет відносно Сонця змінюється і положення центру мас Сонячної системи, змінюється значення моментів кількості руху планет навколо Сонця і відносно власних осей, що призводить, хоча і до незначних ,але відчутних змін в періодах обертання (в змінах тривалості доби і року). Все це впливає на течію процесів на Сонці і на склад випромінювання, що, в свою чергу, впливає на протікання всіх земних процесів, особливо в біосфері. Образно висловлюючись можна сказати: якщо хоч щось, хоч трішечки змінюється на Сонці, як відразу у всього живого на Землі починає “боліти голова”. Особливого клопоту Сонцю завдає Юпітер, який, як і всі інші планети, рухається навколо Сонця по еліптичній орбіті, то віддаляючись до нього, то наближаючись. Період обертання Юпітера 11,86 років і, в відповідності з ним, процеси на Сонці то активізуються, то заспокоюються. Цей період дещо „розмитий” за рахунок впливу інших планет, але на їх фоні залишається домінуючим і відомий всім як період активності Сонця, або період циклічності кліматичних умов на Землі. В той же час період обертання Юпітера не повністю відповідає періоду обертання Землі, а тому цикли схожих майже повністю кліматичних умов відстежується приблизно через 60 років (5х11,86). Цей період ще називають космічним роком (бо в цей же період вкладається і два оберти Сатурна, другої за масою планети Сонячної системи). В східному календарі - це повний цикл зміни масті тварин, відповідальних за той чи інший рік в приблизно 12-ти річному сонячно-земному циклі.

Глибокі дослідження взаємозв’язку між процесами на Сонці виконав на початку 20 століття видатний вчений О.Чижевський. Результати його досліджень подані в книзі „Земное эхо солнечных бурь”.

Та не тільки від фізичних процесів на Сонці залежить життя біосфери Землі. Сонячне випромінювання – це не лише енергія на тих чи інших довжинах хвиль (або частотах), а ще й

інформація на регуляцію і еволюцію життя. Сонце немов би надає Землі відповідне даному періоду „програмне забезпечення”.

На жаль, ця сторона впливу Сонця на біосферу Землі, на біопланетарний і на планетарний „комп’ютер” взагалі, майже не досліджена.

Як утворюються і з чого складаються “чорні дірки”?

Форма всіх знайомих нам тіл зберігається завдяки електричним силам тяжіння і відштовхування. Завдяки гравітаційним силам тяжіння всі тіла притягуються одне до одного і ці сили пропорційні масі тіл. Але коли вони наближаються на відстані дії електричних сил, то подолати їх не можуть (звичайно, до певної міри). Бо коли маса тіла буде дуже великою, то навіть електричні сили не зможуть протистояти силі тяжіння і тоді “зминаються”, електронні оболонки атомів, електрони “заганяються“ в ядро, де, „з’єднуючись” з протонами перетворюються на нейтрони. І тоді всі атоми переходять в нейтронний стан, або в нейтронну “рідину”. В діючих зірках процесу стиснення заважає ще й фотонний газ, тиск якого (як тиск повітря в повітряній кулі) врівноважує силу тяжіння. А от коли зірка “вигорить” (іншими словами коли всі можливі ядерні реакції синтезу відбудуться), то завадити стисненню зірки до ядерного стану уже ніщо не може. І тоді зірка перетворюється в маленького білого карлика, розмірами в кілька кілометрів. Густина речовини білого карлика буде настільки велика, що шматочок розмірами з зерно проса буде важити тисячі тон, а звичайна речовина для такого зернятка буде подібною земній атмосфері для сокири.

Але й це ще не все. В небесній механіці використовується поняття другої космічної швидкості, або швидкості, що відповідає кінетичній енергії, достатній щоб покинути поле тяжіння зірки чи планети. Максимально можлива швидкість руху речовини, що має електромагнітну природу дорівнює швидкості світла. Радіус чорної дірки дорівнює:

$$r_{ч.д.} = \frac{2 \cdot G \cdot M}{c^2}$$

де G - гравітаційна постійна, M - маса речовини в чорній дірці, C - швидкість світла. Якщо радіус нейтронної зірки буде меншим за цей радіус, то навіть світло не зможе покинути таку зірку і вона зникне для всіх істот-її ніхто не зможе побачити. Якби Земля перетворилась в чорну дірку, то її радіус становив би близько 1 см, а Сонця ~ 3 км.

Чи може стискатись дальше нейтронна зірка (з ростом маси) невідомо, але за розрахунками (проведеними деякими фізиками за їх гіпотезами) за “сферою” чорної дірки починають творитись дива; наприклад, можуть помінятись місцями координати простору і часу; на самій сфері починає “кипіти” вакуум (простір) і народжуватись пари частинка - античастинка, які анігілюючи перетворюються в фотони, один з яких іде в “чорну дірку”, а другий за законом збереження імпульсу, випромінюється назовні. На думку фізика Хокінга “чорна дірка” має “горіти” сліпучим полум`ям (на зразок квазара) і з часом “згоріти”, перетворившись в випромінювання… За іншими моделями “чорна дірка” стає “діркою” в просторі і часі, і, навіть, тунельним переходом з одного світу в інший. Але знову-таки все це моделі і гіпотези…

Що таке вічність? Чи є межа у Всесвіту? Якщо є, то що там за нею?

Вічність поняття, що витікає з розуміння плину часу. Чи був початок часу буття Всесвіту, чи буде кінець – людина не знає, а тому дуже великі інтервали часу нами сприймаються, як вічність, як час необмежений ні в минулому, ні в майбутньому. Тим не менше більшість моделей походження і буття Всесвіту виходить з того, що початок у часі був, що Всесвіт народжується, як і все в ньому, і що час його існування обмежений. Святий Августин з цього приводу сказав: Всесвіт створено з часом, але не в часі. За класичними моделями походження Всесвіту він утворився близько двадцяти мільярдів років тому. З чого він утворився, де він був і в якому стані, що було до того – всі класичні науки мовчать, бо сказати нічого. Дещо можна дізнатись із світоглядних (в основному релігійних) міфів і моделей, але впевненості в тому, що вони хоч якимось чином відображають реальність, теж не має.

Про те, що Всесвіт обмежений по значній частині своїх параметрів і по території дії законів – це фізичний факт. Але повністю замкнутої системи в природі не існує, тож швидше за все, і Всесвіт не закінчується межами дії деяких параметрів. Що там, за межами Всесвіту, сказати не може ніхто. Можливо, що там починається і продовжується світ первісного стану матерії, те, що називаємо умовно простором, або вакуумом. В нашому проявленому Всесвіті будова речовини, а відповідно і простору – трьохвимірна. Які вимірності простору за межами Всесвіту ми не знаємо, так само як і

того, чи існує вона для деяких інших станів матерії взагалі. Можливо, що вакуум – це “безвимірне” сховище “мірних” Всесвітів, можливо щось інше, чого ні представити, ні уявити ми не можемо, бо наша свідомість є частиною і продовженням свідомості нашого речовинного Всесвіту…

Чим викликаються льодовикові періоди?

Фізики вважають, що потік сонячної радіації практично не змінюється протягом сотень мільйонів, навіть мільярдів років, а якщо і коливається, то в дуже малому інтервалі. На збільшення чи зменшення потоку сонячної радіації впливає рух планет відносно сонця, особливо 12-річний період обертання Юпітера, що зумовлює відповідний період активності нашого світила. Деякі фізики вважають, що “термоядерна піч” Сонця працює не постійно, а періодично (з періодом близько 400 років?). Завдяки виділенню великої кількості енергії ядро Сонця розширюється під дією фотонного газу, гравітаційний тиск в ньому падає до значення нижче межі початку термоядерних реакцій і „піч” перестає працювати. Після зниження тиску фотонного газу (промені-фотони мандрують з ядра до поверхні майже 1000 років) зростає тиск речовини і термоядерні реакції синтезу атомів водню в атоми гелію починають працювати знову. У відповідності з періодом роботи Сонця змінюється і потік тепла на Землю. Але все це гіпотези, бо геологи не встановили залежності періодів обледеніння з яким-небудь періодичним циклом впливу внутрішніх чи зовнішніх факторів. Більше того, достеменно невідомо чи обледеніння носили загальнопланетарний, чи локальний (місцевий) характер.

Однією з привабливих гіпотез так званих періодів змін кліматичних умов є гіпотеза зміни положення географічних полюсів. На нестабільність їх положення вказує нестабільність положення магнітних полюсів і навіть їх переполюсовка, що згідно з теорією гіроскопів викликає нестабільність положення осі механічного обертання Землі навколо осі. На зміну положення земної кори відносно внутрішніх областей могли впливати моменти імпульсів від значних за розмірами астероїдів, що падали на Землю, прокручуючи її як шкаралущу сирого яйця відносно “рідкого наповнення” при різкому повороті. В цьому разі змінювалось не положення осі обертання, а положення земної кори відносно неї, в результаті чого екваторіальні області могли ставати полярними і навпаки. Так останнє обледеніння розповсюджувалось не з півночі, а з північного заходу, так, немов би полюс був десь на території Канади. На початок і періоди обледеніння могли впливати і інші фактори, наприклад проходження Сонячної системи через газопилові туманності (при обертанні навколо центру Галактики), які, поглинаючи сонячне проміння, суттєво зменшували потік тепла до Землі з відповідними наслідками.

Коли виник чи народився Всесвіт?

Більш-менш прийнятною на сьогоднішній день гіпотезою народження Всесвіту є класична, за якою приблизно 20 мільярдів років тому Всесвіт виник “в якості” матеріальної точки з надзвичайно великою енергією. Процес народження був миттєвим і нагадував вибух. Що було до того фізика не розглядає, а лише сценарій можливого розвитку процесів уже після вибуху, в результаті якого утворились елементарні частинки і багато фотонного газу. Але навіть в цій постановці питань стільки, що годі й говорити хоча б про якусь відповідність цієї моделі дійсності. Наприклад, спочатку не було ні простору, ні часу, ні руху. Тоді питається, що це було взагалі, бо маса – це лише характеристика взаємодії, а взаємодії і енергії не було, бо не було простору (відстані) і не було потенціальної енергії. Не було часу і не було руху (відносної швидкості чогось відносно чогось), тож не було і кінетичної енергії, не було обертання, не було структур, не було нічого. І про цей стан матерії фізика сказати нічого не може навіть гіпотетично.

Вік існування (народження) Всесвіту теж чисто умовний. Його обрахували за швидкістю віддалення всіх небесних об’єктів один від одного (постійна Хаббла) – за швидкістю розбухання Всесвіту. Але ніхто не може сказати чи залишалась постійною ця швидкість на протязі мільярдів років, чи змінювалась; як і того “а де ж той центр, з якого все почалось”, бо згідно з законом збереження моменту кількості руху всі точки Всесвіту рівноправні і не мають виділеного центру…

На заваді довіри цифри в 20 мільярдів років стає і вік деяких зірок, що становить близько 70 мільярдів років, так само як і те, що світло від найвіддаленіших зірок іде до нас близько 20 мільярдів років, а ще ж до цього часу необхідно додати час розльоту зірок на відстань, то уже маємо…

Зрозуміло, що ні про час виникнення Всесвіту, ні про той стан, в якому він був, нічого більш конкретного, на жаль, сказати поки що ми не можемо. Як і про те, чи народжувався він взагалі, чи існує вічно, весь час змінюючи “форми і барви” свого буття…

Чи завжди Всесвіт був таким, як зараз ?

Звичайно, ні. Чи були ми вчора такими, як сьогодні? Кожної миті ми вже інші. Іншим кожної миті був, є і буде Всесвіт. Всесвіт, як і все в ньому, народжується, розвивається, старіє і руйнується. І в той же час багато чого в ньому повторюється, так само, як нинішній день багато в чому нагадує день минулий. Так само, як дитина повторить шлях своїх батьків, а онуки – дітей, все повторюється, і в той же час, воно інше. У Всесвіті безліч зірок, які давно вигоріли до тла, і багато тих, що лише народжуються. І не лише зірок, а й галактик стосується той же висновок.

Гіпотез відносно того, яким був Всесвіт раніше, хоч відбавляй. Цікаві сюжети, викладені в книзі "Дзіан", в "Листах Махатми", у Даниїла Андрєєва в книзі "Роза мира", в релігійних концепціях світових віросповідань. Бажаючі можуть ознайомитись з ними безпосередньо: студенти, вивчаючи сценарії за класичними моделями фізики, всі інші за багаточисельною літературою з цього питання.

Що цікавого відомо про Місяць?

Про Місяць в деяких аспектах ми знаємо навіть більше, ніж про власну планету. Тим не менше маємо і багато загадок, на які ще не отримані відповіді. Найбільша з них – походження нашого супутника. Склад мінералів Місяця відрізняється від земного, що суперечить гіпотезі спільного їх походження, як і гіпотезі про те, що Місяць є шматком (уламком) Землі. Більше того, походження деяких мінералів свідчить про те, що вони могли утворитись в атмосфері, в склад якої входили вода і кисень. То, можливо, на Місяці колись була атмосфера, вода і навіть життя?

Ще однією цікавою особливістю є те, що діаметр Місяця в 400 раз менше Сонячного, як і відстань до Землі, а в результаті ми бачимо Місяць під тим же кутом, що і Сонце – випадково чи ні?

Надзвичайно важлива роль Місяця у виникненні, в регуляції і в еволюції всього живого на Землі. 28-денний місячний цикл визначає період часу в тиждень, що дорівнює тривалості місячної фази. У багатьох народів використовується не сонячний, а місячний календар. Місяць регулює природні і соціальні процеси, таким чином, немов би він не планетне тіло, а космічна ЕОМ в оболонці планетарного тіла. А може це „інопланетний корабель", що моделює розвиток життя на Землі?

За твердженням деяких дослідників, нинішній Місяць уже четвертий на рахунку нашої Землі. В своїх доводах вони виходять з того, що у планет земної групи немає великих супутників, а значить не повинно цього бути і у Землі. В той же час "порожня" орбіта Фаетона між Марсом і Юпітером, відсутні великі супутники у Нептуна, в той час як у всіх інших великих газових планет їх багато. Тож можливо, що приблизно 12000 років тому, в Сонячній системі відбулась визначна космічна подія. Не то Фаетон, не то його супутник, не то супутник Нептуна був транспортований до Землі. В результаті змінив свою орбіту Нептун, Фаетон перетворився в купу астероїдів, було знищено життя на Марсі (якщо воно там було), а Земля отримала "спеціалізовану космічну ЕОМ".

Дуже багато цікавого спостерігали на Місяці чисельні астрономи, в основному різні світлові і кольорові ефекти, плями, смуги, спалахи, промені, при чому більшість з них виникали, рухались, а потім зникали.

Не має пояснення і той факт, що більшість метеоритних кратерів знаходиться на "материках ", особливо на зворотній частині Місяця, в той час як моря, що швидше за все утворилось від ударів великих метеоритних тіл знаходяться з боку Землі, а не на зворотній стороні. Дуже цікаве походження ланцюжків кратерів, розміри та відстані між якими вкладаються в математичні залежності.

Все, що сказано, лише краплини інформації про нашого цікавого і таємничого сусіда, якого називаємо Місяць.

Що таке Метагалактика?

Всесвіт людини, побудованої на речовині біологічного тіла, моделює речовинний Всесвіт. Той простір, який може осягнути людина на даний час, обмежений сферою найбільш віддалених зірок. На межі того, що сприймають телескопи, знаходяться небесні тіла, подібні до зірок і до галактик водночас, бо за розмірами наближаються до зірок, а за масою і світимістю – до галактик. Називають ці об'єкти квазарами. Світло від них до Землі лине близько 20 мільярдів років. Що знаходиться за цією межею людство ще не знає. Можливо там нема Нічого (з нашої точки зору), а можливо там знаходяться інші Світи, побудовані за іншими законами і принципами, можливо там безмежний простір – первина матерія, для якої поняття межі в просторі не має ніякого сенсу. Тим не менше ми

розрізняємо два поняття: Всесвіт який ми бачимо, і Всесвіт який існує взагалі. Саме видимий Всесвіт, в межах найдальших галактик і квазарів називають Мегагалактикою.

Чи може людина досягти зірок?

Швидкість руху об'єктів побудованих з речовини електромагнітної природи, обмежена швидкістю електромагнітних хвиль в вакуумі (просторі), що дорівнює 300000 км/с. Рухаючись зі швидкістю електромагнітних хвиль – швидкістю світла – людина може досягти найближчих зірок лише за кілька років. Та навіть швидкості світла досягти дуже важко, бо при наближенні швидкості руху космічного "човна" до швидкості світла опір вакууму зростає настільки, що ніякої енергії не вистачить, щоб подолати той опір і досягти швидкості світла. В теорії відносності цей ефект сприймається як ефект зростання маси космічного апарату (на зразок умовного збільшення ваги людини при перенавантаженні). Подібний ефект відомий в аеродинаміці, коли при наближенні швидкості літака до швидкості звуку опір руху літака надзвичайно зростає. Можливо і в теорії руху в вакуумі є свій "світловий бар'єр", після досягнення якого опір руху різко змінюється. Можливо існують частки не електромагнітної, а іншої природи, швидкість яких у вакуумі може бути в сотні, тисячі, мільйони разів більша за швидкість світла; можливо людині прийдеться позбутися в своїй будові того, що забороняє, обмежує рух при швидкості руху більшу за швидкість світла, але в усякому разі фізика не забороняє рух з якими завгодно швидкостями. Відповідно можемо сподіватись, що з часом людина зможе сягнути найвіддаленіших зірок у Всесвіті.

Навіщо існує Всесвіт?

Це одне з тих питань, на які взагалі невідомо чи зможе відповісти хто-небудь коли-небудь, окрім Творця. Навіть як би сам Творець спробував комусь із нас пояснити суть свого Задуму, то мабуть пес зрозумів би більше при поясненні нами йому того, як працює комп'ютер, ніж ми Творця. Окрім фрагментарних думок і уявлень нічого більш значного на це питання відповісти нині не можемо. Єдина прийнята версія – це творчість. Так саме як художник закінчивши одну картину береться за іншу, так і Творець закінчивши один Всесвіт переходить до іншого Задуму і нового Творіння, навіть якщо це буде і не такий вдалий шедевр, як попередній.

Чи буде людина жити на інших планетах?

У своїй експансії людство прагне і прагнутиме до розширення сфери своїх можливостей і сфери свого існування. І рано чи пізно воно заснує колонії на планетах, де зможе створити прийнятні для існування умови. Перш за все, це буде Місяць, а вже потім Марс, Венера, супутники Юпітера. Та найбільше шансів у створенні штучних поселень на орбіті Землі, бо сфера орбіти Землі ідеальна для існування людини, особливо якщо використати для цього астероїди.

На заваді людській експансії можуть стати: неможливість існування людини поза межами сфери дії Землі, бо людина лише клітинка того "організму", живого і розумного, який називаємо Земля. Якщо ми не зачепимо в своїй експансії інтереси іншого розуму і інших форм життя у Всесвіті (не зайнятих кимось територій у Всесвіті не існує так само, як і на Землі); і, нарешті, якщо вплив фізичних (і Бог знає ще яких) властивостей інших планет не буде руйнувати земне життя, або не трансформує його до невпізнанності.

Що знаходиться за "космосом"?

Всесвіт, чи "космос" по-грецьки, є системою обмеженою, або, як кажуть фізики, замкнутою. З власного досвіду ми знаємо, що абсолютно замкнутих систем не існує; є замкнуті системи, по одному, або кількох параметрах. Водночас кожна така квазізамкнута система зв'язана з зовнішнім світом, як мінімум по одному параметру. Всі процеси, що відбуваються в нашому Всесвіті, принципи і закони, за якими він побудований і розвивається, говорять про те, що з поза меж Всесвіту до нас і через нас (через Всесвіт) линуть енергія і інформація; що існує енергоінформаційний привод Всесвіту. Звідки ж іде той життєдайний потік і куди він повертається? Які Всесвіти знаходяться там (хоча саме поняття „там" ми відносимо до простору нашого Всесвіту) і чи існує простір за межами Всесвіту ми сказати не можемо. На жаль, весь наш обмежений досвід не може надати хоча б якоїсь інформації про те що „там", окрім сказаного вище і того, про що мовиться в деяких світоглядних концепціях давнини і сучасності, де говориться про Бога і богів, про Світи Духу, Інформації, про пануючі над цими світами Принципи і Закони.

ЧАСТИНА ІІ. ЛЮДИНА

Всесвіт людини

Що таке людина з великої букви?

Що відрізняє людину від інших живих істот? Наявність другої сигнальної системи, пов'язаної з словом? (з мовою?), абстрактне мислення?, творчість?, можливість створення речей відсутніх у природі?, можливість, здатність добудовувати себе, продовжуючи і підсилюючи природні органи?, уміння перебудовувати, трансформувати зовнішнє середовище під себе? Кожний погляд і неупереджена свідомість помітять присутність прикмет всього перерахованого у тих чи інших представників "братів наших менших". Різниця лише в тому, що у людини все розвинуто набагато глибше і ширше. Це вже не перші сходи на весні, а сад, що плодоносить. В маленькому простому детекторному приймачеві уже закладені принципи суперсучасної електронної техніки. Так і в людині зібрано і поєднано, розвинуто і збагачено багато з того, що вже проросло в живому. Але й серед людей є ті, хто, порівняно з іншими представниками людства, крок за кроком просуваються все далі і глибше в структурні, інформаційні та духовні глибини Всесвіту. Кожний такий крок може бути кроком як руйнації Всесвіту, так і його розбудови. А тому не кожний, хто йде незвіданими шляхами, може бути названий Людиною з великої букви, а лише той, хто думками і серцем співтворить

Всевишньому, живе в гармонії з оточуючим Всесвітом, у кого в чистому серці палає негасима, божественна любов до всього, що існує.

Що має робити людина впродовж життя?

Учитись, учитись, учитись – говорив Великий Пророк Людства Ісус Христос. Кожну годину, кожний день в житті людина має не пробути, не проспати, не пробайдикувати, не спішити і не проґавити, а прожити, стверджує видатний філософ сучасності Хайдегер, бо кожна мить в житті людини для чогось та призначена. Призначення людини – це її Шлях Даний, шлях, який вона має пройти в своєму житті на Землі, в своїй земній школі. А уроки бувають різні, і теми також: прості і складні, радісні і болісні, солодкі і гіркі, світлі і чорні, стверджуючі і все руйнуючі; де удачі поєднані з невдачами, а надбання з втратами; все те, через що проходимо і з чим зустрічаємось у своєму житті, що надає такий необхідний досвід на шляху сходження до Горнього, до Вишнього.

Навіщо живе Людина?

Людина – це частина і продовження Предвічного Дерева Життя, продовження Всевишнього в живому, розумному Всесвіті, що є частиною того, що народжує Всевишній, і що є Його продовженням. Питаючи „навіщо живе людина?", ми питаємо: навіщо нас створив Бог?, навіщо Він створив Всесвіт?, в чому задум і мета Всевишнього? Якби ми знали... Чи знає рука яка пише ці рядки, про що думає той, хто пише? В межах можливого, як частці Всевишнього, нам дарована свідомість, душа, емоції і почуття, можливість бути, жити, сподіватись, творити, любити. В рамках Провидіння Божого, за невидимими порухами Думки Всевишнього, за його підтримки і всеосяжної любові до Творіння свого, маємо пройти призначене нам, але не як зомбі, бо не таким хоче бачити Батько дітей своїх, а в співтворчості з Богом і з любов`ю до Нього.

Чому люди спочатку руйнують, а потім починають захищати те, що зруйнували?

Уважний погляд на природу відразу помітить двох нерозлучних супутниць: одна створює, інша руйнує. Людина виконує обидві функції: і руйнує, і будує .Одна більше, друга менше, але – якби не руйнувалось те, що створено, чи було б місце для утворення нового і можливості, щоб його будувати? Казалось би, руйнація – це погано. А як навчитись людині, як пізнати те чи інше явище, ту чи іншу річ, не розібравши, не розрізавши, не зруйнувавши? Але руйнуючи, людина порушує перебіг подій, змінює, хоч і локально, майбутнє. Руйнація може бути усвідомленою і неусвідомленою. Усвідомлена передбачає побудову чогось нового, неусвідомлена – хаос. Остання виступає в ролі стихії; іноді виникає враження, що вона не з волі людської. Бо коли все людство цілеспрямовано і, не думаючи, знищує своє помешкання, довівши планетарне середовище до екологічної катастрофи, то питаєш: люди це чи ні ? І все ж , не зважаючи ні на що, а лише на досвід, можемо сподіватись, що людство опам'ятається і почне розбудовувати не мертві оболонки навколо себе, а природне планетарне середовище.

Чи можливе переселення душ і чи залежить від людини кількість втілень на Землі?

З точки зору теорії інформації нічого неможливого в переселенні душ не існує. Якщо інформація записана на одному носії, то є засоби переписати її на інший, головне щоб місткість нового була не меншою ніж старого. Подібні міркування можна віднести і до ментального тіла, а тому, посилаючись на уявлення частини суспільства про "душу" можна говорити про можливість перезапису, або, як це називають, переселення душі. Наскільки можна довіряти різним джерелам, в історії зафіксовані чисельні випадки, коли свідомість людини ділили дві, а той три різних особи, коли в свідомості перед людською сутністю існувала інша, коли різні сутності "записувались" на тваринах, деревах і навіть каміннях. Як і наскільки це можливо - сказати важко, внаслідок відсутності достовірної інформації, але якщо новий об`єкт задовольняє вимогам перезапису-то логічних перепон, ймовірно, не існує. Однак, якщо хоча б по одному параметру чогось недостає-тут нічим не допоможеш.

Цілий ряд свідчень говорять про нові втілення наших душ у повторних народженнях. Дехто з людей починає згадувати речі і обставини, про які вони не мали раніше ніякої інформації, і навіть починає говорити на мовах раніше ніяк до нього не причетних. Пояснити якимось іншим чином подібні речі дуже важко, якщо взагалі можливо. Деякі міркування говорять на користь неодноразових втілень, що нагадує перехід людини з життя в життя, як із класу в клас в школі. Та так само як визначений період навчання в школі, так існує і середня кількість втілень людини (близько

тринадцяти раз) хоча є і менша кількість, і більша. Ймовірно все залежить від тривалості і складності задачі, яку душа вирішує на Землі.

В якому віці люди починають розуміти сенс свого життя?

В заданому питанні два відтінки. Перший відноситься до Шляху Даного, до своєї власної Долі і, в якійсь мірі, до вибору конкретної професії (мається на увазі, що кінцевого результату можна досягнути за допомогою різних "інструментів", в даному випадку професій). Під цим кутом зору людина починає розуміти вірність чи невірність вибору уже після набуття професії. Щоб визначитись раніше з вірністю вибору, краще за все звернути увагу на все те, чим тобі подобається займатись (мається на увазі якась справа), які знання і навички ти інтуїтивно збираєш на майбутнє. Бо кожна людина збирає і бере з собою те, що може згодитись для виконання майбутньої задачі.

Другий відтінок сенсу життя ховається в питанні "про місце і роль людини в будові і розвитку Всесвіту взагалі і власної ролі конкретно". Таке питання найчастіше виникає або перед початком важливої життєвої задачі, або при її завершенні, коли підводиться підсумок прожитого і вибираються пріоритети на майбутнє. В житті людини це відбувається при вступі в доросле життя, в віці 14-18 років, і в похилому віці, коли змінити щось практично неможливо. Звичайно і в 14-18 років не всі діти задають собі це питання. В більшості це майбутні особистості, з більш глибоким життєвим призначенням і більшою відповідальністю за задачі, які вони мають вирішити. Зважаючи на те, що в житті людини бувають моменти, які круто змінюють напрямки думки і обраного шляху, можна очікувати, що питання про сенс життя і його розуміння може виникнути коли завгодно, особливо в складних і важких ситуаціях у житті. І в цьому випадку необхідно пам'ятати, що шлях життя не завжди вимощений успіхом і удачею, що для формування глибокої Людської сутності маємо пройти через випробування не лише славою, владою, силою, успіхом, а й через незгоди, хвороби, невдачі, тупикові ситуації. Все, що дається людині, це не лише сьогоднішня тема, а й старі борги, і не виконані уроки вчорашнього дня.

Як уникнути самотності?

Самотність –це ситуація, коли ти нікому не потрібний, коли оточуюче суспільство живе своїм, незалежним від тебе життям. І хоча багато хто говорить про свободу дії, життя, думки, тим не менше кожна людина лише маленька клітинка того організму, який називається суспільством, і кожна людина відчуває себе щасливою, а життя повноцінним, коли вона необхідна, корисна складова цього суспільства. Тож варто подумати про добро для оточуючих тебе людей, першому протягнути руку і першому щиро посміхнутись іншому, допомогти не очікуючи більшого у відповідь. І до вас потягнуться інші, особливо коли ви добрі і розумні.

Що впливає на формування особистості?

Формувати можна лише з того, що є. Якщо від народження маємо "алмаз", зробити з нього діамант можна; якщо ж народилась цеглина, то скільки не грани – діамант не отримаєш. По відношенню до особистості дуже важливо з самого початку розуміти, що маємо, а потім уже вирішувати, що і як формувати.

Формування особистості після народження визначається багатьма факторами, найважливішими серед яких є духовно-інформативний стан і морально-етичні цінності в сім'ї, в школі, в суспільстві. Бо люди давно помітили, що "з ким поведешся, від того і наберешся", в якому середовищі виховуєшся, такий і сам", "живучи в багні, важко залишитись чистим", та тому подібне.

Ще одним важливим фактором є наявність потреби (потенціалів) для розвитку розуму і душі. Необхідно щоб дитина жила в постійному дефіциті інформації і духовності при тому щоб вона їх усвідомлювала і відчувала; розуміла необхідність в набутті того та іншого і вірила в можливість досягнення омріяного і бажаного. Бо якщо відсутні внутрішні стимули, немає прагнення душі і розуму – зробити щось майже неможливо. Силоміць когось довго тягнути не можна. Тим більше наперекір долі.

Говорячи про формування особистості слід пам'ятати принцип Короленка-Кюрі: об'єкт формує середовище, середовище формує об'єкт. То ж говорячи про формування особистості необхідно постійно пам'ятати, що для успіху слід зусилля спрямувати в двох напрямках: працюючи над формуванням особистості не забувати про формування середовища під особистість.

І все ж, все що сказано, це лише інструмент і технології при наявності головного - мети в житті, призначення на Землі і Шляху Даного.

Кажуть, що все, що робить людина, повертається до неї. Чи правда це?

У детермінованому світі, де є причина і наслідок, все, що було і є може впливати на майбутнє. Все, що робить людина, впливає на її подальшу долю. У наших пращурів цей закон називався законом Кари, відомого нині як закон Карми. У цього закону є одна особливість – це закон невизначеної дії. В залежності від рівня думки і рішення, що приймає людина, від території і місця дії прийнятого рішення наслідки можуть бути суттєвими і непомітними, миттєвими і довготривалими. Особливо відчутними є рішення на перехрестях, на роздоріжжях, на перевалах, на зламах і розривах долі, рішення що визначають майбутні області дії і існування людини. Іноді достатньо одного кроку і одного слова, щоб розплачуватись за них все життя. Іноді дія цього закону ще триваліша. І тоді за ваші вчинки і ваші думки розплачуватимуться ще й ваші рідні і знайомі.

Чи правда, що вся необхідна інформація для життя людини закладається ще до народження, і що там уже є інформація про минулі життя людини?

Одним з перших увагу на наявність програмної інформації в свідомості народжених звернув І.В.Гьоте, який висловився наступним чином: якби в свідомості людини не було поняття (матриці) кольорового бачення, людина б ніколи не побачила світ кольоровим , бо не існує кольорових атомів і кольорових променів. Такими ми бачимо їх завдяки “програмному модулю” кольорового бачення, з яким народжуємось.

Цю тему підхопив через століття Зігмунд Фрейд, ввівши в обіг поняття “архетипів” - свого роду програмних модулів поведінки живої істоти в навколишньому Всесвіті. Такі загальні поняття як простір, час, рух, емоції, почуття та тому подібне уже запрограмовані в людині ще до народження (згадайте дхарми Будди – вічно пануючі над Всесвітом божественні закони і принципи, яким підкорюються навіть боги). Продовжив свого вчителя Карл Юнг, дещо видозмінивши “архетипи” на “ейдоси” - не просто “програмні модулі” людини, а предвічні і незмінні модульні закони і принципи, за якими ще до народження програмується свідомість дитини.

Звичайно, та інформація, з якою народжується дитина, недостатня для її життя і розвитку, тож в подальшому вона сама здобуває те інформаційне і психологічне забезпечення, що необхідне, разом з базовими поняттями для формування світогляду.

За деякими сучасними гіпотезами інформаційні модулі починають “вплітатись” в будову дитини з третього місяця від зачаття і це попереднє програмування закінчується на п`ятому місяці вагітності. Разом з загальними “програмами” в цей же час надаються деякі “модулі” і на подальшу долю людини в залежності від її призначення.

Побічні докази говорять на користь того, що людина живе не одне життя, і що з новим народженням із нею залишається необхідна для подальшого сходження (навчання) частина минулого досвіду. Якщо дитина в 2-3 роки починає складати вірші, чи музику, чи виявляє здібності до математики, до малювання та тому подібне, то це не просто так. Пояснити подібні здібності природними умовами, тим більше випадковістю, неможливо. Єдиним поясненням, ймовірно, може бути або прояв досвіду минулого життя, або додаткове спеціалізоване “програмне” забезпечення (наприклад, з боку планетарного розуму-теж гіпотеза) на майбутнє призначення на Землі.

Та все це лише гіпотези, гіпотези…

Чому одні народжуються геніями, а інші ні?

Складність будови свідомості залежить від задачі, покладеної на людину. І навпаки: складну задачу може виконати лише складна і багата за можливостями людина. І так само як живе може народитись лише від живого, а розумне від розумного, так і геній не народиться від “чайника” (мається на увазі структурно і за “програмним забезпеченням”) Слід також врахувати, що у „третьому класі” важко розраховувати народитись генеральним конструктором, знаменитим математиком чи геніальним композитором. Тож всьому свій час, і кожному своє призначення. Геній може реалізуватисть лише у відповідному за рівнем розвитку суспільстві – середовищі.

Чи є ідеальна людина у світі? Якою має бути ідеальна людина?

Ідеальна людина – поняття суспільне. А тому слід розділити природній ідеал людини і соціальний. З природної точки зору ідеальною є найбільш пристосована людина до навколишнього середовища. Фізична досконалість є однією з умов визначення ідеальної людини, але не повною. Ще

на початку ХХ-го сторіччя на одному з конгресів з біології відомий вчений Тейяр де Шарден запитав у присутніх: навіщо людині голова? Відхиливши всі запропоновані версії він відповів: голова у людини виконує ту ж роль, що роги бика, зуби вовка, отрута змії і тому подібне, це орган боротьби за виживання, орган пристосування до змін в середовищі помешкання. Виходячи із сказаного маємо констатувати, що природний ідеал це перш за все розумна і фізично досконала людина, але без соціальних обмежень.

Соціальний ідеал людини – це людина найкорисливіша для стійкості і еволюції суспільства; людина, що живе не стільки для себе, скільки для інших. Суспільство живе і еволюціонує за законами дещо відмінними від таких для окремої особи. Воно організоване на основі визначеного для даного етносу морально-етичного кодексу. Соціально - ідеальною є та людина, яка неухильно притримується цього кодексу, а якщо дещо і порушує, то лише в напрямку позитивних змін (щоб тебе виправдало майбутнє). Звичайно, бажано, щоб ця людина була фізично досконалою, розумною, але для соціального ідеалу, це не головне. Ідеал в суспільстві це камертон для інших в одному, чи в кількох аспектах. Дуже часто, за відсутності необхідного образу, суспільство само створює образи богатирів, героїв, мучеників, святих, вождів і навіть богів, часто міфологуючи реальних людей, далеко не відповідаючи ідеалам.

В житті повністю ідеальних людей не існує. Ті чи інші недоліки, з точки зору оточуючих, мали навіть такі особистості як Будда, Муххамед, Христос. Тож, знову таки, з суспільної точки зору, ніхто не може стати ідеалом. Але в нашому житті є те, що робить нас людиною: краса, розум, доброта, почуття міри, любов, здатність до самопожертви, наявність мети. І кожен з нас в усякому випадку і в якій завгодно ситуації має прагнути до ідеального поняття людини.

Чому люди мають різні смаки?

На Землі немає двох повністю схожих людей. Навіть відбитки пальців (візерунки папілярних ліній) у всіх різні. У кожної людини свій, властивий лише їй обмін речовин, свій світ думок, емоцій, почуттів, різні за можливостями і змістом системи збору інформації, її обробки та зберігання. Зважаючи на це, а також на дію відомого принципу тяжіння (коли система притягує те, чого їй не вистачає і відторгає те, що їй зайве і обтяжує її), починаючи з їжі, одежі і закінчуючи “високими” технологіями для вирішення “високих” задач, можна прийти до висновку, що було б дуже дивно, якби смаки у двох різних людей були подібні.

Як добитись справедливості скрізь і в усьому?

Справедливість, як і багато інших людських понять, є поняттям відносним і завжди несе на собі наголос особистої зацікавленості тої чи іншої людини. В історії людства було багато прикладів спроб установити закони справедливості, незалежні від суб’єктивних поглядів членів суспільства. На жаль вони зазнали поразки на рівні інтересів окремих соціальних прошарків населення, етнічних груп, класів і т.п. утворень. Більш - менш прийнятним правилом визначення справедливості було б таке, що враховувало розуміння справедливості більшістю. Та і в цьому випадку не виключені випадки паразитизму більшості над меншістю.

Можливий варіант виховання людей під гаслом: піклуйся про інших більше ніж про себе. Але як тільки про когось починають піклуватись, як останній швидко переростає в егоїста і споживача.

Існує природній варіант справедливості: розподіл і пріоритети розставляються в залежності від важливості для стійкості і еволюції племені чи народу, але й цей критерій справедливості теж відносний. А отже маємо дійти висновку, що поняття справедливості дійсно відносне і його розуміння залежить від стану свідомості суспільства в даний момент і що не існує справедливості в повному розумінні цього слова. Тож краще всього дотримуватись того критерію справедливості, який сформувався на даний момент у більшості членів суспільства.

Хто такий “зомбі”? Чи можна перетворити людину в “зомбі”?

Життя у Всесвіті, щоб бути стійким, побудоване на програмуванні ззовні і взаємо - програмуванні. Про програмування із-за меж землі говорити не будемо, бо це питання виходить за рамки можливості усвідомлення сутності буття людини у Всесвіті, а тому мова піде про взаємо - програмування в людському суспільстві. Саме програмування людини поза її волею і свідомістю іншими членами суспільства і називають “зомбуванням”.

Зомбування буває чотирьох різновидів: біологічне, соціальне космічне та автономне і відповідає чотирьом гріхам: першородному (космічному), батьківському (біологічному, спадковому), соціальному і особистому.

Біологічне зомбування (програмування) обмежене фізіологією і ділиться на видове, статеве і спадкове. Біологічне тіло, з його можливостями, програмує і обмежує нашу поведінку, як біологічну істоту. Ми можемо сприймати лише обмежену інформацію ззовні, маємо обмежені можливості її обробки і усвідомлення. Про статеве зомбування годі й говорити, бо необхідність продовження життя є домінуючою в свідомості практично кожної людини, особливо в репродуктивному віці. Важливу роль у наших можливостях і діях відіграє спадковість.

Соціальне зомбування умовно теж можна розділити на стохастичне, побутове і колективне. Під стохастичним мають на увазі випадковий вплив середовища, в якому має жити і рухатись людина, всіх тих, з ким людина зустрічається протягом дня, того що вона бачить і чує. Під побутовим зомбуванням розуміють чиюсь цілеспрямовану дію на вашу особу (її ще називають побутовою магією). Використовуючи емоції людини (для чого її спочатку необхідно вивести із рівноваги) можна доволі суттєво корегувати наміри і дії людини, на яку спрямована увага "програміста". Коли ж у ролі "програміста" виступає група людей, говорять про колективне зомбування. Колективне зомбування відбувається в сім'ї, в установі, в партії, в секті. Найбільші системи колективного зомбування – це нації і церкви.

За космічне зомбування відповідають енерго-інформаційні утворення, які називають егрегорами і які утворюються над сім'ями, колективами професіоналів і релігійними об'єднаннями. Їх дія часто сприймається як фанатизм, що набуваючи гіпертрофірованих форм може призвести систему до самознищення. В цілому егрегори мають великі можливості програмування, але їм не завжди достає розуму обмежувати бажання власними можливостями. Ті егрегори, що мають розумність вищу від середньостатистичної, діють за принципом бартеру "ти - мені, я – тобі". Найбільш відомий із таких егрегорів бог "Ягве єврейського народу. До космічного зомбіювання входить і так зване "сходження Духу", коли свідомість людини залишається свідомістю "програміста".

Найбільш цікавим є самозомбування, що є наслідком прагнення до стійкості життєвої позиції і в процесі якого "власним програмістом" себе, як зомбі, є сама людина. Часто результатами самопрограмування є схоластична і клінічна шизофренії (коли розмиті кордони між свідомістю і підсвідомістю, в результаті чого починається протистояння "програміста" і зомбі, або зовнішнього і внутрішнього "програмістів"). Коли "програмісти" знаходять спільну мову – людина може досягти значних успіхів, хоча матимуть місце і порушення роботи свідомості в результаті двовладдя (холастична шизофренія). Якщо ж починається конфлікт між "програмістами", свідомість починає руйнуватись і це призводить до клінічної шизофренії. Більша частина відомих нині психотехнік (психоаналіз, психосинтез, трансперсональна психологія, різні види йоги, різноманітні види творчості), побудовані на холастичному принципі (еволюції) і часто закінчуються клінічною шизофренією.

Зомбіювання людини людиною, колективом, соціальним середовищем в сучасну епоху досягає обсягу практично повної запрограмованості. У людини, особливо в комунікаційному середовищі великих міст, майже не залишається можливості на власну думку і власне волевиявлення, а тому суспільне середовище таких міст нагадує майже стовідсоткову сукупність зомбі, коли в існуючому навколо натовпі майже немає людей, що думали б, діяли, приймали рішення самі, а не в відповідності до "програми".

Зомбіювання суспільства в цілому стає глобальним явищем і загрозою еволюції людства, бо кожна жорстка програма різко збіднює, обмежує можливості і веде до деградації системи.

Чому так багато людей п'ють, курять, вживають наркотики?

Люди знають багато речовин з наркотичним ефектом і вживають їх протягом майже всього часу існування людства. До найбільш доступних, так званих легких наркотиків, відносять нікотин і алкоголь, або "паління" і „пияцтво". Особливістю наркотиків є те, що вони деформують, спотворюють свідомість людини. Люди вживають в більшості ті наркотики, що діють позитивно на центри задоволення і зменшують, нейтралізують центри з негативними емоціями і переживаннями. Людина полинає в світ ейфорії, фантастичний світ деформованої свідомості, світ бажань і мрій, що набувають „реальності". Повернення свідомості з такого „світу уяви і фантазій" до реальності відбувається через фізичні страждання розрегульованого наркотиками тіла, а тому свідомість чинить

опір, шукаючи вихід в додаткових порціях наркотику. Крім того, реальність життя кажеться сірою і замкнутою, щось на зразок „тюремної камери”. Все разом робить наркотичну залежність практично не виліковною.

Серед наркотиків є такі, що в деякій мірі вимикають фільтри інформації (вартових свідомості), в результаті чого людина може бачити, чути і відчувати те, що недоступно іншим, розуміти потоки інформації недоступні звичайним людям, а тому передбачувати майбутнє. Цією властивістю користувались і користуються чарівники, шамани, маги, провидці.

Наркозалежні особи – це люди втрачені для майбутнього суспільства. В залежності від виду наркотику – тривалість життя різко зменшується, іноді практично до кількох років тваринного животіння. З одного боку, це соціальна епідемія, з іншого – “пошук” природи здатних протистояти наркозалежності особистостей, або не реагуючих на наркотики і які можуть дати перспективу розвитку людства. Для природи не має значення скільки мільйонів наркоманів загине, головне знайти і використати для продовження роду не реагуючих на наркотики.

Розповсюдженню наркоманії допомагає чорний бізнес – це золоте дно для швидкого збагачення, бо наркоман іде на любий злочин, щоб добути, чи купити за яку завгодно ціну сатанинське зілля.

Як мавпа стала людиною?

Згідно з принципом Ле-Шательє, кожна система еволюціонує в напрямку зменшення зовнішніх навантажень. За теорією Дарвіна все живе, пристосовуючись до умов, що змінюються, трансформується так, щоб не залежати від зовнішніх умов, бути стійким. Вважається, що саме завдяки пристосуванню до нових умов мавпа трансформуючись стала людиною. Але якщо слідувати теорії Дарвіна, то цей процес майже неймовірний. Ставши двоногою, людина втратила швидкість в погоні за здобиччю, позбулась можливості з легкістю пересуватись по деревах. Втративши шерстяний покрив – вона стала потерпати від холоду, дощу, спеки; а позбувшись хвоста і всеїдності, взагалі стала непристосованою не лише до кліматичних умов, а й для полювання на дичину. Набагато ймовірніше, що кілька сотень тисяч років тому (за підрахунками деяких вчених близько 300000 років) відбувся еволюційний стрибок; завдяки природній чи штучній „мутації” в спадковому апараті мавпи, виникла істота, яку називаємо людиною. Як це відбулося сказати важко. Причинами могли бути природні катаклізми, штучні зміни в генетичному апараті, внесені в тіло мавпи представниками високо розвинутої цивілізації, природна запрограмованість матерії на „народження” – людини. Так чи інакше на сучасному етапі можна говорити лише про те, що предками людини можливо були примати, а як вони стали людьми – на жаль задовільної відповіді ще немає.

Чому люди такі жорстокі? Що таке жалість? Чому люди бувають безжальні?

Жорстокість не лише людини, а взагалі всього живого, по відношенню до собі подібних і братів наших менших інстинктивна, зумовлюється конкуренцією “за місце під сонцем” і підсилюється “ хижацькою” біологічною природою. Візьміть, для прикладу, лева. Лев на смерть буде битись за свою територію з іншим левом, при зустрічі з дітьми левиці – порозриває їх (бо це майбутні конкуренти), але левицю постарається зберегти, бо з нею можна створити нову сім’ю і продовжити свій рід. З одного боку, лев жорстокий і безжалісний, з іншого – турбується про свою сім’ю і жаліє своїх дітей. По відношенню до людей, їх жорстокість найчастіше зумовлена або тваринним рівнем розвитку, або садистськими нахилами, зумовленими психічними збоченнями. В цілому людина, як соціальна істота (що звикла жити “в табуні”, в “зграї”) проявляє свою жорстокість до іншої зграї, клану, мафії, народу і жалість до своїх, бо від них залежить життєздатність зграї та її власна. Якщо ж інша особа, чи інша зграя не загрожують існуванню і перспективам на майбутнє, то відношення до них нейтральне, ніяке, байдуже, що теж нами іноді сприймається як безжалісне.

Одним із важливих правил людської моралі є “не нашкодити”. Якщо ти можеш допомогти і це допоможе людині вижити, бути чи стати людиною – необхідно це зробити. Але не можна дати надію і кинути, чи викинути, як це часто люди роблять з собаками, котами, іншими тваринами і птахами. Спочатку їх виховують в невластивому для них середовищі, а потім викидають на вулицю, приречуючи на загибель. Можна перебити всіх хижаків, що регулюють популяції гризунів, але останні розмножаться так, що можуть почати гризти і людей. І тоді людина має взяти на себе обов’язки вовка, лисиці, кота і боротись з лихом, що невідомо звідки звалилось. Тож людина має бути жалісливою і жорстокою в міру необхідності, щоб не нашкодити, щоб завжди і в усьому залишатись людиною.

Чи може сучасна людина перетворитись у первісну?

Не лише може, а часто і "перетворюється". Низький рівень інтелекту, відсутність духовного початку, а відповідно й моральних обмежень, призводить до тваринного (іноді рослинного) існування. Якщо людину не виховали – у неї відсутні духовні запити, якщо її не навчали (або природа обділила), немає інтелектуальної праці свідомості. Якщо ж людину ще й забезпечити речами першої необхідності, то вона не лише опуститься до стану первісної, а й впаде ще глибше, бо для розвитку і сходження людині необхідно мати потребу хоч у чомусь (хоча б у добуванні їжі), не кажучи вже про мету в житті.

Чому, коли у людини горе, вона замикається у собі, нікого не хоче бачити, вважає, що її всі покинули і вона нікому не потрібна?

На таку поведінку впливають два фактори: людина втратила щось дуже важливе і ніхто з близьких не допоміг (а може і не міг?), що призвело до втрати віри, зневіри у своїх близьких, друзів, знайомих. Вони не допомогли, і навіть не поспішили запевнити у своїй підтримці... А якщо добавити фактор різної оцінки важливості втрати (те, що болить у тебе, рідко так само болить у інших), то відчуття зневіри доповнюється думкою про байдужість всіх оточуючих до тебе і твоєї долі. Звідси зовсім недалеко до впевненості в тому, що тебе всі покинули і ти нікому не потрібен.

Ліки від цієї хвороби прості: пам'ятати, що життя на цьому не кінчається, що, слава Богу, все закінчилось, а могло бути і гірше. А ще спробувати знайти підтримку близьких тобі людей, бо розділене горе вдвічі менше і вдвічі легше.

Чому людина все вивчає і досліджує?

Чим більше людина знає, тим вільніша вона в своїх планах на майбутнє і в своїх діях. Можна було б навіть сказати: воля (як незалежність) - це можливість жити і діяти за пізнаними законами буття. Шлях же пізнання лише один – через вивчення того, що людство вже знає, і дослідження того, чого не знає. Перше сприймається через відпрацьовані іншими моделі, алгоритми, технології; друге – через природну людську допитливість, розвинуту по різному у різних людей. Чим складніша мета, яку ставить перед собою людина в житті, тим більше знань вона має отримати, щоб реалізувати задумане; при тому що окремі знання можна отримати лише через дослідження.

Важливу роль знання про навколишній Всесвіт відіграють у збереженні життєздатності людини. Чим більше знаєш, тим менша залежність від обставин, тим більша стійкість нашого буття.

І тим не менше лише близько 2% всіх людей, свідомо досліджують оточуючий Всесвіт; інші просто користуються їх досвідом, не задумуючись над змістом і походженням того, що їх оточує.

Чому Людину вважають „вінцем творіння"?

„Вінцем творіння" себе вважає сама людина. І перш за все тому, що нічого розумнішого на планеті вона поки що не помічає. В інших відношеннях вона навіть не є конкурентом багатьом видам істот. Не зважаючи на це людина поставила себе на рівень Бога, записавши в Біблії: „і створив Бог Людину по образу і подобі своїй". Звичайно в цьому вислові є доля істини, так само як і в тому, що в усьому, що є у Всесвіті, є якась частинка Бога і його подоба.

Чи зможе людина стати розумнішою за Всесвіт?

Для цього людина має стати складнішою за Всесвіт, бо згідно з теоремою Ешбі-Гьоделя в усьому має бути надлишковість. Людина має в своєму розвитку дійти до рівня Творця Всесвіту, хоча б у відношенні до самого Всесвіту. Але це вже не буде людина – це рівень богів. Людина ж, що має елементно обмежений мозок, не зможе осягнути і усвідомити навіть те, що хоча б в деякій мірі перевищує можливості самої людини.

Чому люди так часто вірять брехні?

Так само як їжу, воду і повітря, людина споживає інформацію. Недостачу інформації можна компенсувати почуттями і емоціями, але як прийняти рішення, зробити наступний крок за відсутності всякої інформації? І тоді, не зважаючи на повну абсурдність і брехливість отриманої інформації, людина бере її на озброєння і користується нею. Цією властивістю інформації часто користуються політики, державні діячі, історики і просто нечесні люди. Дуже добре цю рису

інформації описав Бруно Беттельгейм у своїй книзі „Освічене серце”, де мова йде про закони фашистського концтабору.

Ще одна особливість людської психології заключається в тому, що більшу вагомість має та інформація, яка надається Вам з того чи іншого питання першою. Цим теж користуються недобрі люди. В результаті людина може повірити брехні і не повірити правді.

Дуже легко люди вірять тій брехливій інформації, яка загорнута в обкладинку правдивої, а ще краще знайомої слухачу інформації, особливо якщо вона лунає з вуст знайомої людини.

Чому люди такі продажні?

Рішення, що приймаються людиною, визначаються духовними, інтелектуальними і фізіологічними запитами і обмеженнями. В залежності від виховання і розвитку домінантними серед них можуть бути ті чи інші, але для багатьох вони не є сталими і змінюються в залежності від соціального середовища і зовнішніх впливів. А тому рішення прийняте напередодні може змінитися згодом на інше, іноді протилежне. Ще гірше коли людина вводить іншу в оману навмисно, або “продає” своє рішення.

Найважливішою рисою інтелігентної вихованої людини є почуття межі і міри. Така людина ніколи не переступить межу людяності, ніколи не зрадить, ніколи не відступить від даного слова, не зважаючи ні на які обставини. На жаль, за відсутності людського виховання, та ще й при майже одних фізіологічних запитах, за відсутності моральних і етичних обмежень маємо практично суцільну продажність в суспільстві, коли людина може зрадити і продати іншу за копійку.

Чому підлітки бажають виглядати дорослими, а дорослі – дітьми?

Кожен хоче мати більші можливості, ніж ті, що має. І це природне бажання. Підлітки, спостерігаючи можливості дорослих, думають, що досить стати дорослим і все бажане прийде само по собі. І забувають, що кожен здобуток пов’язаний з якоюсь втратою; що для досягнення бажаного необхідно опанувати, відпрацювати, пережити, набути багато з того, що є основою досягнення бажаного.

Дорослі навпаки, сумують за втраченими можливостями дитинства. Раніше про тебе піклувались батьки, а тепер піклуйся сам про себе, та ще й про інших. От якби мати можливості дорослого, але не відповідати ні за що... Як у дитинстві, лише за себе... З цього приводу є дуже гарний вислів у дорослих: “життя минуло, пролетіло, і ось вже дух сильніший тіла...”

Розкажіть про людські “комплекси” і чому вони є?

Кожна людина являє собою суму різних за призначенням і вагомістю якостей: одна вища, друга нижча; одна сильніша, друга слабша, одна розумна, друга так собі; одна добра, друга зла, і так далі, і тому подібне. В залежності від місця, яке займає людина в суспільстві, і функцій, які вона виконує, суспільством надається більша чи менша значимість, вагомість тим чи іншим якостям. А це, в свою чергу, впливає на самооцінку людини відносно своєї життєздатності, пристосованості, стійкості, перспективності. В результаті у людини часто буває надлишок того, що не цінується суспільством, і не достає того, що цінується. А цінується суспільством перш за все те, чого йому не доставало, або те, що може змінити неперспективний шлях розвитку на можливо перспективний (як зміна “соціалістичного” шляху на “капіталістичний”, а розумного і доброго-на силу і хижацькі нахили). Часто це призводить до абсурдного стану речей, наприклад, кращим варіантом подружжя стає не той, кого любиш, а у кого більше грошей, незалежно від аморальності засобів, якими вони набуті.

Невідповідність власного набору якостей суспільним сприймається людьми як “комплекси”, що іноді не просто мішають жити, а й заганяють людську свідомість в глухий кут. Та якщо розібратись в суті цих “комплексів”, то питання, найчастіше, не варте “виїденого яйця”. Важливо, щоб людина зрозуміла, що і у неї є свої інструменти життєствердження і щоб вона могла ними користуватись не шкодячи людям і природі, бо у кожної людини є свої “комплекси”. І в розмаїтті якостей людини-сила і стійкість людського суспільства. Не потрібно соромитись своїх комплексів, а старатись їх нівелювати, користуючись своїми кращими якостями і можливостями.

Як можна змінити свій стан душі?

Стан душі залежить від проблем, що хвилюють людину, можливості вирішення і ступеню їх реалізації. Важливість проблем залежить від власної і суспільної вагомості, що їй надаються і рівня

(ієрархії) самої проблеми. В залежності від важливості тої чи іншої проблеми та її вирішеності формується стан нашої душі. Візьмемо, наприклад, проблему виховання дитини. Дитина не вивчила уроки – це погано, гірше коли вона запустила предмет, ще гірше – якщо вона прогулює, водиться з поганими дітьми, робить негарні вчинки; але й це тьмяніє перед хворобою дитини, особливо коли ця хвороба хронічна, або коли мова йде про життя чи смерть.

Другий варіант: у вас є зошит, книга, костюм, автомобіль. Якщо немає автомобіля і ви порвали костюм – це горе, але при наявності автомобіля – це вже дрібниці. Те, що не давало жити в одному випадку – в іншій ситуації може бути взагалі неважливим.

Якщо людина хоче змінити стан душі, їй необхідно змінити пріоритети своєї свідомості, змінити проблематику, змінити акценти, або перейти з одного рівня проблематики на інший.

Як розібратись в собі?

У народі кажуть: у кого що болить, той про те і говорить. Прислухайтесь до своїх думок, до своїх бажань, придивіться до того, що вам подобається і що б ви хотіли мати – все це напрямки вашої долі і ваша особиста сутність. Про що ти думаєш і говориш – такий ти і є, з ким поведешся від того і наберешся. Але людина не просто попадає у гарну чи погану компанію, а найчастіше тому, що її щось туди притягує. Люди помітили це давно: "якщо воно свиня, то болото знайде," "скільки вовка не годуй, а він в ліс дивиться". Мова йде про те, що дається людині від народження: її будова і можливості, її доля – Шлях Даний. Будова і можливості залежать, перш за все, від батьків. Подивіться на свою родову гілку. Якщо там були, чи є особистості з якимись талантами, чи особливими нахилами – можете сподіватись, що і у вас вони можуть проявитись; коли ж в цьому лісі гриби ніколи не росли, то майже з повною впевненістю можна сказати, що шукати там їх сенсу не має. Не може „велосипед" народити „автомобіль". Але й спадкові можливості не гарантують майбутнього, і яким воно буде: поганим чи гарним, це вже програми долі. А вже на них накладає свій вплив соціальне середовище.

Тож, щоб розібратись у собі, необхідно лише пильно придивитись (чи подивитись) на своїх рідних, на своє оточення, на себе і вислухати свої думки і свої бажання.

Чому поїздка до Ужгорода змінила життя і погляди Діми?

Хоча це питання конкретне, воно стосується практично кожної людини. Наші погляди і рішення залежать від кількості і якості набутої інформації та від можливих варіантів вибору рішення. Поїздка Діми розширила його просторовий (географічний) кругозір, а спілкування з дітьми, що з'їхались з усіх куточків України суттєво поглибило і розширило світогляд. До цього часу сфера спілкування Діми обмежувалась сім'єю та школою, точніше класом. І ось, несподівано для нього, його можливості зросли, не кажучи про різноманіття варіантів подальших шляхів у житті.

У народі кажуть: під лежачий камінь вода не тече, лежачій камінь мохом обростає, стояча вода в болото перетворюється, та тому подібне. Щоб мати варіанти в житті, мати можливості з чого обирати, необхідно весь час поповнювати свої інформаційні і духовні знання, навички і почуття, розширювати географію свого впливу і круг своїх знайомих; одночасно рухатись до визначеної мети в житті, бо напрямок руху, а, відповідно, і все набуте, як і варіанти вибору, визначаються метою, до якої йде людина.

Чому посмішка привертає до себе людей?

Посмішка виникає в людини від задоволення, а задоволення від успішного результату. Людина, що весь час посміхається – успішна, у неї все гаразд, з такою людиною можна мати справу, бо вона не тільки не навішує на тебе свої проблеми, а, дасть Бог, допоможе вирішити і твої власні. З усміхненою людиною треба дружити, бо в ній можлива застава твого успіху. Усміхнена людина – швидше за все фізіологічно здорова, непогано забезпечена матеріально, людина без проблем.

Тож якщо хочете, щоб люди вас не цурались, посміхайтесь.

Чи можна по написаному визначити характер людини, на що вона здатна, її минуле і майбутнє?

Існує ціла наука графологія, яка і займається подібними речами. Написане має дві сторони: графічну і змістовну. Графічна говорить про характер і темперамент, про силу волі і рішучість, про цільність і гармонію, про організацію і психологію, та тому подібне. Як і в випадку, коли ми лише глянувши на особливості яблуні, вже знаємо, що то за сорт, так і по графічних особливостях можна

дуже багато дізнатись про природні дані людини. Якщо ж текст належить самій людині, то по стилю думки, по змісту написаного, по послідовності і обґрунтованості викладеного можна дуже багато сказати про рівень розвитку людини, про рівень розумності і свідомості, про те, що цікавить людину і чим вона живе, про освіту і кількість прожитих років, і не тільки. Звичайно, цього замало, щоб говорити про минуле і тим більше майбутнє, але досить багато, щоб отримати уявлення хоча б в основних рисах про ту чи іншу особистість.

Як стати комунікабельною людиною?

Скільки б не розповідали людині, як плавати, плавати вона не навчиться . Для цього необхідно зайти в воду і спробувати. Спочатку буде виходити не дуже вдало, та з кожним разом, з набуттям навичок, справи підуть все краще і краще. І так в кожній справі: щоб засвоїти якісь якості необхідно засвоїти відповідні технології. Спілкування людей не є виключенням. Є цілий арсенал прийомів, за допомогою яких ти можеш долучитися до того чи іншого товариства компанії. І перш за все маєш походити на тих, з ким хочеш спілкуватися (не бути білою вороною). Для того щоб бути своїм, необхідно обзавестись відповідними ознаками цієї групи, зграї, колективу, мафії, до яких відносяться стиль одягу, стиль поведінки, набір мовних "паролів", набір правил поведінки (морального кодексу даного об'єднання). В новий колектив приходять з "піднятими вгору руками" і "виляючи хвостом", щоб усі бачили, що ти йдеш із найкращими намірами, що ти визнаєш правила гри і лідера (ватажка) групи, і готовий йому підкорятись (ранговість зграї). Після того, як тебе прийняли в "зграю" визначається ранговість і місце в групі. Ось тут важливо бути корисним для інших, і перш за все для «вождя». В пригоді можуть знадобитись і розум, і сила, і уміння знаходити спільну мову в "зграї", і бажання допомогти іншому.

Якщо ж мова йде не про колектив, а про випадкові зустрічі, то тут в нагоді стає набір нейтральних фраз, що визначають область інтересів і думок співрозмовника, а далі необхідно підтримувати розмову в межах компетенції і зацікавленості. А якщо ви ще поцікавитесь про справи співрозмовника, про "хобі", то взагалі станете своєю людиною.

Не бійтесь висловлювати думку і, навіть, якщо вона не зовсім вдала, але слугує інтересам колективу, то буде сприйматись позитивно. Учіться вести себе в колективі, розмовляти з ним, переймайте краще з прикладу друзів, батьків, знайомих. Але завжди пам'ятайте: чи в колективі, чи поза ним завжди маємо залишатись людьми, а не перетворюватись в тварину з хижої зграї.

Доля і сенс буття людини

Чому і навіщо ми живемо?

Це питання необхідно розділити на два: чому? і навіщо? Живемо ми завдяки наявності потоків енергії, речовини, інформації. Іншими словами, завдяки наявності відповідних потенціалів, що породжують властиві їм потоки життєзабезпечення. При цьому маємо дві концепції існування живого. Згідно з першою, життя виникає, як випадковість, або, в кращому випадку, як одна з можливостей в розвитку матерії. Згідно з другою, Всесвіт побудований так, немов би все – закони, структури, напрямок еволюції – підкоряється єдиній меті – творенню людини, як кінцевому продукту еволюції. Друга концепція отримала назву "антропного принципу".

Друге питання - "навіщо?" – на даний час відповіді не має, хоча існує багато версій щодо призначення людини в будові та еволюції Всесвіту. Одна з найбільш ймовірних (з точки зору людської логіки) версій, говорить про людей, як про "богів" одного з рівнів розуму у Всесвіті. В розумному Всесвіті людство займає лише свою розумну нішу. І ця ніша з одного боку нагадує школу, де ми вчимось майбутній ролі у Всесвіті, з іншого – майстерню, де набуваємо необхідні на майбутнє навички уміння, знання.

Що дивитись по телевізору, якщо там лише бруд, жорстокість, насилля? Чому показують такі фільми?

Колись відомий вчений хімік Ле-Шательє сформулював дуже важливий принцип: кожна система еволюціонує в напрямку зменшення зовнішніх впливів. В людському суспільстві – це думки, процеси, мораль, які першими ідуть в напрямку подальшої еволюції даного народу чи людства взагалі. Коли дивишся телепередачі, то спостерігаєш дві речі – паростки майбутнього і „програмування" людства під очікуване майбутнє. На жаль покращення матеріального стану людства

не призводить до покращень в духовній сфері. За часів Радянського Союзу питанням “виховання” суспільства приділялась велика увага, а в результаті, після розпаду Союзу, отримали найбрудніше, з найбільшими збоченнями суспільство. Згадаймо Германію часів фашизму, коли найрозвинутіший у всіх відношеннях народ поринув в жорстокість і насилля. Тож коли ми дивимось в своїй масі саме такі передачі і фільми, слухаємо пісні „кабацько – тюремного” змісту, то маємо відверто сказати – це те, до чого прагне суспільство і що очікує нас в найближчому майбутньому, хочеться нам того чи ні.

В семидесяті роки минулого століття прозвучали пророчі слова болгарської провидиці Ванги: „Ніхто нікому не потрібен. Людей цікавлять лише гроші. Вони вважають, що за їх допомоги можна поставити все на своє місце. Ніхто не розуміє, що вже недалеко той день, коли гроші стануть нікому не потрібним, сміттям! Так, не за горами той день, коли у людей буде все, крім можливості отримати те, що має дійсно ціну, але чого не купиш: дружбу, повагу, любов, співпричетність...”

Чому показують такі фільми? Бо люди схильні до цього, бо той бруд і жорстокість притягують їх, і таких людей багато, якщо не більшість. А тому на таких фільмах можна заробити і запрограмувати людей на ще більший бруд і ще більшу жорстокість. Легко поринути в світ тваринних інстинктів, особливо, коли ти за походженням хижак, і дуже важко бути людиною в незалежності від ситуації.

Чи зможе хоча б колись Людина пізнати все?

Дитина, яка приходить в перший клас, має надію закінчити школу і продовжити навчання в вищих навчальних закладах з тим, щоб стати фахівцем. Кожна людина (а точніше її сутність – душа, що перебуває в школі „Земля” в вигляді Людини) має надію і можливості сходження в розумі і в дусі, сягаючи висот богів найвищих рівнів (бо як смертні люди на землі, так смертні і ті сутності, яких називаємо богами; звичайно, не абсолютно, а лише в фізичному плані, точніше матеріально-енергетичному). І так само як діти змінюють батьків, а одні фахівці інших, так і люди в своєму сходженні змінюють богів. В цьому сходженні не всі стають фахівцями, і чим вище вершина, тим менша кількість досягає її, але на шляху сходження можливості розуму і духу людини весь час зростають, а, відповідно, і можливості пізнання як Всесвіту, так і Творця Світу Явленого, бо пізнати систему, складовою частиною якої є ти сам, неможливо. Обмеженою елементне системою неможливо пізнати більш складну систему ніж ти сам.

Як відрізнити істину від брехні?

Під істиною ми розуміємо відповідність отриманої інформації реальному стану речей і подій. Брехня - це невідповідна, спотворена, а іноді взагалі немаюча під собою реального підґрунтя інформація. Ще один варіант брехні - неповна, штучно подана правда.

Відрізнити істину від брехні можна лише завдяки перевірці отриманої інформації. Перевірка може здійснюватись за допомогою додаткової інформації, повторного отримання інформації, а при неможливості перерахованих варіантів – побічним шляхом, наприклад, задавши питання: що могло викликати цю подію і кому це вигідно (правило римського суду)? Іноді відповідь можна знайти шляхом загального розуміння ситуації і подій, що передували їй.

Взагалі ж, розуміючи, що не існує не цілеспрямованої інформації, краще за все жити за принципом: довіряй, але перевіряй.

Чи дійсно всі поняття у світі відносні?

Відносні не поняття, а якості, і їх роль в тій чи іншій ситуації. Поняття добра і зла, справедливості і несправедливості, маси і швидкості, мокрого і сухого, активного і інертного – можна перераховувати дуже довго – все визначається конкретно для конкретної ситуації і конкретної миті. З іншого боку, все, що є – вічне і абсолютне, бо „щось” не може виникнути з „нічого” і перетворитись в “ніщо” – воно лише змінюється, трансформується, а тому все відносне і абсолютне водночас.

Чому життя побудоване на взаємопоїданні?

Причини прозаїчні: на обмеженій територіально (межами планети) і ресурсно системі для еволюції всім бажаючим міста не хватає. Щоб могли народитись нові представники, необхідно щоб загинули старі. А можна трохи випередити події і “з’їсти” те, що вже нежиттєздатне, при тому використовуючи його в якості будівельних блоків для побудови нової системи. “Поїдання” – це

водночас і процес оптимального оновлення і розвитку системи. Це наслідки принципу еволюції: об'єкт ускладнює середовище, середовище ускладнює свідомість об'єкта. Це хвиля розумного життя.

Інша справа – чи можна побудувати життя на іншому принципі? Звичайно мова йде про відносно замкнуту систему на зразок Землі чи Всесвіту, бо про відкриті системи ми взагалі нічого сказати поки ще не можемо.

Чому у Світі все полярне? Чому не існує добра без зла?

Давайте поставимо питання інакше: Чи могло б народжуватись нове, якби не руйнувалось старе? Чи може змінюватись взагалі те, що не народжується? А якщо воно може змінюватись, то завдяки чому? Чи може воно еволюціювати, не повторюючи себе в рухові по колу, по спіралі?

Наш досвід в цьому відношенні дуже обмежений. Але навіть те, що ми знаємо говорить: без полярності, без протилежності, без протистояння якостей не існує потенціалів і сил, що рухають все в цьому Всесвіті.

Чому хижаки ворогують між собою?

Для нормального існування кожна жива істота потребує якихось потоків речовини (їжі, води, повітря), енергії (тепла, світла), наявності необхідних умов помешкання, до яких вона пристосована (наприклад, території, об'єму); можливості отримувати інформацію зі зовнішнього середовища, прогнозувати і розбудовувати моделі своєї поведінки на майбутнє (від кількох секунд до днів, місяців і років, як у людей). Зменшення хоча б одної з указаних компонент загрожує існуванню твоєму чи твоїх дітей, а тому цього не можна допустити навіть ризикуючи своїм життям. А от збільшення життєвого простору надає додаткові можливості для розмноження і розбудови живого.

В кожній живій істоті вживаються два інстинкти: захисника і завойовника. Найяскравіше вони проявляються по відношенню до суперника по біоніші, а точніше по ніші існування. Найстрашніший суперник той, чиї інтереси співпадають з твоїми, притому що він претендує на твій життєвий простір, або на бажані тобою "території буття". Тут не до розмов, тут справа доходить до крайності: життя або смерть. Як казали наші батьки: брат може вбити брата за шматок хліба і ворог стане найліпшим другом, якщо разом можна здобути той шматок.

Викладений принцип дещо видозмінюється на рівні соціуму живого, тоді коли твоє життя є лише елементом в "організмі" зграї чи табуна, що мають свою територію існування. Тепер мова іде лише за територію в середині території зграї, але сама зграя (плем'я, народ, держава) по відношенню до інших поводить себе так само, як і хижаки між собою.

В середині зграї все будується дещо інакше. Тут теж є свої правила поведінки і взаємовідносин, що діють всередині зграї, але не розповсюджуються назовні. По відношенню до людської "зграї" це: "не вбивай" – звичайно лише людей, "не бери чужого" – теж людського і тому подібне.

Справжню людину, Людину з великої букви, відрізняє від інших те, що свій моральний кодекс вона виписує для себе по відношенню до всього оточуючого Всесвіту, керуючись правилами: " не нашкодити" і "ставитись до інших так, як хочеш, щоб інші ставились до тебе", живучи з почуттям любові до всього у природі і вдячності до Творця, що дав життя і можливість бути, мислити, відчувати, любити.

Для політика, наприклад, найстрашніший ворог не вбивця і не злодій, а інший політик, що претендує на ту ж територію, і знищити його – першочергова і найважливіша справа.

Все повертається "на круги своя". Поясніть цей вислів.

Повернутись "на круги своя" - значить повернутись до того, що вже було. Було літо-і знову буде; були діти, виросли, стали дорослими, у них народились діти-все повторилось. Та повторення не є ідентичним, бо те, до чого повернулись, хоч в чомусь уже не таке, як було. А тому філософи кажуть, що розвиток іде "по спіралі". Який завгодно хвилеподібний процес, як і процес, що відбувається по колу, впливає на інші процеси і сам знаходиться під їх впливом…

Маленькі хвилі (і періоди) накладаються на більші, ті на ще більші і навпаки. Наші пращури вирізняли серед найбільших "Коло Сварога" - період в 26000 років, за який земна вісь проходе 12 сузір`їв Зодіаку і повертається в вихідне положення. Ще більшим є період обертання Сонячної системи навколо центру Галактики, що дорівнює близько 176 мільйонів років. Якщо обертання навколо Галактики формує геологічні епохи, то Рік Сварога - кліматичні умови, народження етносів і популяцій.

На перебіг подій людського життя впливають фази Місяця (його відстань від Землі, кут нахилу до площини екліптики і освітленість), що постійно повторюються, зміни пір року при рухові Землі навколо Сонця, періоди обертання і місцезнаходження планет-це на космічному рівні. Багато короткотривалих циклічних процесів визначають щоденний перебіг подій: навчання в школі, роботу, сон, споживання їжі і тому подібне. І кожного разу це повернення "на круги своя".

"Що таке правило невтручання"?

Більшості людей знайоме почуття милосердя. Бездомний пес, людина з протягнутою рукою, сирота – можна перерахувати і перераховувати. Багато тих, хто кличе на допомогу, шукає порятунку, плаче, кричить... Що робить, як їм допомогти? А мимо проходять здорові, ситі, інтелігентні, виховані люди і не поспішають на допомогу. Чому?

Придивиться уважно до навколишнього світу – він побудований жорстоко, за законами боротьби за існування, за місце під сонцем. Щоб звільнилось місце для дитини, необхідно щоб пішли з землі батьки; щоб виросло нове дерево – має засохнути, загинути старе, слабке, хворе. В умовах обмеженої планети, з обмеженими запасами енергії і сировини всім бажаючим місця не хватає. Якщо б природа не регулювала чисельність гризунів (хоча б тих же мишей), через кілька років вони б з'їли все живе на планеті і вимерли б самі. То жаліти мишу, коли її їсть кішка, чи ні? Навколишня природа побудована на принципі саморегуляції (або взаємопоїдання), виживає найбільш пристосований, все інше знищується. Не може та й не має права втручатись людина в природній перебіг подій. Щоб не їли вовки зайців, овець, мишей, хворих і слабких лісових мешканців, необхідно їх відстріляти. Відстріляли. В результаті функції вовків прийшлось брати на себе людині. А тому існує правило: якщо не зможеш піклуватись про ту чи іншу істоту на протязі її життя – не втручайся, не бери на себе функції бога, бо Богом бути важко. Це не значить в усіх випадках маємо пройти мимо. Пам'ятаймо, що сказав Христос: Бог хоче не жертви, а милосердя. Якщо ваше милосердя не зашкодить майбутньому, допоможе йому – не проходьте мимо. Але й не беріть на себе функції Бога, бо Богом бути важко і людині ще й не під силу.

Що значить "вбити дракона"?

Життя людини в суспільстві проходить за законом боротьби і єдності протилежностей. Кожного дня людина шукає оптимальне співвідношення між власними інтересами та інтересами суспільства (точніше вона тягне в свій бік, а суспільство – в свій і результат протиборства знаходиться в точці рівнодії сил). Кожна людина суперник іншої за місце під сонцем, але об'єднавшись – краще і захищатися разом і добувати шматок хліба. А тому на кожному рівні організації суспільства, як і біосфери в цілому, структура влади і взаємовідносини в суспільстві знаходяться в оптимальному стані. Звичайно такий стан багатьом хочеться змінити на більш справедливий. Найпростіше рішення – вбити дракона (замінити владу яка асоціюється з несправедливістю). Ось тільки влада є продуктом і виразником стану колективної свідомості інтересів величезного прошарку експлуататорів – чиновників, "грошових мішків", всіх тих, хто завдяки даному устрою може експлуатувати інших. І вбивши дракона (наприклад, замінивши президента) можна на його місці, без зміни стану суспільства, отримати лише нового дракона.

Для того, щоб не спрацювало це правило, необхідно змінити світогляд суспільства, стан свідомості народу. Звичайно, і в цьому випадку з'явиться дракон, але він буде уже іншим, таким, що в більшій мірі влаштовуватиме більший прошарок людей.

Ефект "вбити дракона" характерний для всього живого. Той, хто вбиває дракона, має сам стати драконом, щоб не порушилась природна течія подій. Вибивши вовків люди самі мали відстрілювати лисиць, зайців, боротись з гризунами.

Як розуміти вислів "у стін теж є вуха"?

Ще Ісус Христос говорив: "Нема нічого прихованого, що не відкрилось би, і тайного, чого не взнали б." Так само, як все пов'язано у світі фізичному, пов'язано і в світі інформації". Для того, щоб зміни стану системи не вплинули на зовнішнє середовище, необхідно мати абсолютно ізольовану систему, або, як кажуть фізики, по всіх параметрах. Повністю ізольованих систем у Всесвіті не існує, а тому неможливо повністю заблокувати інформацію від витоку назовні. Тож, з точки зору фізики, навіть тоді, коли ти розмовляєш "сам з собою", то і тоді Всесвіт тебе слухає. Іншими словами підслухати завжди можна, були б зацікавлені, а у них відповідні технології. Тим більше, що у народі кажуть: "Якщо про щось знають двоє, то про це узнає весь світ".

Розкажіть про символи “Ін і Янь”.

В сучасному світі символи “Ін і Янь” вважаються китайськими за походженням, хоча фонетично вони звучать як “Він - вона”. Існує версія, що в Китай їх принесли ще в V – VI тис. р. до н.е. арійські племена.. Змістовне значення цих символів в полярності, в протилежності всього сутнього у Всесвіті, від атомів до богів. Який би об’єкт ми не розглядали, структуру чи процес, завжди, хоча б по одному з параметрів матимемо або дзеркальне відображення, як “+” і “-” зарядів, або протилежність властивостей (мокрий – сухий, гарячий - холодний) по відношенню до їх середнього значення (нейтрального), а то й просто різницю потенціалів (значень) якогось параметру. Цю загальну властивість природи і позначали символами “жіночого” і “чоловічого”. Крім того, в цей символ заклали принципи компенсації і хвильового руху у Всесвіті, бо скільки жіночого, стільки і чоловічого, скільки є “+”, стільки існує і “-”, і що за літом приходе зима, а за зимою літо; за максимумом амплітуди хвилі наступає мінімум, а за ним – знову максимум: а також те, що все у світі, хоч і по спіралі, але повторюється. В цьому ж символі відображений ще один принцип будови Всесвіту, а саме: в кожному злі є щось добре, а в доброму – щось зле, що в усьому із того, що народжується, уже існує і його кінець, завершення, руйнація.

- **Чи зміниться людина зовнішньо переселившись у Космос?**

Космос поняття „розмите”, бо космос в перекладі з грецької мови – всесвіт. А всесвіт – це і планети, і зірки, і міжзоряний простір. Особливістю переселення з Землі є зміна фізико-механічних параметрів середовища помешкання і, перш за все, зміна сили тяжіння. Так на Місяці сила тяжіння приблизно в 6 разів менша, ніж на Землі, а тому наші кістки можуть витримати при тих же розмірах масове навантаження в 6 раз більше. Людина на Місяці буде набагато вищою на зріст і тонкішою по статурі. А на планетах з більшою силою тяжіння навпаки: меншою і коренастою, з короткими, але товстими кістками і кінцівками.

За відсутності сили тяжіння кістки практично втрачають свої силові функції, а тому можуть перетворитися в хрящоподібні конструкції гнучкі і пружні. І тоді через якусь кількість поколінь людина перетвориться в щось подібне до плазуна, в якого кістки залишаться лише в місцях силового навантаження від поїдання та для захисту. При наявності атмосфери така „людиноподібна” істота може розвинути і руки-крила. Уже в умовах Місяця людина при наявності там атмосфери, хоча б і поганенько, але могла б літати.

В залежності від умов існування можуть змінитись функції ніг, рук, вух, носу, зубів, волосяного покрову, шкіри – тобто зовнішніх органів, притому що внутрішні змінюватимуться набагато повільніше. Одне можна сказати з великою впевненістю: людина у нинішньому вигляді, швидше за все, не збережеться.

Як зрозуміти сенс свого життя?

У кожної людини в житті є своє призначення, свої „теми”, які вона має пройти і задачі які має вирішити. Все це разом називаємо Шляхом Даним, або Шляхом Долі. В залежності від етапних задач в сходженні людини теми, які вона має пройти, можуть бути спільними для багатьох і індивідуальними, такими, що визначають особисте, власне. Якщо дитина ходить в школу – у всіх теми на уроках одні і ті ж, але в спеціалізованих закладах вони уже багато в чому відрізняються.

Для того, щоб зрозуміти напрямок свого Шляху, сенс свого життя, необхідно лише уважно придивитись до того, що його наповнює, а серед останнього – на пріоритети в навчанні і роботі. Що вам подобається робити, що хочеться читати, слухати, дивитись, чому навчатись – те і ваше. Але при цьому необхідно розрізняти запити тіла і душі. Відкиньте перше – у всіх воно одне і теж. Залиште лише те, що відноситься до розуму і духу і побачите, до чого „тягнуться” розум і душа – те і ваше, вам призначене. Якщо ж ви не в змозі відрізнити запити тіла від запитів розуму і серця, заведіть щоденник. Але записуйте в нього лише те, що бажаєте взяти, як необхідне, в своє подальше життя. Вам сподобались рядки з якоїсь пісні, чийсь вислів, цікава думка (чужа чи власна), теорема, незвична подія, пророцтво, прикмети, алгоритми і рецепти – записуйте, воно вам обов’язково знадобиться. І коли через рік чи два ви подивитесь в свій щоденник і на той інструмент, ті знання і технології, що ви зібрали, то зрозумієте куди вас веде доля і в чому сенс вашого життя. Якщо ж і це не допомогло, то швидше за все ви знаходитесь ще в загальноосвітній школі, і то не в старших класах. Але всьому свій час. Головне не сидіти склавши руки і не байдикувати, не жити тваринним життям, а вчитись, вчитись і вчитись в ім’я добра, любові, жертовності, творчості, бо, перш за все, ми, люди – діти Божі.

Чи можна гарно вчитись і, взагалі, чогось досягнути в житті, якщо кожного дня маєш думати про те, що поїсти і в що одягнутись? Коли не маєш найнеобхіднішого навіть для існування?

Кількість і якість набутого людиною залежить від рівня запитів і можливостей. Людині, що живе тваринним життям, забезпечення умов існування не позначиться на запитах душі і розуму. В той же час, інша, незважаючи на напівголодне існування, тягнеться до пісні, поезії, творчості. Не маючи достатку, вона поділиться з іншою останнім шматком хліба, і буде щасливою. Так, на швидкість сходження в інтелектуальному і духовному відношенні матеріальне, в тій чи іншій мірі, впливає, але не є визначальним. Визначальними є Богом дані можливості розуму і душі, та мета, якої ти хочеш досягнути і заради якої прийшов у цей світ. Якщо в житті людини, в її душі чи в її свідомості сяє доленосна зірка, то людина подолає все і все пройде, не зважаючи ні нащо. А чи світитиме зірка нам в нашому житті, залежить не лише від Бога, а й від нас самих.

Чому у Всесвіті все народжується, а потім помирає?

У Всесвіті все, що народжується, має своє призначення, свою задачу, після виконання якої воно стає не тільки непотрібним, а ще й мішає подальшій еволюції все, що виконало призначення, свою задачу, мішає подальшій еволюції має бути зруйнованим, або померти і розпастись до стану придатного для запису нової інформації і створення нової системи на вирішення нової задачі. Смертний сам Всесвіт, бо він теж створений (як би ми тільки знали, з якою метою?). Безсмертні у Всесвіті лише наші душі, іскри божі, іскри того, що називаємо Духом Предвічним.

Як знайти свою другу половину?

В народі кажуть, що спочатку шлюб заключається на небесах, а потім на землі. Бог створив живе так, що для того щоб воно було більш стійким і могло швидше пристосовуватись до змін у середовищі існування – воно має бути двостатевим. Та зважаючи на багатоскладову будову людини, слід говорити про “полюсність” на всіх рівнях будови людини, та проте, що подібне притягує подібне. Найкраще підходять один одному ті чоловік і жінка, які полюсні не лише фізично, але й ментально і духовно, як доповнення один одному.

Якщо зустріч запланована в вашій долі, то ви обов’язково зустрінете свою половину. А от якщо така зустріч не є визначальною і варіантів може бути багато, то тоді, щоб обрати, точніше вибрати те, що хочеш, треба не тільки шукати, а ще й мати можливість вибору. В першому випадку ви зразу зрозумієте, що це саме той чи та, без кого все втрачає сенс; в другому – це ще й звичка і пристосування.

Чи можуть бути щасливими одинокі, самітні люди?

А що взагалі ми розуміємо під щастям? У кожної людини своє уявлення про щастя. Одна людина мріє хоч раз вдосталь поїсти: коли мрія здійснилась вона щаслива, друга – зігрітись, третя – випити кружку прохолодної джерельної води, четверта щаслива тоді, коли нічого не болить. Це щастя задоволення запитів тіла. Інша категорія – задоволення запитів розуму, ментального тіла людини. Чи то ти вирішив важку задачу з математики, чи вивчив складний алгоритм якоїсь технології, чи взнав щось важливе і цікаве, чогось досягнув через перепони і труднощі – настає мить щастя, мить задоволення досягнутим результатом. Ще одна категорія – це щастя душі, щастя пов’язане з емоційною сферою, з взаємовідносинами, досягненнями в духовній області, в області творчості.

Як бачимо – щастя річ індивідуальна і залежить від рівня розвитку і рівня запитів самої людини. Але в кожному разі це досягнення бажаного результату, або хоча б маленьких позитивних результатів на шляху до омріяного. При цьому “затрати” можуть бути набагато більшими за досягнення, річ не в тім. Річ в іншому – я зміг досягнути бажаного!

В залежності від поставленої задачі, від улаштованості свідомості і серця щасливими можуть бути і одинокі люди. Часто такими відчувають себе ті, хто нічого крім гіркоти і болі не отримував від людського оточення. Але це окремі випадки і вони характерні більш для фізіологічного стану. Якщо ж людина іде шляхом інтелектуального і духовного пошуку, то поза суспільством власні досягнення практично завжди втрачають цінність і сенс, а тому відчуття щастя можливе в цих випадках лише за оцінкою результату суспільством, або в надії на позитивну оцінку в майбутньому.

Чому людині іноді кажеться, що деякі події вже колись були?

Дійсно, в житті практично кожного з нас мали місце події і миті, коли нам казалось, що те, що відбувається, уже з нами було. Пояснень, звичайно з нашої точки зору, може бути два. Перше - це спогад про запрограмовані нам "точки" нашого буття, мимо яких ми не можемо пройти і які є для нас визначальними. Це те, що можна віднести до скелетної частини буття власного і буття Всесвіту (бо якщо в системі не задано наперед близько 75% законів, принципів, структур, операторів і всього того, що необхідно для стійкого функціонування системи, то така система виявиться нестійкою і має зруйнуватись). Другим поясненням може бути ідентичність багатьох ситуацій в нашому житті, бо кожна система на своєму шляху часто-густо перетинає траєкторію пройденого - на зразок фазової траєкторії в фізиці.

Звичайно, окреслені варіанти не єдині, і, можливо, взагалі не мають ніякого відношення до дійсності, але, на жаль, інших пояснень не маємо. Можливо взагалі наші відчуття не мають ніякого відношення до фізичної реальності, а порівняння йде лише на рівні інформаційних портретів, причому не обов'язково власних. Наприклад, те, що бачиш ти, уже бачив хтось інший, а ти лише якимось чином торкнувся тої інформації, через свідомість іншої істоти, чи через планетарний "комп'ютер". Хто знає?

Чому раніше діти не пили, не курили, не вели розпутне життя, а зараз все це скрізь?

Діти завжди залишаються дітьми і завжди копіюють старших, переймають у них соціальні моделі життя, вчаться всьому тому, що бачать і чують. Діти – це продукт суспільства, яке суспільство – такі й діти. В кого вчитись дитині, коли практично все суспільство вражено палінням, алкоголізмом, поганими звичками; коли всі масові засоби інформації, не зважаючи на наслідки, пропонують найгірше, що може бути у людини, в якості найкращого: жорстокість, насилля, розпутство. Фіналом цієї спіралі, що розкручується, може бути лише самознищення суспільства, побудованого на пороках. З іншого боку, зростання зла ініціює і зростання добра. Та для цього необхідно щоб з'явились ті, хто несе, як стяг, любов, доброту, людяність; ті, у кого не душа слугує тілу і порокам, а у кого тіло обслуговує душу.

Чому раніше всі люди були рівні, а зараз ні?

Рівність може бути за можливостями людини і за функціями, які вона виконує. Уже від народження людина дуже відрізняється одна від одної. Одна – силою, друга – моторністю, третя – розумом, четверта – талантами, а тому про рівність годі говорити. Про рівність згадують лише в двох випадках – коли це використовується з визначеною метою і перед Богом, де ми дійсно всі рівні, бо ми всі його діти. Про рівність говорили в радянські часи; звичайно, про рівність функціональну, або рівність табуна. Але і в табуні є свої вожаки і його підручні. А тому і така рівність була лише на словах. Майже всі розуміють, що рівності не існувало і не існує. Є ієрархія. Але ієрархії бувають різні: ієрархії духу, ієрархії розуму, ієрархії грошей, ієрархії зла і підлості, ієрархія насилля і тому подібного. Відповідно і критерії рівності формулюються за ознакою ієрархії суспільства, за місцем людини у цій ієрархії.

Чи може смерть бути порятунком від життя?

Чи може бути порятунком втеча з уроку від контрольної? Кожен розуміє, що пропущену тему все рівно вчити і здавати прийдеться. Так, можна дійсно вибрати небуття, як порятунок від життя. Але смерть біологічна, це не смерть душі. І прийдеться знову повертатись до старої "невивченої" теми. Якщо ж не здаси тему вдруге, втретє – то може "дискета" запорчена, і пора її викинути на смітник?

Казав Ісус Христос: "І не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі вбити. Бійтесь тих, хто душу в гієні огненній погубити може".

Не може смерть бути порятунком від життя. А та людина, яка наважується на такий крок, наражається на багато більші неприємності, бо не існує тяжчого гріха, ніж самогубство. Останнє виправдане лише тоді, коли є самопожертвою заради життя інших.

Чому так легко потрапити до поганої компанії і важко знайти гарну?

До складу поганих компаній входять, як правило, люди з обмеженими від природи, або з власних лінощів, можливостями. Об'єднавшись в "зграю" такі люди отримують переваги зграї; але зграю об'єднують не високі моральні принципи, не пошук інтелекту і душі, а задоволення

фізіологічних потреб і низькі, тваринні інстинкти. Чим більша за чисельністю зграя, тим вона сильніша. Не опікуючись високою метою і мораллю члени зграї затягують у свої тенета таких же самих, закомплексованих і не закомплексованих, бажаючих відчути власну вагомість за рахунок можливостей зграї. На дитину чи підлітка, що вийшли на вулицю, не чекають інтелектуали і таланти, вони кожний сам по собі, вони зайняті своїми справами; зате члени зграй скрізь і вихід один: або ти приєднуєшся до якоїсь зграї і живеш за її законами, або зграя "загризає" жертву.

Гарні компанії утворюються рідко і то тільки тоді, коли необхідно вирішити важливі і високі задачі для суспільства, або хоча б для оточуючих. Подібні задачі вимагають людяності й самопожертви, а хто їх виховує у дітей? Гарну компанію „вирощують", як сад: а коли тим ніхто не займається, ростуть бур'яни.

Чи потрібні азартні ігри?

В кожному випадку гра-це моделювання ситуацій реального життя, це моделювання єдиноборства з явищами природи, з представниками біосфери, а більше всього - з собі подібними. Рідше-це моделі досягнення мети: діяти через всі перепони до кінцевої точки, вирішити ребуси і задачі та тому подібне. Через гру дитина усвідомлює навколишній Всесвіт, вчиться орієнтуватись і жити в ньому. Гра супроводжує нас все життя. Придивіться до поведінки оточуючих Вас людей: їх спілкування це теж "гра" за тими чи іншими правилами, своєрідний реальний "театр". Гостроту почуттів і емоцій в грі поглиблюють і підсилюють значимість мети і ризик (наприклад, ставка в значній сумі грошей, чи в суспільній оцінці і ризик програти і стати жебраком і посміховиськом). Особливий потяг до таких ігор мають чоловіки, бо за своїм походженням це "мисливці", це "першопроходці", "шукачі". І риса моделювання в досягненні успіху дуже важлива для еволюції людини.

Але, з другого боку, на кожній рисі людини можна побудувати бізнес, особливо на тих, де емоції переважають розум, а результат імовірний (так на так). Можна придумати масу різних ігор, в яких значна частина виграшу буде за господарем (лотереї, лото, перегони, спортивні змагання і тому подібне). І кожний хто входить в таку гру не має практично ніяких шансів на виграш, окрім "підсадної утки", яка показує як можна "запросто" виграти велику купу грошей.

Тому в відповіді на це питання про необхідність азартних ігор слід відповісти "так", але не переступати межу, де починаються гроші, владні чи інші інтереси. Це та трясина, в яку попавши людина рідко вибирається цілою, дай бог обійтись багном та мінімумом втрат.

Чи може одна людина любити і ненавидіти водночас?

Казав ще Лев Толстой: ми любимо людей за добро, яке їм робимо, і ненавидимо за зло, що їм спричиняємо. Ми можемо робити людині добро, щоб пов'язати, приворожити, затягнути в свої справи, своє життя, в свої надії і сподівання; а щоб це відбулось іноді необхідно зруйнувати якісь її стосунки, надії, справи... ось тут в нагоді часто стають і брехня, і віроломство, і підступність...За перше – ми любимо, за друге ненавидимо і того, ради кого робимо, а часто і себе...Буває так, що людина полюбила іншу, а та не відповідає взаємністю, любить іншу. І це сприймається як зрада, а за зраду – ненависть. Так часто і любов і ненависть ходять поряд, рука повз руку. Люди давно помітили цю особливість стосунків і виразили їх в прислів'ї: "від любові до ненависті один крок", і навпаки. А ще – чи знали б ми що таке ненависть, якби не знали, що таке любов?

Що таке совість?

Совість поняття морально-етичне і відноситься до області гуртожитку людей в суспільстві. Людина, що в своїх діях, поведінці, в відношенні до інших не надає переваг власним інтересам над інтересами інших, готова до жертовності, з точки зору оточуючих є совістливою.

Чому ми копаємось в минулому, коли треба думати про майбутнє?

Саме тому і копаємось в минулому, що хочемо зазирнути „хоча б одним оком" в майбутнє. Всі, хто хоча б трішки пам'ятає шкільну математику, знає: для того щоб побудувати графік функції необхідно мати хоча б три точки. Якщо ж маємо три точки, то маємо можливість і екстраполяції цієї функції, можемо знайти її наступні точки. Тож для того, щоб заглянути в майбутнє, маємо зрозуміти, що було до того. Маємо знати ті три „точки минулого", щоб продовжити „графік" в майбутнє. Без знання історії не можна говорити про майбутнє і, відповідно, побудувати його. Минуле – це знання і досвід, це можливості дані Богом і можливості набуті даним народом і даною людиною, це

розуміння свого місця і призначення у Всесвіті, сенсу буття власного і буття народу, людства , планети...

Яка мета життя, призвання? Яку професію обрати?

Все у Всесвіті має своє призначення і свої функції, що можуть бути загальними (для деякої множини однаковими) і конкретизованими в випадку обов'язковості якоїсь дії чи події. Якщо в першому випадку вчинки людини і її життя детерміноване в деяких межах, то в другому намічене має відбутись в незалежності від обставин. По відношенню до людей – їх теж умовно можна розділити на дві множини: тих, що мають лише спеціалізацію, і тих, хто визначає еволюцію систем. Перші мають більшу свободу вибору і менш залежні від детермінованого в значній мірі майбутнього. Другі в багатьох випадках взагалі не можуть не виконати призначеного їм без порушення загального темпу розвитку і еволюції. Виходячи з сказаного не важко, а іноді і практично неможливо прогнозувати майбутнє перших, і можна, з великою ймовірністю, визначити майбутнє других.

Кожній людині ще до народження надається (кріпиться, вплітається) два набори інформаційного забезпечення на майбутнє. Перший – загальний для всіх людей – забезпечує життєздатність організму в зовнішньому середовищі, другий – спеціалізований під призначення на майбутнє.

Яким же чином визначити своє призвання? Яку професію обрати?

Коли ми хочемо щось зробити, то перед тим шукаємо і збираємо все, що може згодитись для вирішення задуманого. Все інше лише обмежує, є непотрібним і ми, лише отримавши його, намагаємось якомога швидше позбутись. Придивіться до себе: що вас цікавить, до чого тягнеться ваш розум, що вам подобається робити (звичайно, не на рівні фізіології, а на рівні душі і свідомості – саме це і є вашим призначенням і призванням. А щоб не помилитись – заведіть щоденник і записуйте в ньому лише те, що вам подобається і що ви б бажали взяти в майбутнє. Пролиставши свій щоденник через рік чи два ви самі побачите, куди кличе вас доля, а, відповідно, і яку професію обрати.

Про що йде мова, коли говорять про сім заповідей життя?

У різні часи і у різних народів були і існують різні морально-етичні кодекси. До одного з найвідоміших відносять християнські заповіді з „Нагорної проповіді" Ісуса Христа. Коли ж мова йде про конкретні сім заповідей, то ймовірно маються на увазі наступні:

- не бажай, не споживай і не роби нічого надміру;
- стримуй гнів, не давай волю почуттям, що руйнують;
- всьому свій час, бо у всьому є свій оптимум;
- ручайся лише за себе, бо не завжди людина володіє подіями і ситуацією;
- в натовпі немає добра, бо натовп об'єднують найчастіше фізіологічні, тваринні інстинкти, або зовнішня, рідко спрямована на щось добре, дія;
- головне в житті – кінець, завершення всякої справи (кінець – всій справі вінець).

Чи можна по долонях передбачити долю?

Так само, як по зовнішніх ознаках рослини, тварини, машини можна багато сказати про їх можливості і їх майбутнє, так само і по багатьох зовнішніх рисах людини, в тому числі і по долоні, можна багато сказати про її можливості і майбутнє. Структури і візерунки долоні формуються внутрішніми і зовнішніми факторами, а тому на них відкарбовані спадкові особливості і хвороби , сильні і слабкі сторони організму і окремих органів. Додаткові візерунки і форми додають зовнішні фактори, особливо фізичні навантаження і середовище існування. Все перераховане спільне для всіх людей. Але багато залежить ще й від призначення людини. Якщо вона йде шляхом музиканта у неї можуть бути більш розвинутими від народження пальці, слух і тому подібне. На тій же долоні можна помітити і дещо з того, що є доленосним для даної людини, але це ще не значить, що саме так воно і буде. Кажуть, якщо на лівій долоні можна побачити те, що призначено (вона менш задіяна в житті) то на правій – реалізацію призначеного, яка часто досить суттєво відрізняється від першого.

Які перспективи у програмістів?

Програміст-це людина, яка в інформаційному просторі моделює реальні процеси, створює алгоритми (технології) рішення різноманітних задач із життя людини і її взаємин із оточуючою природою.

Зважаючи на те, що Всесвіт безмірно великий, як і надмірно (по відношенню до нашої свідомості) складний, можна стверджувати, що робота у програмістів не закінчиться ніколи. В той же час будуть змінюватись самі технології програмування. Так само, як при побудові будинку ми використовуємо готові блоки, так після створення блоків-цеглин інформації можна створювати все складніші конструкції, які в свою чергу будуть елементами ще складніших. При цьому, багато чого буде перейматись з досвіду будови Всесвіту і людини, особливо в процесах саморегуляції, самовідтворення, самопрограмування. Крім цього, інформаційні системи будуть будуватись таким чином, що сама конструкція, сама структура уже будуть відповідними блоками інформації, моделлю на подальшу добудову, перебудову, еволюцію самої системи.

Як бачимо перспективи росту у програмістів не просто великі, неозорі. Але щоб стати самому перспективним програмістом необхідно добре розуміти оточуючий нас Всесвіт, а це без глибокого знання математики, фізики, біології, теорії керування і теорії інформації (кібернетики), інших розділів знань неможливо (щоб зробити досконалий інструмент, необхідно розуміти для чого він створюється і що ним можна робити).

Яку роль в житті людини відіграють гроші? Чи можна чогось досягнути в житті без грошей? Як можна розбагатіти?

Одну і ту ж річ різні люди можуть зробити по різному: хто краще, хто гірше. Якщо я вмію робити щось гарно, а ти краще інше, то навіщо мені робити те, що у мене не виходить. Ми можемо об'єднатись і у нас обох будуть гарні речі. Рівноцінність обміну можна визначити за затраченим часом, енергією, ресурсами і тому подібним.

Але обмінюватись часто незручно, особливо при віддаленості пунктів обміну та при багатоходових обмінах! Тож з'явився еквівалент обміну – те, що цінується у всіх людей і не псується з часом. Наприклад, сіль. Але сіль це теж товар вжитку. Необхідно мати еквівалент, який би не втрачав властивостей, був рідкіснім (його не повинно бути багато). Роль еквіваленту, а потім і грошей взяли на себе срібло і золото, пізніше паперові, льняні, пластикові гроші з усе більшою кількістю ступенів захисту (щоб не можна було підробити еквівалент, і не знецінити його). Гроші такий же великий винахід людства, як і колесо. Завдяки грошам стало можливим розділення праці, спеціалізація, народження промислового виробництва і народження техносфери. Гроші стали механізмом регуляції виробничих і суспільних стосунків, утворили, через ринок, механізм зворотного зв'язку в суспільстві, надали йому стійкості, позитивно впливаючи на прогрес людства.

Чи можна чогось досягнути в житті без грошей? Гроші – це один із важливих інструментів багатьох досягнень в суспільстві, але не єдиний. Якщо немає лопати, то це ще не значить, що без неї не можна обробити ділянку землі. Найважливіший інструмент людини – це її розум. Всі матеріальні потоки направляються і контролюються розумом, в тому числі і грошові. А от коли "в голові не достає" – тут і гроші не можуть допомогти.

І нарешті, "як можна розбагатіти?" Праведним людським шляхом - ніяк. Ні працею, ні терпінням, ні талантом ви не накопичите капітал, бо накопичення капіталу завжди було привласненням чужого (людського чи природного). Існує лише шість шляхів збагачення:

- капітал на чужому горбі (на експлуатації інших людей: рента з обороту чужих грошей, оббирання прихожан, учнів, клієнтів, пацієнтів);
- капітал на пороці (на порочних запитах: алкоголі, наркотиках, порнографії, заборонених, людських і ритуальних речах);
- капітал на крові; створюється насиллям, загрозою і вимогами, в тому числі з використанням влади і інших власних соціальних переваг;
- злодійський капітал, формується шляхом махінацій, афер, крадіжок, використанням службового становища, монополізму, дефіцитами, привласненням природних і суспільних ресурсів;
- спадковий капітал, передається рідними: орденом, кланом, партією і мафією, системою разом с титулом спадкоємця;
- божий капітал, за рахунок продажу таланту, тіла, совісті, виграшу в лотерею та знаходження скарбу.

Щоб збагатитись, необхідно вибрати один із цих шляхів, переступивши закони моралі. В якому завгодно випадку кожна людина в капіталістичному світі може бути або капіталістом (експлуататором, насильником, злодієм, шахраєм), або жертвою (на кому їздять і кого обдурюють на кожному кроці).

Чому людина не завжди відповідає за свої вчинки?

Людина завжди відповідає за свої вчинки. Ось тільки відповідальність за них буває різна: від смертної кари до присвоєння статусу "Героя". І в одному випадку, і в іншому людина порушує загально прийняті правила і очікувані від неї дії. Рівень оцінки відповідальності залежить від "правил гри " в суспільстві. Наприклад, в газеті з повною байдужістю повідомляється про десятки тисяч загиблих під час землетрусу і роздмухується "до слона" повідомлення, що чийсь пес покусав когось десь у Голівуді.

Окрім соціальної оцінки вчинків людина за Законом Кар(м)и несе відповідальність перед майбутнім за життєздатність власну, соціальну, планетарну і всесвітню. І в залежності від наслідків того чи іншого вчинку людина несе свій хрест, але не зразу, а після наслідків на відповідному рівні: фізичному, інформаційному, духовному.

Чи може людина сама будувати свою долю?

Долю людини визначає багато факторів: генетичні (спадкові) риси і здібності, можливості батьків, стан суспільства в якому ти народився і живеш, кліматичні умови і екологічна ситуація. Але найголовніше – це те що називається Шляхом Даним, або долею. Наше призначення, наш Шлях Даний майже повністю визначає нашу долю, а якщо добавити все те, що перераховано вище і що теж суттєво на неї впливає, то зрозуміло наскільки мало ми можемо впливати самі на події майбутнього. За підрахунками на нашу власну волю, на наш вибір приходиться максимум 20-25%, та й ті рідко хто використовує хоча б частково. Більшість людей пливе за течією, бо так легше, бо все на землі розвивається за принципом оптимальності.

Якщо є доля, то чому одним призначено щастя, а іншим лише горе?

І щастя і горе почуття суб'єктивні. Можна бути щасливим серед зими в лісі біля вогнища з печеною картоплиною в руці і нещасним в найкращих і найкомфортніших умовах. Бо щастя, це, перш за все, якийсь час переживання успіху і досягнення бажаного результату, а горе – все навпаки. Немає умисного щастя і умисного горя. Є різне сприйняття одних і тих же речей і подій, різна точка відрахунку; бо те, що може бути щастям у одного, є падіння і горе у іншого. Якщо людина звикла до забезпеченості в усьому, то найменше її порушення уже суцільне горе. А коли серед поневірянь знаходиться хоч якийсь стабільний, сонячний острівець – то вже й життя стає іншим.

Звичайно, і в житті не завжди все гладко і добре. І рано чи пізно, але у кожної людини трапляється період (чи періоди), коли біда кличе біду. Але в цьому випадку винувата не доля, а швидше за все ви самі, бо найчастіше людину "карають" тоді, коли вона збилась з Шляху Даного, призначеного їй. Тоді необхідно зупинитись, подумати і можливо, змінити орієнтири і переглянути цінності власного буття.

Звідки і як виникли імена людей? Які імена найкращі?

Для того, щоб звернутись до конкретної людини, необхідно її якось назвати. Перші імена могли змінюватись протягом життя людини і відмічали якусь особливість, що виділяла цю людину поміж інших: високий, кривий, рябий, добрий, сильний, волосатий і т.п. Наприклад, в дитинстві це був "меткий", а потім ставав "переможцем тигра". Дітей часто називали (якщо вони нічим не виділялись) за іменем батьків (батько Ган – донька Ганіда, мати Софія – син Софійченко). Коли людей ставало все більше, то, щоб не плутати людей з одним іменем стали добавляти ще яку-небудь ознаку, наприклад: Іванів Дарій (син Івана дарований Богом). В деяких народів в "код" людини входить до десятка і більш ознак, що характеризують родовід, професію, особисті особливості, місце народження і час та т.п.

Серед слов'янських народів найбільше поширені імена пов'язані з якоюсь бажаною якістю: Володимир (Володар миру – не плутати зі світом), Святослав (Свята Слава або Свято Слави), Любомир (Любий миру), Ярослава (Слава Сонцю - Яро) та т.п. Після насильного хрещення Русі з вірою єврейського народу іудаїзмом та християнством до нас прийшли єврейські та грецькі імена (Іван – Іоанн – Божа благодать, Михайло – Богу подібний, Олександр – захисник людей і тому подібне).

Люди давно помітили, що від імені багато чого залежить в долі людини, в її характері, психології, поведінці. Отримавши не властиві даній місцевості, умовам помешкання і ментальності нації імена (і вібрації) людина втрачає свої природні можливості і стає "придатком", хоча і

прихованим, іншого народу, за що рано чи пізно приходить час розплати і, перш за все, в ментально-духовній царині. Якщо ми хочемо бути дійсно слов'янами і русами, маємо повернутись і до слов'янських імен.

Як досягти мети?

В досягненні мети важливу роль відіграють наявність базових технологій, інструментарію і "матеріалу", можливість пройти шлях до мети (бо його може взагалі на даний момент не існувати), наявність попутних сприятливих і несприятливих факторів. Практично не буває ситуацій, щоб усе перелічене було в наявності. А тому необхідно вчитись, збирати технології (уміння і знання) і всі складові майбутньої "будови"; необхідно мати велике бажання, щоб не зважаючи на труднощі і перепони, досягти омріяного. На цьому шляху приходиться відмовлятись від багатьох спокус сьогодення і працювати, працювати, працювати. Звичайно, в деяких ситуаціях достатньо сісти в попутній літак (якщо є гроші, є літак і гарна погода), але в житті так буває не часто. Тож головними в досягненні мети є сама мета і бажання її досягти.

Чи треба думати про сенс життя і чому?

Особливостями, що відрізняють людину від тварини, є наявність мети та думок про сенс життя. То ж якщо ви людина, то рано чи пізно, хочете ви чи ні, прийдуть думки про сенс і сутність буття. Звичайно, можна від таких думок спробувати відмахнутись, але вони мають властивість повертатись знов і знов. Чому ж ми думаємо про сенс життя? Мабуть тому, що думаючи про це, ми визначаємо мету в житті, розставляємо пріоритети цінностей, а само життя стає осмисленим. Думаючи про сенс життя, ми повертаємось до людської сутності і людських цінностей.

Життя у Всесвіті. Життя людини

Якщо життя на Землі загине, то чи зможе воно відродитись?

Можливі два варіанти загибелі живого на Землі – повне знищення носіїв генетичної інформації і часткове (як окремий випадок – загибель людства). В першому випадку знадобиться новий „посів" життя за допомогою комет, або інших небесних посланців, за допомогою сонячного проміння і інформації, яку воно несе з відтворенням живого через воду і, нарешті, якщо сама Земля запрограмована на появу живого і розумного (як яблуня на те, що на етапі плодоношення зав'яжуться і визріють яблука).

В другому випадку живе пройде знову той же шлях, що до нього уже відбувався. Ось тільки скільки часу знадобиться на відтворення живої біосфери Землі? Бо знаємо принцип: космічним подіям – космічні відрізки часу.

Чому не знаходять останків істот інших цивілізацій, що відвідували Землю?

Зважаючи на те, що весь Всесвіт живий і розумний, маємо визнати, що він побудований і розвивається за єдиними принципами і законами, і якщо є біологічне життя на Землі, то воно має бути і в інших зоряних системах. Маємо також визнати, що і на подібних до Землі планетах воно має розвиватись так само, як і на Землі, і що там з часом мають з'явитись істоти подібні до людей.

У Всесвіті є зоряні системи старші за Сонячну, а тому і розум, що розвинувся там, може бути більш могутнім і мати більші можливості. А це значить, що відвідини Землі були неодноразовими, якщо не постійними. Тож чому не знаходимо останків істот, що могли загинути на Землі? Пояснень може бути багато. І перше – це космічний моніторинг, заборона на яке завгодно „забруднення" інших космічних тіл – на них не повинно залишитись навіть ДНК „чужого" живого, не те що останків багатоклітинного організму. Друге пояснення – всі залишки знищуються з тим, щоб вони не могли вплинути на розвиток людської цивілізації (бо людина поклоняється навіть людським мощам – кісткам померлих особистостей; а уявіть що було б, якби це був кістяк інопланетянина, з його можливостями до „чудотворення"?). З цього приводу цікавий звичай мали наші пращури, що спалювали померлих. Можливо цей звичай вони прийняли у „небожителів", бо важко зрозуміти навіщо спалювати, коли простіше закопати?

Ще одним варіантом може бути космічна заборона на відвідування Землі. А можливо останки є, тільки ми їх не помічаємо, бо шукаємо щось особливе, а воно таке ж саме, як і Земне?!

Чи існує „нечиста сила”, лісовики, вампіри, водяні, русалки, відьми і тому подібна нечисть?

Там де є потоки енергії і інформації, існує і життя. Форми життя надзвичайно різноманітні, так само як і умови його існування. Одні форми існують завдяки безпосередньому живленню від природних джерел, інші паразитують на живому, використовуючи їх енергію і інформацію. Людину більше всього непокоять саме останні, а, точніше, ті з них, що паразитують на людині, або можуть вплинути на перебіг її буття. З точки зору фізики заборони на існування форм життя, відмінних від біологічних, на землі не має. Що стосується „нечисті”, то щось подібне має існувати, бо не буває диму без полум’я, ось тільки в якому вигляді і як?

Цікаво що „нечистою силою” можемо називати всі випадки “силового характеру”, які пояснити не можемо ні науково, ні за допомогою власного досвіду, хоча це зовсім не значить, що вони неможливі.

Відносно відьм – то маються на увазі представниці жіночої статі, які наділені „віданням” і які поступово з лікарів і відаючих, завдяки нерозумінню своїх здібностей суспільством, стали „відьмами”.

Чи існують інші виміри життя?

У фізичному світі під словом вимір розуміємо одиниці першопочаткових складових Всесвіту, а саме: простір, час, гравітаційний, електричний та інші заряди і їх комбінації, що утворюють всі інші фізичні величини. Під вимірністю життя можна також розуміти ті складові, без яких воно не можливе, а також ті, що дозволяють його збагачувати і урізноманітнювати.

Живим можна вважати об’єкт, що має в своєму складі хоча б три основні складові: матеріальну, енергоінформаційну і духовну. Кожна з цих складових може бути дуже різноманітною. Наприклад, фізична основа може мати різну мірність простору і часу, різні за будовою і призначенням заряди і різні види енергії. В відповідності до матеріальної реалізації Всесвіту знаходиться його інформаційна основа і види розумності, що в ньому можуть розвинутись (кожний розум, на зразок людського, це лише фрагмент Абсолютного розуму, за яким живе Всесвіт). Існує ієрархія розуму, його якостей і можливостей. Аналогічно існує градація того, що ми називаємо Духом Божим – від найпростіших складових у будові елементарних частинок до людей і Богів.

Живучи життям Людини, ми навіть уявити не можемо про можливості більш високих створінь – богів, можливостей їх розуму, в усвідомленні Всесвіту, в висотах духовності, доступних їм.

Чи є розумне життя в глибинах океану?

Саме питання про розумне життя відноситься до розумності людини; іншими словами розумним признається лише людський розум. В дійсності вся матерія жива і розумна, а само життя не вичерпується біологічними формами, як і розум – людськими. Нині більшість вчених біологів практично впевнена, що на високому рівні розвитку розуму знаходяться дельфіни, але це розум не людський; людина відрізняється від інших істот можливостями абстрактного мислення і творчості. Людина користується моделями і образами не існуючими в природі і створює своїм розумом і руками те, чого також не існує в природі. В цьому відношенні людина унікальна (звичайно на Землі), бо подібних можливостей ми не спостерігаємо ні на суші, ні в глибинах землі чи океану.

Чи існує взаємозв’язок між людьми, рослинами і тваринами?

Існування такого взаємозв’язку люди помітили давно, спостерігаючи вплив одного різновиду живого на інший. Найчастіше говорять про взаємозв’язок народженого під одним і тим же знаком якоїсь планети чи сузір’я в залежності від періоду та ритмів у рухові Землі, Сонця, планет. Народжене під одним знаком немов би несе в собі різні плани одного й того ж програмного забезпечення. Взагалі ж, зважаючи на те, що все живе на Землі є єдиним біопланетарним організмом, було б дивно, якби такого взаємозв’язку не було.

Як створюються умови для життя на Землі і планетах?

Питання виникнення і розвитку життя на Землі з давніх давен цікавить людину. Відповідь на дане запитання шукали і шукають вчені. Ті, що просунулись у своєму пошуку далі за інших, дійшли висновку: Всесвіт створено так, щоб у результаті його еволюції на Землі виникло життя і з’явилась людина. Це твердження називають антропним принципом. Якби в будові Всесвіту якась константа(постійна, незмінна ні за яких умов величина) змінилась хоча б на дуже і дуже маленьку

частку, то цей Всесвіт був би іншим і життя у ньому було б неможливим. Наприклад, зміна значення електричного заряду унеможливлює існування атомів, молекул і всієї архітектури існуючого.

Якщо наблизити Землю до Сонця на відстань всього у 5000000 км – закиплять океани, віддалити на ту ж відстань – все замерзне. Атмосфера Землі має найкраще співвідношення кисню і азоту. Якби кисню було більше, то вся органіка горіла б (окислювалась) навіть у воді, а менше – дуже уповільнилися б усі біопроцеси. Атмосфера має дуже складну будову і пропускає на Землю лише те проміння, яке необхідне для життя і затримує те, що може йому зашкодити. Подібних прикладів умов для виникнення життя на Землі безліч. З точки зору теорії ймовірності, випадковість виникнення життя має бути виключена з розгляду взагалі(якщо виходити не з вічності існування Всесвіту, а з його обмеженості – близько $20*10^9$ років).

Іншою версією виникнення умов, необхідних для життя на Землі, є народження Всесвіту і його еволюція в якості єдиного, живого, розумного організму. І тоді все стає на свої місця. Людина є лише ланкою розвитку живого і розумного Всесвіту.

Чи є музика не людська, а природна?

Звичайно. Ось тільки її не кожний чує і не кожний уміє слухати. По своїй суті те, що ми називаємо музикою є концентрованим, підсиленим і акцентованим варіантом природної: Із поліфонії природної музики людина вибирає те, що найбільше резонує з її відчуттями, почуттями і думками. По суті людська музика порівняно з природною, те ж саме, що троянда, в порівнянні з своєю бабусею шипшиною, черешня в порівнянні з дикою вишнею та тому подібне. Справжній композитор не той, хто створює нові варіації з старих мелодій (хоча і на це має бути талант), а той, хто в розмаїтті звуків природи почує те, чого до нього ніхто не чув, а якщо і чув, то не так. Той, у кого мелодія народжується немов би із нічого і звучить, лине сама і веде тебе за межі свідомості і почуттів в єдиному і незрозумілому пориві душі і серця.

Чи існує загроза загибелі людства?

Така загроза дійсно існує. Вона була раніше, є зараз і буде завжди. Людство може вимерти від якоїсь нової хвороби, не встигнувши виробити до неї імунітет, або, навпаки, від старої – втративши імунітет, що вже був. Людство може знищити себе само в результаті планетарного ядерного конфлікту, або загинути від його наслідків – ядерної зими. Людство може вимерти від соціальних хвороб на зразок наркоманії, масових психозів, конфліктів з оточуючим природнім середовищем. Нарешті людство може деградувати і опуститись до тваринного існування в результаті руйнації ноосфери Землі, її біопланетарного розуму.

Можливі і зовнішні причини загибелі життя на Землі. Зіткнення з великим астероїдом, входження в хмари галактичного пилу (що різко зменшить потоки енергії Сонця на Землю і приведе до льодовикового періоду), опромінення Землі жорстким гамма і рентгенівським опроміненням від вибухнувшої поблизу наднової зірки, вторгнення масивного планетного тіла в Сонячну систему на відстань орбіти Землі, викид потужного плазмоутворення Сонцем в бік Землі, що може знищити все живе. І нарешті, космічна агресія, коли подібна до людей істота, знайде в біоніші людини – біонішу свого існування.

Попри все сказане, шансів вижити за чисто космічними законами більше. Якщо людство не загинуло раніше, то загибель від зовнішніх факторів дуже і дуже малоймовірна.

Як живе реагуватиме при зміні впливу сфери Землі на вплив сфери дії іншої планети?

Людина – це елемент складної гармонійної системи, яку називаємо біосферою, а остання – лише складова живої і розумної системи, яку називаємо планета Земля. Безліччю невидимих і видимих каналів людина пов'язана з оточуючим середовищем, поза яким, як людина, вона існувати не може. Геофізичні і кліматичні умови, соціальне середовище складають ту неповторну комбінацію, яку забезпечити штучно поза межами Землі неможливо.

Коли говорять про вихід людини в Космос, створення космічних поселень і польоти до інших планет, домінуючими є питання впливу на життєдіяльність людини невагомості, вакууму і космічної радіації. Але це лише мала частина питань, на які маємо відповісти, перш ніж людина вийде в космічний простір без шкоди для свого існування. Наприклад, одним із дуже важливіших питань буде питання роботи нашого мозку, стану свідомості і психіки за межами впливу сфери дії Землі. Відомо, що робота мозку організована на тих же частотах (ритмах), на яких діє магнітне поле Землі (α,β,γ ритми). Можливо, що саме магнітне поле Землі виконує функції (або деякі функції)

біопланетарного комп`ютера Землі. Тож виникає закономірне питання: чи не позначиться відірваність людини від сфери дії Землі на функціонування її мозку, на свідомості і психіці? Швидше за все цей вплив буде значним; інше питання: чи не буде він руйнівним? І як на інтелектуальну і психічну діяльність вплинуть фізичні і нефізичні параметри інших планет?

Як виникло життя на Землі?

Дві обставини говорять про невипадковість появи життя на нашій планеті. Перша - це повна неймовірність того, щоб всі обставини і умови склались на Землі саме на користь появи людини (та й біологічного життя взагалі). Друга-це те, що життя на Землі спалахнуло відразу і в повному обсязі (за висловом В. Вернадського). Так в якості гіпотез виникнення життя на Землі можуть розглядатись дві. Перша-життя є закономірним наслідком розвитку живого розумного Всесвіту і рано чи пізно людина мала появитись (так званий антропний принцип, якого дотримується багато відомих вчених). Друга-життя штучно посіяне на Землі, так само як штучно створена і людина. Обидві точки зору, точніше гіпотези, мають свої “за” і “проти” і лише майбутнє розсудить, хто правий, а хто ні. Звичайно, якщо не з`явиться третя, а може й четверта гіпотеза…

Як неживе може стати живим?

Життя живому може дати лише живе. Ще видатний вчений В.Вернадський помітив дуже важливу обставину розвитку біосфери Землі. Він говорив: життя на Землі з геологічної точки зору „вибухнуло” миттєво і в повному обсязі. Кількість живої речовини, або маса біосфери Землі, за мільярди років не змінилась і ця обставина може бути доказом того, що кількість живих, чи запрограмованих на життя, атомів на Землі не змінюється. З іншого боку матерія стає живою і живе до тих пір, поки через неї тече життєдальна ріка енергії і інформації, тоді коли її (матерії) торкнеться життєдальний „подих” Бога. Але все це лише гіпотези. В дійсності ми поки що нічого конкретного сказати, про те , чим відрізняється живе від неживого, не можемо.

Як впливає музика на свідомість і поведінку людства?

Музика –це те, що від Бога. Музика, як і любов, може піднести до зоряних вершин і кинути в безодню. В музиці сам Бог, в музиці душа людини і душі всього живого Всесвіту. Музика завжди і скрізь з нами, як простір і час, водночас її неможливо описати словами і усвідомити до кінця її сутність. Але необхідно розрізняти фізіологічну музику, музику гармонії розумного Всесвіту і музику душі.

З біології знаємо, що кожна частина тіла коливається з своєю частотою і що функціонування всіх органів тіла людини і робота її свідомості пов’язані з тими чи іншими частотами. В залежності від ритму музики і частот присутніх в ній, людський організм може поринути в ейфорію, відчути жах, але найчастіше в цьому значенні музика є камертоном оркестру, який називаємо організмом. Набагато рідше з’являється музика, що є камертоном свідомості і камертоном душі. Музика, що об’єднує і роз’єднує; музика, що будить свідомість і душу; музика, що перетворює людину в зомбі, розпалює і гасить агресивність, перетворюючи людину в звіра і роблячи зі звіра найдобрішу і найласкавішу істоту. Музика лікує і руйнує, будить і зачаровує.

Хочете узнати, що за людина поруч з Вами? Послухайте ту музику, яку слухає ця людина і ви дуже багато зрозумієте з того, що їй властиве і чим живе її душа.

Чи можна покращити “якість” людей штучною селекцією?

В період панування фашизму в Германії проводились подібні експерименти. Багато дівчат і жінок, що мали гарні фізичні і інтелектуальні показники, бажали мати дітей від “справжніх героїв”, “досконалих арійців фізичної краси та арійського інтелекту”. В результаті експерименту народились десятки тисяч дітей. За даними германських вчених ці діти не тільки не були кращими, вони в багатьох відношеннях поступались своїм одноліткам. Звичайно, на результат експерименту могло вплинути те, що ці діти зростали без батьків, в неповноцінних сім’ях. Тим не менше отримані результати говорять, що не все так просто в людському суспільстві, як в тваринному чи рослинному світі.

Панує ще одна доволі розповсюджена думка про покращення того чи іншого виду представників біосфери за рахунок „схрещення” осіб з різними наборами природних ознак. Але й ця думка суперечна, бо, як показує історичний досвід, змішання рас і народів якості не дає, а дає різноманіття, з якого на протязі десятків поколінь відбирається життєво-стійке (імперії геніїв не

народжують). Так само може бути невірною думка про генетичне виродження при схрещуванні осіб з майже однаковим хромосомним набором, прикладом чого можуть бути євреї, в яких дуже розповсюдженні родинні браки. Звичайно, діти від таких браків досить часто бувають ущербні, але в цілому на якість цієї нації, в цілому, родинні браки майже не вплинули. Можливо тому, що серед євреїв в усі часи був культ "розуму" і вони завжди охоче одружувались з кращими представниками інших народів, і це було компенсацією за вище назване явище.

Той же історичний досвід показує, що якість накопичується у відносно стабільних умовах на протязі десятків поколінь. Відносно стабільними слід назвати умови, що, з одного боку, невпинно заставляють популяцію пристосуватись до все нових і нових обставин, а з іншого – сприяють її поширенню і розмноженню. Іншими словами існує оптимальний відсоток змішування людей (відсоток різноманітності спадкових ознак) і оптимальний відсоток змін зовнішніх умов природного і соціального середовищ, що дає найкращі результати "якості" людей. І якщо говорити про штучну селекцію, то перш за все завдяки стабільності саме цих відсотків.

Як зміниться життя, якщо зміниться період обертання Землі навколо осі? Що таке ядерна зима?

При зміні швидкості обертання Землі будуть змінюватись температурні режими, швидкості і напрямки атмосферних і водяних потоків, сила тяжіння землі на організм (як і на все навкруги). При збільшенні швидкості обертання тривалість дня і ночі зменшиться, повітря буде менше нагріватись і не встигатиме охолонуть. Температурні коливання значно зменшаться, і в день і в ночі – до середньої для цієї пори року. Збільшиться швидкість руху атмосферних потоків, в основному, в широтному напрямку. Ріки, що течуть до екватора будуть більше відхилятись на захід (як і морські течії), а ті, що на північ – на схід. За рахунок відцентрової сили почне зменшуватись дія сили тяжіння. Якщо період обертання зменшити до 1,5 години, то на поверхні Землі наступить невагомість. В результаті зменшення тиску земля немов би "розбухне" і стане більшою за розмірами. Збільшаться розміри і всього живого, бо вони пов'язані з силою тяжіння. Збільшаться розміри і висота гір, зменшиться площа океанів, уповільниться течія рік і т. д. Чим більша буде швидкість обертання, тим більше буде втрачати Земля свою атмосферу.

Зменшення швидкості обертання призведе до зменшення комфортності життя, бо почнуть зростати температурні перепади. І коли період обертання буде дорівнювати року – на одній півкулі буде весь час ніч, на другій – день, що призведе до постійно низької температури на нічній стороні (близько –100 ^{o}C) і високій на денній (більше +100 ^{o}C, температури вказані наближено). За рахунок великих температурних перепадів з'являться потужні повітряні потоки, що переноситимуть повітряні маси в широтному напрямку. Зона комфортного життя звузиться до кількох сотень кілометрів вздовж меридіана, що знаходитиметься на межі між нічною і денною півкулями.

Якщо на землі відбудеться ядерний конфлікт, то в товщу атмосфери, в тому числі і в її висотні шари, буде викинута величезна кількість диму, попелу, пилу. Сонячне проміння буде відбиватись цими компонентами назад в космос і лише деяка частина досягне земної поверхні. В результаті температура на землі різко знизиться і почнеться "ядерна зима". За різними розрахунками вона може тривати від кількох місяців до десятків років, що може призвести до часткової, або повної загибелі життя на Землі (навіть не беручи до уваги наслідки самого ядерного конфлікту).

Подібні сценарії розвитку подій можливі і при зустрічі Землі з масштабним небесним посланцем. Подібним розвитком подій дехто з вчених пояснює загибель динозаврів, наступ покритонасінних і тому подібні поворотні точки в розвитку біосфери.

Чому на світі є біль, горе і страждання? Чому людина робить людині боляче? Чому люди не можуть жити в злагоді?

Ми не знаємо чи відчуває "біль" інертна "нежива" матерія. Біль же, яку сприймає живе, швидше за все є реакцією на руйнацію живого. Руйнуючи речовинні структури ми руйнуємо те, що робить матерію живою. Біль – це властивість того стану Сутнього, який ми називаємо Духом Предвічним і частиною якого є кожна жива істота.

На відміну від болі горе і страждання це змішані поняття. Горе – це наслідки від власного чи чужого страждання, а саме страждання – це усвідомлення болі і її наслідків. Спектр страждання простежується від чисто фізичної болі до болі в свідомості і болі в душі. Руйнація хоча б одної із складових будови живого сприймається людиною як страждання. В боротьбі "за місце під Сонцем" одна істота часто знищує іншу, наносить їй фізичну чи іншу шкоду, принижуючи її і зменшуючи її

можливості, робить її неконкурентноздатною. При цьому використовується весь доступний для цієї істоти арсенал. По відношенню до людини цей арсенал виходить, і досить часто, за межі кодексу моралі суспільства.

Саме одвічна боротьба за місце під Сонцем в умовах обмежених ресурсів і жорстокої конкуренції призводить до безперервної конфронтації і конфліктності. Одночасно дружба і взаємовиручка часто дозволяють більш слабким істотам, об'єднаним в єдину спільність, перемогти сильнішого конкурента. Та після такої "перемоги" боротьба починає розгортатись вже між складовими подібної спільноти. З іншого боку, якби не було болі, горя і страждання, то чи знала б людина, що то є радість здорового, сповненого наснагою тіла, радість буття; щастя бути, жити, любити? Якби не було протиріччя між запитами людини і можливостями їх задоволення – чи розвивалась би взагалі людина? Ні….

Все, що дано людині: біль, радість, горе, любов, хвороби, поразки і перемоги, досягнення і падіння – все має своє призначення. І якщо ми не розуміємо багатьох речей у цьому світі, то не маємо нарікати на Вищі Сили, а лише на свою обмежену свідомість, бо не знаємо ні причин, ні наслідків того, що вважаємо добром і злом.

Чому наше покоління так відрізняється від попередніх?

Кожне покоління відрізняється від попереднього і тим більше, чим стрімкіша еволюція суспільства. Колись життя нового покоління практично не відрізнялось від життя батьків. Не змінювалась мораль суспільства, норми взаємовідносин між людьми, а тому різниця між поколіннями практично не відчувалась. Інша справа – останні сторіччя; особливо кінець минулого і початок нинішнього. Ще 50 років тому основними транспортними засобами були паровий і гужовий, більша частина людства не мала електричного освітлення. За якихось півсторіччя людство оволоділо енергією атома, досягнуло інших планет, вступило до віртуального світу інформації. Вражаючі зміни в середовищі існування не могли не викликати таких же змін в соціальному, а, відповідно, і в усіх інших сферах буття. Людство не встигає пристосуватись до змін, а тому скрізь і в усьому настає період нестабільності, пошуку і змін. Кажуть китайці: "не дай вам Бог жити в епоху перемін!" На жаль сучасне людство вступило в епоху невизначеності, де шансів скотитись в прірву в тисячі раз більше, ніж зійти на вершину. І тільки дуже сильні, осяяні духом і розумом, зможуть вистояти і зробити наступний крок в майбутнє.

Чому люди живуть так мало?

Тривалість життя людини обмежена тривалістю задач, які вона має вирішити в своєму житті. Одною з найважливих задач є виховання наступного покоління, своїх дітей. І на всякий випадок, для надійності, якщо щось станеться з дітьми – необхідністю "поставити на ноги" онуків. Можливо, що саме на такий інтервал часу і розрахована життєздатність нашого організму.

Чи може спостерігати за нами людина після смерті?

В безпосередньому досвіді людини інформація про „потойбічне" існування відсутня. За твердженням декого з тих, хто пережив клінічну смерть, вони після неї спостерігали за тим, що відбувалось з їх тілом і людським оточенням немов би з гори, при тому, що їх ніхто не бачив. В той же час за свідченням учасників подій все відбувалося саме так, як бачив (хоч і не міг бачити) померлий в час клінічної смерті.

Згідно з традиціями і уявленнями багатьох народів душа на протязі трьох діб знаходиться поблизу тіла і лише після цього залишає місце подій, через 9 днів – родову гілку, а через 40 днів – Землю. Подібний розвиток подій не є закономірністю. Іноді та сутність, яку називаємо душею, залишається впродовж значного відрізку часу біля місця подій і звісно може спостерігати за нами.

Окрім того, що називаємо „душами", в оточуючому просторі існують живі системи, яких ми не можемо спостерігати із-за відсутності в них фізичного „скафандру". Відомі спроби їх фотографування, спілкування на сеансах спіритів (спіритизм), однак достовірної інформації про цю форму існування ми не маємо. Зважаючи на те, що для свого існування такі сутності мають споживати енергію, можна спробувати дослідити справедливість подібних тверджень. Перш за все, ці істоти мають концентруватись біля джерел енергії, по-друге, – зменшувати потоки енергії за рахунок її споживання.

Чи можна досягнути вічного життя у майбутньому?

Навіть Всесвіт не вічний і час його існування залежить від задуму Творця і задач, що вирішуються цим Всесвітом. Тож мова може іти лише про продовження життя в біологічному вигляді. Звичайно, можливості подовження життя існують, ось тільки наскільки доцільне це подовження? Кожна система доцільна в певних межах часу і в певних умовах існування. Згадаймо, наприклад, паровий двигун, подовжити функціонування якого можна на досить тривалий термін. Тільки кому він в тому вигляді, який мав сто років тому, нині потрібен?

Що таке життя?

Життя поєднує в собі дві загадки, дві таємниці для людини. Перша – що робить інертну матерію живою? (рухливою?). Не в змісті механічного руху, а цілеспрямованого? (осмисленого?). Що робить складну, з точки зору другого початку термодинаміки, неврівноважену систему стійкою? На перший погляд – це постійний потік енергії через багатоелементну, замкнуту по кількох параметрах систему. Якщо при тому ще й забезпечуються деякі граничні умови, то згідно з теоремою Ешбі, в такій системі виникнуть досить складні структури, що відповідатимуть (будуть стійкими) даним початковим і граничним умовам. Завдяки тому, що Всесвіт побудований на хвильовому принципі фрактальності з використанням механізму зворотного зв'язку, можемо пояснити ускладнення організму і його розмноження, але як пояснити почуття і емоції, фантазії і абстрактне мислення, думки і творчість? Відповідь, яку можна дати, одна: окрім матерії необхідна ще, як мінімум, одна складова, те, що називається „духом", душею. Необхідно те, що не досліджується фізикою, що знаходиться за межами її території, але без розуміння якого людина не зможе відповісти на перше питання.

Друга загадка: – що робить життя і еволюцію осмисленими, цілеспрямованими? Так, ми знаємо, що будова Всесвіту і розум Всесвіту відповідають одне одному. Можемо також говорити про те, що вони підтримуються завдяки енерго- інформаційному приводу з поза меж Всесвіту. Але звідки він діє і яка Сила програмує і підтримує еволюцію?

На дану мить можемо досить багато сказати про окремі сторони буття, але, нажаль, найголовнішого ми ще не розуміємо, бо це знаходиться поза межами Всесвіту і нашої свідомості.

Чи можна спілкуватись з душами померлих?

Спілкування з душами померлих може „відбуватись" по-різному. Найчастіше мова йде про технологію „спіритизму". Дослідженням цієї технології займався навіть Д. Мендєлєєв, але отримати якісь достовірні результати не зміг. В той же час, наявність хоч і невеликої, але результативної частини дослідів підтверджує тезу, що „диму без вогню не буває". Існує якийсь складний механізм зв'язку з якимось інформаційним полем, не обов'язково „душею" померлого. Можливо це біопланетарний „комп'ютер" (ноосфера по Вернадському), можливо інформаційний архів (бібліотека) пережитого, можливо підключення до програми розвитку живого на землі, можливо спостерігаємо дійсно контакт з душами померлих. Нічого конкретного сказати з цього приводу ніхто не може. Ця область реальності ще чекає своїх допитливих і обережних дослідників, бо якби все було „просто" і не мало „особливих" наслідків, людство давно б навчилось користуватись тим, що може бути йому корисним. Але всьому свій час.

Як можна змінити життя, коли не маєш влади, щоб його перебудувати?

Влада – поняття відносне. З теорії керування відомо, що одну і ту ж дію можна виконати зусиллями семи осіб (приблизно) нижчого рангу або однією особою вищого рангу. Це правило моментів у фізиці. Підвищення рангу на один рівень збільшує плече (ричаг Архімеда) приблизно на порядок. З цього правила витікає, що заблокувати владне рішення можна лише колективно. Одну гілочку зламати легко, а попробуйте зламати віник. Звичайно, якщо в ньому гілочки гарно зв`язані єдиною метою (бо і віник по одній гілочці поламати теж легко). Протистояти владі можна лише колективно, і не очікуючи, що це зробить за тебе хтось, а "всі разом і всі відразу". Поки люди цього не зрозуміють-з ними можна робити, що заманеться-опору не буде.

На жаль отримавши владу, чи в протистоянні з владою життя на краще не змінити, бо той, хто "вбив дракона сам стає драконом", злішим, добрішим, сильнішим, організованим, але драконом. Щоб змінити життя на краще по змісту і по суті-необхідно змінити стан свідомості суспільства. В цьому відношенні влада може допомогти, але головними архітекторами нової, кращої України і життя в ній можуть бути лише вчителі та довгі роки їх праці на ниві освіти, виховання, формування нових поколінь, з новою свідомістю. Але для цього ще треба виховати самих учителів.

Що таке здоровий образ життя?

Повноту нашого життя визначають три компоненти: біологічного (фізичного), інтелектуального і духовного наповнення. Людина, умовно, складається з трьох тіл, і кожне з цих тіл являє собою дуже складну систему, де кожний елемент повинен весь час отримувати своє навантаження. Живе побудоване так, що як тільки щось не використовується, воно втрачає свою життєздатність, атрофується і відмирає. То ж під здоровим образом життя необхідно розуміти такий, коли кожна складова на протязі дня має отримати не лише необхідні компоненти для існування (їжу, інформацію, почуття), а й не менше необхідне функціональне навантаження: ноги мають ходити (як і кожний м'яз попрацювати взагалі), голова – думати, душа – переживати.

З іншого боку, не можна перевантажувати ті чи інші органи, бо наслідки можуть бути такими ж як у спортсменів - чемпіонів, які живуть кілька років на "форсажі", а витративши розраховане на десятиріччя в 30-40 років перетворюються в "руїни".

Та все перераховане є лише необхідною базою для головного – вирішення задачі життя, бо тривалість життя системи відповідає тривалості задачі що стоїть перед нею.

Зауваження: здоровий образ життя це, перш за все, є відмова від нездорового – паління, пияцтва, нерухомості, лінощів, та інших поганих, руйнуючих звичок.

Чому люди не безсмертні?

Говорячи про безсмертя ми маємо на увазі смертність фізичну. Але вже наші пращури розуміли, що матеріальний світ пронизаний смертю, що все матеріальне смертне, як і наше тіло, як і весь Всесвіт. І лише душа безсмертна (Книга Велеса, Рід III). Всі речовинні структури тимчасові і тривалість їх існування відповідає часу виконання призначеного. Це не значить, що вони перетворюються в ніщо – вони видозмінюються під нові задачі. А тому у Всесвіті панують принципи, за якими все видозмінюється, все народжується і все руйнується. Вічний лише Дух Предвічний, частками якого є наші душі і які не можуть виникнути з нічого і в ніщо перетворитись.

Щоб людина могла жити в Космосі – вона одягає скафандр, щоб жити в воді, чи в інорідній атмосфері – теж. Щоб людина жила і еволюціонувала на Землі – вона отримала „скафандр" – тіло. Але як не вічний одяг, як не вічний скафандр, так не вічне і біологічне тіло. А тому людина з часом має пройти важку трансформу: позбутися зношеного тіла і виростити інше (за допомогою тих, хто з вашої родової гілки вічного Дерева Буття, і кого називаємо своїми батьками).

Що відбувається з людиною після її смерті?

Смерть людини – це, перш за все, руйнація біологічного тіла, передчасна чи програмна. Передчасна – від хвороб і ушкоджень, програмна – при вичерпанні комплексу життєвих програм (енерго-інформаційного тіла, „матриці" тіла біологічного). Розпад фізичних структур звільнює інші тіла (інформаційне, духовне і т.д.) на третю добу; на дев'яту рвуться зв'язки з „родовою гілкою", на сороковий – з життям Землі, з ноосферою. Якщо душа отримала «крила» (Махабхарата) – вона починає мандри згідно зі своїм призначенням у Всесвіті. В противному випадку – через деякий час вона знову втілюється на Землі, найчастіше на своїй родовій гілці.

Після смерті біотіла (тіла фізичного) розпадається, стирається, руйнується все, що забезпечувало життя і навчання на Землі. Перш за все це програми існування в умовах біосфери, а також набутий досвід існування і пристосування. Все, що умовно можна назвати тактичною інформацією, те, що не потрібне для майбутнього, „здається" в „архів". Залишається лише те, заради чого людина приходила на Землю. Те ж відноситься і до духовного тіла. Всі почуття, емоції, переживання, що пов'язані з реалізацією програм життєзабезпечення, далі не потрібні; залишається лише те, що визначатиме майбутнє.

Греки поділяли любов на чотири різні за змістом любові:

- до батьків і рідних (любов родової гілки);
- до їжі, гарних речей і т.п.(комунальна любов);
- кохання до дружини (дружина – і він, і вона у наших пращурів);
- любов до Бога, до Природи, до всього існуючого (любов божа, любов передвічна).

Найчастіше із цих складових важливою на майбутнє є лише остання.

Ступінь забуття прожитого і пережитого залежить перш за все від задач сходження і масштабності особистості. Так при повторному втіленні на Землі дитина часто пам'ятає з минулого життя те, ради чого вона приходила і знову прийшла на Землю.

Можливо, що саме це мав на увазі Ісус Христос говорячи: „Не збирайте собі скарбів на Землі, де міль і тля руйнують і де злодії підкопують і крадуть; але збирайте собі скарби на небі, де ні міль ні тля не руйнують, і де злодії не підкопують і не крадуть. Бо де скарб твій там і буде серце твоє".

Звичайно, сказане це не конкретна відповідь, а лише версія, лише роздуми на основі тих крихіток інформації, що доходять до нас із поза меж нашого існування і нашої свідомості.

Від чого залежить кількість „тіл" у людини? Чи може вона сама їх будувати? Чи може людина отримати їх в майбутньому житті?

Коли мова заходе про „тіла" людини, то необхідно пам'ятати, що достовірної інформації на цей рахунок люди не мають. Є багато побічних свідчень про складну будову людини, власні уявлення з цього питання знаходяться на рівні гіпотез.

За однією такою гіпотезою людина приходе на Землю багато разів, а її розвиток чимось подібний до розвитку дерева. Під час перших втілень в образі людини ми розвиваємось як одна, перша гілочка тіла, що має ментальне (астральне), фізичне і поєднуюче їх ефірне (енерго-інформаційна матриця, біополе). З четвертого по восьме втілення людина отримує духовне тіло (у паростка з'являються бокові відростки, у стовбуру - нові кільця). Після 8-го втілення до 12-го чотири перших тіла доповнюються п'ятим, інтуїтивним (системою зв'язку з планетарним комп'ютером (дерево розростається). З 12-го по 16-е втілення людина може отримати шосте тіло (тіло-центр-камертон народу, етносу). З 17-го по 21-е – сьоме тіло (центр, камертон суперетносу, найчастіше по релігійній, богоборчій ознаці). З 22-го по 33-е – восьме тіло (камертон планетарного суспільства).

Інтервали добудови тіл наближені і залежать від задачі, що покладена на особистість (при цьому задачі можуть бути локальні, в одне або в кілька втілень). З іншого боку кількість втілень на виконання задачі може скоротитись при „відмінному навчанні" і, навпаки, дещо перевищити норму при „недобросовісному". Якщо ж задача не виконується взагалі, то „дерево" засихає. „Дерево" може загинути і від інших причин: хвороб, шкідників, "засухи" і тому подібного; причому може загинути як окрема гілка (її називають родовою), так і дерево етносу, людства в цілому.

Приведена модель дуже умовна, але вона, хоча в якійсь мірі, допомагає поєднати такі поняття як „дерево життя", „родова гілка", кількість втілень на Землі і кількість тіл людини.

Чи є люди без гріха?

На горі „Елеонській привели до Христа жінку, яку схопили за прелюбодіяння, і, згідно з „Заповітом Мойсея", мали побити камінням. І спитали Христа, що робити? На те Христос відповів: "Хто з вас без гріха – нехай першим кине в неї камінь". Ніхто не кинув каменя і всі розійшлись…

На долю людини впливають чотири гріхи:

- першородний, сутність якого в тому, що людина має вбивати інші живі істоти, щоб будувався і розвивався організм хижака – мавпи, на який "прищеплена" людина;
- батьківський, коли діяння батьків супроводжують дітей до четвертого коліна (серед них спадкові і статеві хвороби); доти, доки природа не "вимиє" посіяне батьками;
- соціальний, коли маємо жити за мораллю та аморальністю оточуючого суспільства;
- власний, особистий гріх, що залежить від наших дій і наших рішень.

Як бачимо, того, що називають гріхом, достає в усіх. Але є гріхи інших і є гріхи власні. На кар(м)у людини найбільше впливають власні. Саме за них несе Людина кармічну відповідальність у майбутньому, у той час, як за інші відповідає зараз.

За своєю сутністю гріх це те, що негативно впливає на можливості людини у її сходженні у дусі та істині. До найменших відносяться гріхи, які пов'язані з тілом – фізіологічні, найтяжчі – духовні і караються вони найсуворіше. Особливо зважаючи на те, що фізіологія освячується розумом, а розум – духом.

Чому кажуть, що "не хлібом єдиним" живе людина?

В Євангелії від Луки сказано: "Не хлібом одним буде жити людина, але й всяким словом Божим. Людина по своїй природі багатоскладова. Для існування тіла біологічного (фізичного) необхідне фізичне живлення. Для існування і розвитку свідомості людини (інформаційного тіла) необхідне інформаційне живлення (слово), а для душі людини (духовне тіло) – відповідне духовне навантаження (живлення).

Скільки різних за сутністю складових має людина, стільки ж вона повинна мати і джерел живлення. За відсутності хоча б одного з них гине відповідна складова і це може призвести до руйнації інших.

Чому людина може жити серед бруду і сміття?

Кожна жива істота пристосована до середовища, в якому виросла. По відношенню до людини великого значення набуває ще й виховання. Внутрішній стан душі і свідомості людина переносить на середовище, яке створює сама. Цю особливість помітив видатний письменник і гуманіст Короленко, який сформулював дуже важливий принцип: якщо оселити принца в конюшні, то він не заспокоїться доти, поки не наведе там хоч якийсь порядок достойний житла; але якщо поселити в палац конюха, то він теж не заспокоїться, поки не перетворить палац в конюшню. Достатньо глянути на умови, в яких живе людина, щоб зрозуміти, що за людина біля тебе. Якщо в душі людини бруд, то бруд буде і навколо неї.

Чи можна покладатись на інтуїцію і інстинкт?

Інтуїція – це, перш за все, результат власного накопиченого досвіду, в той час як інстинкт є накопичений і закріплений досвід багатьох поколінь (можливо, що це взагалі заданий програмний модуль, однаковий для всіх істот одного виду).

І інстинкт, і інтуїція розраховані на якийсь закріплений в свідомості клас явищ, а тому в їх межах вони рідко підводять. А ось коли людина попадає в ситуацію, яку немає з чим порівняти, то тут не допоможе ні перше, ні друге, хіба що випадковість.

Чи існує зв'язок між сном і реальним життям? Навіщо сон людині і як він впливає на майбутнє?

Явище сну досліджується вченими різних галузей науки протягом століть, якщо не тисячоліть, але отримати якісь остаточні висновки так нікому і не вдалось. Більш - менш прийнятою точкою зору на сон та що, де відпочинок, поновлення життєдіяльності нервових клітин, як і організму в цілому. З біологічної точки зору швидше за все так воно і є, хоча і цей висновок не беззаперечний, бо відомі випадки, коли люди взагалі не спали в своєму житті і це особливо не позначалось на їх життєдіяльності. А тому не є неймовірним протилежний варіант: організм відпочиває тому, що має відпочити мозок.

Більш цікавою є гіпотеза про необхідність упорядкування тої інформації, що надійшла за день. Всю інформацію зберігати людині ні до чого, та й за своїм об'ємом вона весь час перевищує можливості людини в цьому відношенні. Необхідно відібрати найважливіше, те, що потребує уваги. Дуже цікавою, з точки зору дослідження, сама процедура відбору, коли реальні думки, почуття, емоції, поєднуючись в швидкоплинні комбінації, дають можливість за ключовими ознаками відібрати те, що важливо для майбутнього; те, що відповідає програмним „ейдосам" людини і лежить в русі її Шляху Даного, її долі; задачі, які вона має вирішити в своєму житті.

За деякими ознаками під час сну, коли виключається система збору інформації і сплять її „вартові", через підсвідомість людині може надаватись додаткова інформація на вирішення тої чи іншої задачі. Наприклад, людство підійшло в своєму розвитку до наступної технологічної сходинки і йому необхідно надати інформацію про якусь нову технологію, чи якийсь новий закон. Найпростіше цю інформацію довести до людства (точніше до якоїсь найбільш підготовленої людини) під час сну. Можливо, що саме з цієї причини багато так званих наукових відкриттів вченими зроблено під час сну (досить згадати відкриття принципу будови таблиці хімічних елементів Д.Мендєлєєвим).

Якщо напрямок висловлених думок вірний, то стає зрозумілим і зв'язок сну людини з майбутнім, з тим, що її очікує. В той же час залишаються нез'ясованими багато інших питань, що відносяться до роботи мозку і до нашої свідомості. Наприклад, де зберігається набута людиною інформація? В мозку, що складається з живих клітин, склад яких постійно оновлюється, зберегти довготривалу інформацію (з точки зору нинішніх знань фізики) неможливо. Досліди ж говорять протилежне – при подразнені деяких ділянок мозку ми бачимо ситуації минулого настільки яскраво, немов би все відбулось кілька хвилин чи годин тому.

Інше питання: звідки і як надходить до нас інформація, обминаючи спеціалізовані канали її збору? Як за допомогою інших істот ми можемо бачити їх очима чи чути їх вухами? Чи дійсно ми пов'язані в єдине ціле біопланетарним комп'ютером, чи є продовженням і складовими елементами розумних систем більш високого рівня?

Чому всяка зміна для людини суттєва?

Коли нічого в житті не змінюється, то це сприймається як відсутність перспективи, шляху, надії, це глухий кут. Чого вартий кожний новий день, коли він як дві копійки схожий на попередній?

З іншої сторони китайці кажуть: не дай вам бог жити в епоху перемін. Коли змін стільки, що відсутня хоча б якась стабільність, хоч якась упевненість в найближчому майбутньому, коли все перетворюється в хаос – як себе вести, що робити і на що сподіватись? Добре, якщо зміни позитивні, а якщо по своїй природі вони ще й негативні, а більшість взагалі ніякого відношення до вас не мають, але зачіпають вас і руйнують те, що було основою буття ?

Як бачимо не всі зміни позитивні, як і не всі суттєві, бо більшість із них нічого не визначає, а лише шкодить. Із теорії інформації відомо, що найкращі рішення і найкращі продовження пов'язані з так званим коефіцієнтом стохастичності, коефіцієнтом незнання, невизначеності, випадковості по відношенню до відомих знань, визначеності, детермінованості. Оптимальне значення цього коефіцієнту залежить від мірності інформаційного простору, його заповнення і знаходиться найчастіше в межах 0,2 – 0,25. Отже бажано щоб зміни радували нас якомога частіше, але не перевищували 25% від подій, що відбуваються в нашому житті кожного дня.

Чому іноді після сну людина встає ще більш втомленою, ніж до сну?

Під час сну мозок "розбирає" накопичену інформацію за день, розкладаючи по темах і ділянках призначення і стираючи ту, що повторює те, що уже є в наявності; або те, що ніколи не пригодиться і є по суті "сміттям". При цьому поєднання старої і нової інформації призводить до фантастичних комбінацій і сновидінь, до неймовірних з точки зору здорового глузду ситуацій.

Якщо ще в день ви кидали всю набуту інформацію в один кошик без розбору, то процедура наведення порядку буває часто складнішою, ніж тоді, коли ви збираєте і розкладаєте її з самого початку. Саме в таких випадках, а також в випадках, коли ви не знаєте (ніяк не можете вирішити) куди покласти, чи викинути взагалі, коли свідомість сортирує і переоцінює „важкі" проблеми, тоді і з'являється нічна втома свідомості.

Чи у всіх випадках необхідно доводити свою правоту, висловлювати власні думки?

Розуміння і сприйняття однієї і тієї ж події в учасників цієї події завжди буде відрізнятись. Кожен з нас сприймає оточуючий Всесвіт через власну свідомість, а вона у всіх різна. Зрозуміло, що двоє людей будуть говорити про одне і теж, але під різними кутами зору, сперечатись, доводити свою правоту і відстоювати її, хоча достатньо лише висловити свою думку. Все інше практично нічого не додасть ні опоненту, ні тобі. Якщо щось і має вагу, так це слухачі-судді, що можуть винести з суперечки своє судження.

Інша справа, коли тебе у чомусь звинувачують. В цьому випадку необхідно обов'язково довести до зацікавлених осіб аргументи на свою користь з тим, щоб зняти звинувачення.

Відносно висловлювання власних думок, то тут має діяти правило доцільності. Якщо твоя думка нікого не цікавить, то висловлюючи її можна добитись лише двох ефектів: фізичного трясіння повітря і підозрілої уваги "а хто тебе просить встромлювати ніс не в свої справи?". Тож доцільно висловлювати власні думки з того чи іншого приводу лише в разі, коли вони цікавлять співрозмовника, чи слухачів.

Що робити, коли і проблеми немає і нічого не виходить?

А може тому і не виходить, що немає проблеми? Що немає мети в житті і немає прагнення досягти її? Бо коли є мета і є бажання, то людина, незважаючи ні на які перепони, може їх подолати і досягти бажаного. А от коли хоч і треба, а не хочеться, та ще й не достає чогось (знань, досвіду, можливостей), то нічого і не виходить?

Чому людина насторожено відноситься до того, чого вона не знає?

Кожна людина, навіть не підозрюючи того, кожної миті прогнозує майбутнє. Прогноз на майбутнє може бути на мить, на хвилини, години, дні, рідше на місяці і роки і розрахований від наступного руху руки в заданому напрямку до вирішення суттєвих задач визначних подій. І в кожному випадку інструментами прогнозування є екстраполяція досвіду на нову життєву комбінацію чи за межі власного досвіду. З віком людина своїм досвідом охоплює все більше число можливих варіацій життєвих ситуацій, все рідше зустрічається з несподіваними комбінаціями, звичайно, при умові

незмінності плину життя. Та коли щось чи хтось вторгається в наше життя, або ми самі змінюємо течію подій - з'являються комбінації, прогнозувати наслідки яких ми не можемо в наслідок відсутності досвіду. З іншого боку той же людський досвід (найчастіше чужий) говорить: не знаючи броду - не лізь в воду, з своїм уставом в чужий монастир не ходять і т.п. Кожна нова ситуація - це багато різних продовжень, більшість з яких нічого приємного не обіцяє, а тому настороженість людини в подібних ситуаціях є природною реакцією на невідоме і несподіване.

Чому людина помирає?

Все у Всесвіті має початок і кінець. Тож і життя людини не може бути вічним. Але пам'ятаючи закон, згідно з яким "щось не виникає з нічого і щось не закінчується нічим", маємо визнати, що наше життя має етапи у розвитку того, що включає людину в себе, як частину цілого.

Згідно з космічним принципом "тривалість існування системи відповідає тривалості виконання задачі системи" життя в людському образі закінчується після виконання задачі життя.

Для виконання різних задач необхідно мати різні технології і різний інструмент. Тіло людини – це "інструмент" виконання деяких задач в еволюції людини на одному з етапів її розвитку. Змінюються задачі – змінюється і „інструмент".

В умовах обмеженості планетарного простору, потоків енергії і біоречовини обов'язковою умовою життя на Землі має бути умова обмеженості життя всіх живих систем .Для стабільності системи необхідно щоб кількість народжень і смертей врівноважувалась.

ЧАСТИНА III. СУСПІЛЬСТВО

Суспільство і суспільні утворення

Чи вільна людина “Шляху Даного” (людина Дао) від оточуючого суспільства, від причин і наслідків буття оточуючого Всесвіту?

За визначенням іти “Шляхом Даним”, це жити в відповідності до свого призначення за програмними напрямками своєї долі. Мова не про волю вибору, а про те, що людина ”Шляху Даного” не відрізняє себе від причин і наслідків оточуючого Всесвіту, вона відчуває себе елементом процесу буття Всесвіту. Не може бути вільною чи “невільною” людина поза суспільством, не може не бути елементом Всесвіту його складова. Говорити необхідно не про волю від призначеного і існуючого, а про можливості в бутті людини, в усвідомленні своїх можливостей і в можливості реалізації цих можливостей. Чим більший розум людини, чим ширша і глибша свідомість; чим системніші її уявлення про оточуючий Всесвіт, тим більше і її можливості, і тим вона вільніша.

Чи є люди, у яких ніколи не було ворогів ? Які риси їх характеру ?

Що таке ворог? У широкому змісті цього слова це несприятливі, ворожі обставини, події, об’єкти; все те, що загрожує майбутньому людини. В людському суспільстві це людина, яка не просто стала поперек вашого шляху, але й загрожує самому вашому існуванню. Звичайно, повністю визначеного образу ворога не існує, а тому часто під ворогом дехто розуміє звичайного конкурента, а то й просто незгодного в чомусь з тобою.

В конкурентному світі прожити поза конкуренцією неможливо, бо це значить відмовитись від боротьби взагалі. Звичайно, якщо у твоїх батьків, чи у тебе дуже велика територія існування, а зазіхання з боку невеликі, то потроху поступаючись, можна зберегти спокій і достатню територію, не наживаючи ворогів.
Є і інші засоби і шляхи не мати ворогів. Наприклад, жити як усі, не виділяючись ні в чому, дбаючи не стільки про себе, скільки про інших; а в своїй діяльності (виробничій, творчій, духовній, інтелектуальній) не перетинаючись ні з ким, то тоді ти ніде не наступаєш на інтереси інших і сам не є об'єктом інтересу зі сторони. В такому випадку у тебе не буде ворогів, хоча і тут може бути якась заздрість з боку інших (він живе без ворогів!)! Тож справа не стільки в ворогах, скільки в кількості друзів. А друзів тим більше, чим більше зацікавлених в твоїй допомозі, в захисті, в співчутті, просто в розумінні і в підтримці. Якщо друзів більше, ніж супротивників, то, як кажуть, ніякий ворог не страшний.

Як ви відноситесь до ненормативної лексики?

Одною з головних рис, що відрізняють людину високої культури, честі, достоїнства, духовності від людей з враженою, хворою, або недорозвинутою свідомістю є природне почуття міри. Саме це почуття не дозволить нормальній людині ні при яких обставинах користуватись ненормативною лексикою. Те, чим так пишаються росіяни, називаючи „мовні помиї" справжнім руським словом, є золотоординським атавізмом. За часів Золотої Орди завойовники подібними словами принижували людську гідність завойованих народів, не вживаючи однак подібну лексику до своїх співгромадян. На жаль матірщина впала на благодатний ґрунт поліетнічної Московщини тих часів. Дійшло до того, що навіть церковні книги заповнились ненормативною лексикою, і імператриця Єлизавета мала вивезти до Петербурга професорів з Києва, щоб ті заново відредагувати "священне писання". Нині ж, в час страшної руйнації постгромадянського суспільства на поверхню випливло все те, що накопичилось за довгі роки виховання суспільства в умовах „карної зони". І пройде не один рік, поки осяде бруд і очиститься людська свідомість.

Казав Ісус Христос: "Не те поганить рот, що в нього входить, а те, що з нього вилітає". І коли ви чуєте оті слова, то можна лише уявити до якого ступеню хвора свідомість людини, на якому низькому рівні розвитку знаходиться вона... І що відбувається з тими, кого "поливають" цими помиями... А нині на всіх рівнях від побуту до телебачення маємо суцільну ненормативну лексику.

Особисто, за все життя я ні разу не сказав ненормативного слова, бо сказати подібне для мене рівноважно зануритись з головою в туалетне багно...

Чому не можна заборонити вживати алкоголь, тютюн, наркотики?

Спроб заборонити і перше, і друге, і третє було багато. Та як тільки вводилась заборона, як тут же буйним цвітом розквітала тіньова торгівля цими товарами, за якою стояли потужні карні клани суспільства. Різко зростала злочинність, падали прибутки держави, наживались до непристойності наркодільці, розвалювались уряди. Схильність частини суспільства до вживання наркотиків одними законами не викорчуєш. Більше того, чим краще живе суспільство, тим більше вільних грошей, тим більша наркотична залежність. Ті, хто має на цій хворобі надмірні прибутки, роблять усе, щоб їх збільшити. Для цього в наркотичні тенета силою і підступом, ласкою і фальшивою увагою затягуються все нові і нові жертви.

На екранах і в газетах розгортається псевдоборотьба з цим негативним явищем, але все це для заспокоєння громадськості. В дійсності ті, хто має боронити і рятувати суспільство від дурману, продають свої душі за гривеники, тим же наркокланом. Якщо ж попадаються відчайдушні хлопці, то їх швидко прибирають з дороги, бо не існує такого злочину, на який би не пішла велика частина суспільства ради прибутку. Крім того, існує ще один суспільний закон, згідно з яким всі державні інститути створюються не для захисту країни і народу, а для захисту влади і грошових мішків (в том числі і наркокланів) від власного народу. Ще Платон говорив: жодна армія в світі не захистила свій народ від зовнішнього ворога, поки сам народ не вставав на свій захист.
Чи може встати суспільство на свій захист від наркобізнесу? Формально може, але суспільство не однорідне і полярне, і в ньому завжди знайдуться ті, для кого гроші привабливіші за людське горе. Лише тотальна смертна кара за розповсюдження наркотиків в сукупності з вихованням молодих поколінь може на деякий час загасити це диявольське багаття, але не знищить. Для цього необхідно дещо змінити у будові свідомості людства та в її генетичному апараті з тим, щоб знищити наркозалежність. Але, з іншого боку, втручатись в долю людей, ми не маємо права, людина має сама

вибирати шляхи своєї долі. Залишається одне – виховання і природний відбір, мають вимерти всі наркозалежні і залишитись для подальшої еволюції ті, для кого наркотиків, як наркотиків, не існує.

Чому люди не схожі ні в чому?

Це і так і не так. Люди схожі в головному, в тому що вони люди. А ось в другорядному – максимум різноманіття. Уявіть, що не всі, а хоча б деякі з людей були б схожими один на одного, як близнюки. Коли двоє – це цікаво, а ось коли десятки, сотні – це вже лихо. У кожної людини є щось своє, особливе, що відрізняє її від інших. Об'єднуючись з іншими, вона об'єднує свою переважаючу якість з переважаючими інших, в результаті група набуває якостей живучості, стійкості, пристосованості. Від сім`ї до етносу різноманіття відіграє позитивну роль. Так з психології суспільства відомо, що найбільш стійкою є група з 7 чоловік, причому функції кожного в такій групі визначені: один грає роль клоуна, другий ідеолога, третій захисника, четвертий – господаря, і так далі. (З цього приводу кажуть, що якщо зібралось кілька людей і немає клоуна, то роль клоуна на себе візьме один із присутніх). Ще один приклад. Уявіть, що сталось найжахливіше – ядерний конфлікт і ядерна зима. Хто з людей виживе за роки, а може і десятки років темряви і морозів? Хіба що ескімоси. І тоді еволюція завдячуватиме не американцям, не китайцям і не іншим народам, а ескімосам. А якби не було різноманіття?

Яка максимальна кількість людей може жити на Землі?

Площа земної кулі близько 500 мільйонів кілометрів. Дві третини поверхні займають океани і лише третину – суша. Значну частину суші займають пустелі, гори, льодовики, болота. Більш менш придатними для життя людини є близько 80 мільйонів квадратних кілометрів. Екологічно прийнятна територія на проживання людини складає близько одного гектара, що на один квадратний кілометр складає 100 чоловік, а для планети близько 8 мільярдів. І це без врахування зелених зон, заповідних територій, басейнів рік і тому подібних територій, які мають складати до 30%, що зменшує допустиму кількість населення до 5 мільярдів чоловік. Таким чином уже на цей час на Землі проживає більше людей, ніж їх може мешкати без особливої шкоди для оточуючої природи.

Приведений розрахунок дуже наближений. То ж скільки людей все-таки може жити на Землі? Досвід свідчить, що нинішня кількість людей в декілька раз перевищує екологічно допустиму чисельність, чому підтвердженням є катастрофічна руйнація, неможливість саморегуляції і "самолікування" оточуючої природи. Якщо людство порозумнішає і відповідально відноситиметься до всіх своїх дій, допомагатиме природі в самовідновленні, підтримуватиме життєздатність біосфери, то на Землі зможе жити і нинішня кількість людей. Та поки що на розумність людства розраховувати важко, як і на позитивні зміни в екологічному стані планети.

Ймовірно, що в найближче десятиріччя екологічна ситуація погіршиться настільки, що народонаселення почне швидко зменшуватись до рівня близько одного мільярда, де може стабілізуватись. Хоча можливий і гірший варіант — самознищення людства шляхом знищення середовища власного існування.

Чому наша держава при таких природних багатствах така бідна?

Що відноситься до природних багатств? Ми, українці, перш за все говоримо про чорноземи, як основу сільського господарства. Сюди ж, до природних багатств, відносимо наявність мінеральних ресурсів. А ще - помірний клімат при відсутності в біосфері смертельно-небезпечних тварин, плазунів, комах. Оце і все. Перелік закінчився. В той же час ефективність природних багатств залежить від їх дієвості. До чорноземів необхідно додати стійку кількість опадів і тепла, наявність сучасних технологій обробки землі та сучасного тваринництва. На жаль сільськогосподарське виробництво в Україні дуже ризиковане, бо майже постійні засухи, пізні та ранні заморозки зводять нанівець всю "плановість", а на сучасні технології немає грошей і спеціалістів. І навіть якщо "уродило", то внаслідок" розподілених ринків" нас на них ніхто не очікує. До мінеральних ресурсів необхідно добавити енергетичні, а їх на Україні дуже мало. Якщо до сказаного добавити забрудненість ґрунту, води і повітря, то необхідно визнати, що на даний час справи наші кепські.

З іншого боку, приклад таких країн, як Японія, показує, що найголовнішим природним багатством є розум. Якщо є гарні, розумні голови, то все інше - це проблеми другого порядку. При дурних головах хоч золотом вимости поля - країна залишиться бідною і нікчемною. І в цьому відношенні Бог нас не балує. Під час революції 1917 року вибили еліту промислового виробництва, в 30-ті роки - тих, хто мав голову на плечах і вмів господарювати, в 20-30-ті планомірно знищувався цвіт руського

(українського) етносу, його розум і духовність, в голодоморах 20-22 рр., 30-33 рр., 46-47 рр. та в постійних війнах, особливо 41-45 рр. XX сторіччя, знищувалась генетична стійкість і основа етносу, залишались і розмножувались в основному "ніякі", безликі, ті, хто був гвинтиками імперії. В результаті один з найталановитіших за природними здібностями народ став одним з найнікчемніших, народом, якого ніхто не поважає, тим паче, що наш народ не поважає сам себе. То чи можна хоч в цьому напрямку очікувати на щось добре? Ні, звичайно, бо завдяки природному відбору, протягом кількох поколінь природні якості відновляться і, якщо будуть відсутні всілякі катаклізми, то на кінець XXI сторіччя ми знову станемо повноцінним етносом. Ось тільки процеси глобалізації, перебудова планетарного суспільства і переоцінка суспільних цінностей залишають мало надії на позитивний результат. Швидше за все громадянське суспільство України в кінці XXI сторіччя буде частиною Європейської федерації і мало нагадуватиме те, що нині називаємо Україною.

Чому секрети легше довіряти незнайомим людям?

Коли людина ділиться якоюсь інформацією з іншою, то вона чекає від неї (часто того не підозрюючи) експертної оцінки тої чи іншої події, ситуації, поступку; поради, а іноді і допомоги. В той же час до такої інформації не байдужі ті, хто тебе оточує, і ти не знаєш, як вони на неї зреагують з точки зору власної зацікавленості і як наступна реакція і події обернуться проти тебе. Тож не завжди “безпечно” ділитись наболілим з близькими тобі людьми, іноді краще “сповідуватись”, чи порадитись з незнайомою людиною, або ще краще, з доброю, співчутливою, але яка знаходиться “на відстані”.

Як привернути до себе увагу?

Людська свідомість побудована так, що серед потоків інформації з зовнішнього світу виділяє (фільтрує) і сприймає лише те, чого не було до даного моменту. Коли ви заходите в незнайому кімнату, чи знайомитесь з незнайомою людиною, ви багато помічаєте з того, на що завтра уже не звернете уваги. Якщо вас не помітили з першого разу, то щоб помітили наступного – необхідно щось досить помітно змінити в зовнішності, поведінці, в змісті ваших думок і слів. Бо перше, на що одна людина звертає увагу при зустрічі з іншою, це зовнішність, до якої відноситься ваша привабливість, ваш смак в одязі і в інших речах, що формують ваш облік; зовнішній інтер’єр вашого помешкання, положення, яке ви займаєте в суспільстві.

Дещо пізніше ви можете привернути увагу освіченістю, манерами, інтелігентністю, сучасністю і перспективністю, професійністю, близькістю і спорідненістю думок і поглядів, творчими нахилами, духовністю. Але це в тому випадку, коли інша сторона здатна оцінити ваші таланти і вашу особистість в інтелектуально-духовній сфері.

Якщо ж і після цього вас не помітили, можете ставити на своєму бажанні “хрест”. Звичайно надія зберігається завжди, але щоб вона реалізувалась іноді необхідно те, чого людина ніколи не матиме (зріст, колір очей, розміри носа і тому подібне). В усякому випадку спробуйте узнати, що подобається тому, чию увагу ви бажаєте привернути, і досягти позитивного результату саме в цьому напрямку.

Чи правда, що в дитинстві хлопці по здібностях відстають від дівчат?

Уявить собі ситуацію, коли два учні вирішують одну і ту ж задачу. Ймовірність вирішення задачі при цьому зростає, бо об’єднались множини знань і, якщо один чогось не знає, або забув, то другий може “заповнити” пробіл в технологічному ланцюжку (в алгоритмі) своїми знаннями. Подібний механізм природа передбачила і для передачі спадкової інформації. Якщо в одному ланцюжку ДНК є порушення, чи помилка, то його можна лікувати за рахунок іншого ланцюжка ДНК, побудувавши композицію зі „знань” двох ДНК. Завдяки цьому механізму природа досягає різноманітності варіантів (безліч комбінацій складових), що надає можливості швидкого реагування на навколишні зміни, відбираючи з представників різних послідовностей те, що відповідає новим умовам. Тож природа спочатку рознесла цей механізм спочатку в одній істоті (самозапилювання), а потім взагалі між різними особами, розділивши значну частину живого на дві статі.

Але і в розділенні функцій рівнозначності ДНК природа додала ще один механізм: вона наділила жінку рівнозначним набором хромосом XX, а чоловіка нерівнозначним подвійним XY, іншими словами жінка є носієм більшої стійкості в природі, а чоловік більшої різноманітності, більшої здатності до пристосування в нових умовах. Поки природа стійка – обидві статі рівнозначні,

коли ж в зовнішніх умовах намічаються зміни –збільшується активність хромосом і народжується більше представників чоловічої статі , щоб збільшити швидкість і ймовірність пристосування.
Остання особливість робить дівчат чемпіонами в командних змаганнях з хлопцями. Стабільність, стійкість, визначеність, пристосованість допомагають їм швидше і з меншими витратами досягти бажаного результату. Зате в варіантах пошуку нового, в неординарних ситуаціях чемпіонами завжди будуть хлопці. В більшості випадків їм потребується більше часу для становлення особистості, бо більше різноманітних комбінацій складової інформації призводить до різноманітності в структурах і в можливостях збору, обробки і застосуванні інформації взагалі. Однак після подолання періоду самоорганізації і стабілізації хлопці багато в чому наздоганяють і перемагають дівчат (звичайно не всі, а "чемпіони").

Чому іноземні пісні нам подобаються більше, ніж свої, тим більше народні?

Причин тут декілька, але можна виділити дві, найголовніші. Перша пов'язана з тим, що наша свідомість є відображенням середовища, в якому живемо. Середовище змінилось, а нової народної пісні, що відповідала б новим умовам, народ не створив. Справа в тому, що ще в 20 – 30 роки XX сторіччя на Україні був знищений культурно-духовний прошарок населення, в тому числі і творці народної пісні та її носії – кобзарі (яких зібрали з усієї України і сліпих, роздягнутих вивезли і викинули в тундру, де вони всі загинули). У подальшому було зроблено все, щоб українська пісня не відродилась. З іншого боку і російська пісня не зуміла повністю замінити знищене в Україні, бо її серцевину складає так званий міський романс, що деформувався в пісню карно-злочинного світу, домінуючого на пострадянському просторі; особливо в Росії, і, відповідно, в Україні і Білорусії, де в значному відсотку вживають російську мову. Цю порожнину і заповнили більш сучасні мелодійні (хоч і з незрозумілим змістом) західні пісні. Але і західна пісенна культура не стільки збагачує, скільки руйнує національну свідомість, бо як на фізичному рівні, так і в інтелектуально-духовній сфері одна культура не стільки бере іншу на озброєння, скільки знищує її, роблячи народ знищеної мови і пісні своїм придатком. Пісня не просто зброя, а набагато могутніша за всі ракети і бомби, бо бомби вбивають фізично, а культура – знищує, переформатовує душу народу. А немає народу – немає і проблем.

Як ви відноситесь до фемінізації суспільства?

Дуже негативно явище фемінізації суспільство пов'язане з індустріальною структурою будови самого суспільства. Індустріальному суспільству необхідна не особистість, а взаємозамінні елементи - гвинтики, подібні один до одного. Кожна істота в такому суспільстві має при необхідності повноцінно замінити іншу, не зважаючи на природні відмінності, в тому числі і статеві. Нівелювання чоловічих і жіночих якостей в суспільстві приводить, як наслідок, до нівелювання відносин чоловіків і жінок, що в свою чергу, веде до виродження суспільства (де зникають, вирівнюються потенціали, там зникає і життєва енергія, і рушійна сила еволюції).
Природа не просто так розділила функції за статевими ознаками, отож жінка ніколи не замінить повноцінно чоловіка, як і чоловік жінку. Та це й безглуздо. Навпаки, кожен має цінувати дане Богом (природою, еволюцією), користуватись ним і розвивати його. Жінка має розуміти, що їй Бог віддав найважливіше – продовження роду, продовження життя, його становлення і виховання. І в цьому відношенні все інше носить лише допоміжні функції.

Чому китайці користуються не буквами, а ієрогліфами?

Китай – це країна, що об'єднує багато різних, хоч і близьких етнічно, народностей, а тому китайці, що живуть в Тибеті, майже не розуміють тих, що на Тайвані, а ті, що на півдні – тих, що в північних районах. Китайців в єдине ціле об'єднує "ієрогліф". Сам по собі ієрогліф є символом предмета, явища, процесу, а тому його зміст зрозумілий всім китайцям, так само як, наприклад, для нас хрест, зірка, знак суми та тому подібне. З одного боку подібний символ дуже "економічний" для процесу мислення, бо це уже готовий блок стандартної інформації для передачі якої в європейських мовах іноді потрібне навіть не речення, а цілі сторінки тексту. З іншого боку цей блок (ієрогліф) не можна змінювати, бо тоді його перестануть розуміти інші, а це впливає на процес мислення і на творчість. Як результат китайці швидко засвоюють інформацію (гарні учні і "научені" інженери, технологи, економісти та тому подібне), але втрачають можливість пошуку нового, винахідливості, творчості, варіативності. Як свого часу японцям, ієрогліф допоможе китайцям наздогнати і навіть дещо випередити технологічно розвинуті країни, але він же буде гальмом у їх подальшому прогресі;

Китайці будуть змушені перейти на звукове письмо, але воно роз'єднає китайців на окремі народності. Китай, як держава, розпадеться.
Найкращим варіантом для творчого розвитку є змішане письмо: ієрогліфічно-звукове (на зразок фізики чи математики, де символи-ієрогліфи і звуки-букви поєднані в єдине ціле. Ось тільки вивчити і користуватись таким письмом буде непросто, хоча в цьому відношенні уже маємо великі зрушення, особливо в комп'ютерній техніці.

Що зробити, щоб людство зрозуміло помилки і не повторювало їх?

Перш ніж відповісти на це питання, необхідно відповісти на інше: що ми відносимо до помилок людства? Очевидно до переліку таких помилок слід віднести:

- війни етнічні і релігійні конфлікти;
- негативний вплив на навколишнє середовище;
- втрати на шляху глобалізації комунального, інтелектуального і духовного середовища людства.

Як бачимо, тим чи іншим чином всі помилки людства зводяться до незворотних втрат; до таких, що негативно впливають на перспективи позитивного розвитку людства. Чому ж, незважаючи на постійне повторення пройденого, людство раз по раз наступає на "одні і ті ж граблі"?

Зважаючи на те, що людство розумне і має вчитись на помилках, але знов і знов робить їх, приходимо до висновку, що є причини більш могутні ніж розум людини і християнські заповіді добра і любові. І найвагомішою причиною є боротьба за обмежені ресурси речовини, енергії, території. Позбутися помилок першого класу можна лише входженням всіх народів і всіх країн в єдине суспільство, що говоритиме на єдиній мові, сповідуватиме єдину релігію і житиме за єдиними моральними принципами. Але і в цьому разі людству не позбутись конфліктності внаслідок нерівноцінності людей і в фізичному, і в соціальному відношеннях. З тої ж причини обмеженості ресурсів при зростаючому населенні Землі конфліктність не лише не зменшиться, а, швидше, як наслідок, збільшиться. З площини конфліктності між народами, етнічними групами і релігійними конфесіями вона перейде в середину планетарного суспільства, в площину тероризму, що набуде з часом небувалих розмірів, бо в багатьох випадках це буде єдиним шляхом боротьби з тими, хто при владі. Так само важко очікувати позитивних наслідків перебудови суспільної свідомості відносно збереження довколишнього середовища, бо для цього необхідно на всій планеті відмовитись від споживацького підходу до природи. Це майже те ж саме, що шкідникам відмовитись від любимого, а іноді і єдиного корму. А тому найбільше ймовірна природна регуляція цього процесу: або залишки людства перебудують свою свідомість і своє відношення до природи, або людство має загинути, як тля, що знищивши рослину гине сама.

Не менш сумні наслідки і третього класу помилок - глобалізації. Успіх еволюції залежить від наявності достатньо широкого різноманіття культур, мов, морально-етичних підвалин етнічних груп і тому подібного. Глобалізація, звужуючи всі варіанти до єдиного, планетарного, знищує саму можливість змін і пошуку оптимального варіанту розвитку, а це, в свою чергу, веде до виродження, до нестійкості, до вразливості суспільства. Причиною глобалізації є основний механізм розвитку сучасного суспільства - капітал, що потребує об'єднання всіх ресурсів і всіх ринків в єдину цілісну систему. Щоб позбутися негативних наслідків глобалізації, необхідно замінити цінності і дієвість капіталу на інші. На жаль людство поки що не винайшло нічого відмінного від капіталу і ринкового механізму зворотного зв'язку, щоб регулювало і стимулювало розвиток суспільства. Не змінивши свідомості суспільства, не слід очікувати на позитивні зміни і в цьому напрямку.
Що ж робити, як не повторити помилок минулого? Єдине, що можна запропонувати, це спробувати змінити стан суспільної свідомості; від природної регуляції чисельності людства перейти до суспільної в народжуваності і в відносинах з оточуючим Всесвітом, а також спробувати знайти некапіталістичний механізм устрою суспільства, побудований на інших цінностях.

Навіщо не Землі багато народів, мов, культур?

Різноманіття того чи іншого біологічного виду визначається умовами існування: геофізичними, біологічними, соціальними (для істот існування яких залежить від життя популяції). Так знайома всім свиня має багато різновидів – від камишової свинки до слона. Так само розрізняються різні раси і народи. І не лише за біологічними ознаками і засобами існування, а й за організацією суспільства. Така різноманітність народів народжує різноманітність мов і культур, що, в свою чергу, дозволяє вчасно пристосовуватись до зміни місцевих і планетарних кліматичних умов, до соціальних і комунальних змін в процесі еволюції людства. З іншого боку, за сучасної тенденції глобалізації мови

і культури та змішання народів, на людство може чатувати небезпека виродження, пов'язана з відсутністю варіантів розвитку при несподіваних поворотах в розвитку планетарного і соціального середовищ.

Чому держави озброюються в той час, коли люди хочуть жити мирно?

В обмеженій, замкнутій у просторі системі, з обмеженими запасами речовини, енергії, інформації, в середовищі живого завжди спостерігається боротьба за „місце під сонцем", в якій може перемогти лише та сторона, яка має перевагу: на фізичному рівні, на інформаційному (перш за все в технологіях), на духовному (в волі, в бажанні вижити). На фізичному рівні це нові види зброї, володіння більшими запасами речовини і енергії, спеціалізованими людськими ресурсами.

Про яку б дружбу і співробітництво не говорили держави – завжди є взаємна експансія і завжди є ймовірність війни. А тому, незважаючи ні на які домовленості, кожна держава озброюється. Інша справа – люди. Кожна людина живе далеко від подібної з іншої держави; і та і інша не хочуть воювати – вони одна одній не мішають; в той же час всі розуміють, що з війною пов'язані великі людські жертви.

На початку третього тисячоліття небезпека війни в фізичному аспекті зникає і війна стає не стільки війною, скільки „покаранням" за „непослух". В той же час загострюються незримі війни в інформаційній і духовній сферах. В цій області необхідна зовсім інша зброя, тут ведеться війна за свідомість і душі людей. Навіщо когось вбивати, коли достатньо змінити людині свідомість і мову, нав'язати власні принципи організації суспільства і замість ворога отримуєш вагоме доповнення в боротьбі за „місце під сонцем".

Чому зараз в усіх освітніх закладах головне не знання, а гроші?

Це суспільна хвороба, що розповсюдилась по навчальних закладах пострадянських республік. З'явилась вона ще в радянські часи, коли освіта і область діяльності людини рідко співпадали. Диплом про освіту перетворився в справку з печаткою, в посвідчення, що й ти не дурень. Щоб вчитись – необхідно трудитись; трудитись же той, кого цьому не навчили, не хоче. Тому багато тих, хто пропонує гроші "За справку", і багато тих, хто не отримуючи і десятої частини від того що заробив, не відмовляється від запропонованих грошей. Гроші можна пропонувати і можна вимагати, що і спостерігається в освітніх закладах. При цьому більшість не розуміє головного, а саме, що для людини важливо мати не довідку з печаткою, про те що ти не дурень, а гарну, розумну голову на плечах. Нині ж, коли бал правлять гроші, господарю потрібен не диплом, а знання. Тож не так багато знадобиться часу, щоб все стало на свої місця.

Чи можна очікувати найближчим часом "апокаліпсис" Землі?

Апокаліпсис в перекладі з грецької мови "одкровення". Мова йде про одкровення святого Іоанна Богослова, що за словами самого Іоанна дав йому Ісус Христос. В цьому одкровенні розповідається про жахливий перебіг подій в розвитку не лише людства, а й планети в майбутньому; звичайно, якщо люди житимуть не по заповідях божих. Після прочитання апокаліпсису, само слово починає асоціюватись з жахами, що очікуються, в кінці існування життя на планеті. Тож само питання необхідно поставити інакше: чи можна очікувати найближчим часом загибелі життя на Землі?

Позитивних відповідей на це питання більше, ніж достатньо. І екологічна катастрофа, і ядерний конфлікт, і виснаження ресурсів існування, і кліматичні зміни, і вторгнення інопланетних тіл, і соціальні хвороби, і протистояння "богів", і багато інших причин загрожують нашому існуванню. Та все ж будемо сподіватись, що до того часу, поки людство не може себе захистити, воно не стане розмінною монетою в протистоянні вищих сил і не знищить себе само, що кінця світу не буде, а людство буде розвиватись у відповідності до задач, покладених на нього.

Хто такі екстрасенси: лікарі чи шарлатани?

Будова людини набагато складніша, ніж її уявляє "анатомія людини", дисципліна, яку викладають майбутнім лікарям. В першому наближенні природа людини троїчна і складається із біологічного, інформаційного і духовного тіл. Звичайно, це невидимі окремі тіла, це щось на зразок килима, де все переплетено, поєднано в одне ціле. Сучасний лікар більш менш добре знає будову і хвороби тіла біологічного, має інформацію про сучасні ліки (в основному штучні) і знає "рецепти" (технології) лікування. Але ще Гіппократ говорив, що першими і найважливішими ліками є "Слово",

бо хворіє не лише біологічне тіло, а й інші. Так біологічне тіло будується на енергоінформаційній матриці, що передається через ДНК по спадковості і утворюється після зачаття. Деякі уявлення про це тіло (матрицю) можна отримати за відомою технологією голкотерапії, що використовує в своїй практиці такі поняття як енергетичні канали, спеціалізовані силові чи енергетичні вузли і точки та тому подібне. Порушення в будові і функціонуванні енергоінформаційної матриці призводить до спадкових і небажаних хронічних хвороб, що лікуються дією на саму матрицю зовнішніми засобами (голки, електроімпульси, масажі, хімічні локальні контакти, осикові гілочки, амулети, кристали та багато подібних інших засобів дії на енергетичну структуру тіла). Ефективним засобом лікування є дія сильних в енергетичному відношенні людей на ці ж точки і канали. Люди з сильним власним біополем називаються екстрасенсами, але не всі екстрасенси вміють користуватись своїми можливостями і не знають, що і як лікувати, бо їх в більшості ніхто цьому не вчив.

Наступне тіло – біологічне. Як воно лікується ви бачили і відчували на власному досвіді.

Інформаційне (його ще називають "ментальним") тіло в своїй будові і особливостях роботи багато в чому нагадує комп`ютер. Як і в комп`ютері, у людини є довгострокова і оперативна пам`ять, канали збору і надходження інформації, спеціалізовані структури і модулі, технології (алгоритми) обробки інформації, системні засоби обміну інформації з іншими людьми. "Хвороби" властиві комп`ютерам властиві і ментальному тілу людини. Наглядно це демонструють "комп`ютерні віруси", що можуть шкодити роботі комп`ютера, псувати деякі канали і види інформації, знищувати програмне забезпечення та тому подібне. По аналогії з розповсюдженням і лікуванням комп`ютерних хвороб можна відстежити людей, що можуть теж саме робити з іншими людьми. Тих, що розповсюджують ментальні хвороби, називають "колдунами", чарівниками, відьмами та тому подібне; тих, що лікують - "шептухами", знахарями, або просто "сходити до бабусі", або "до діда", тобто до людей, що мають (знають) "антивірусні" програми.

Останнє, з поширених, духовне тіло, найвище і найскладніше, це тіло почуттів, емоцій. Хвороби духовного тіла найменш досліджені і проявляють себе в таких явищах як садизм, бажання все руйнувати і плюндрувати, у впертості, різних маніях і збоченнях. Ці хвороби можна умовно поділити на індивідуальні і соціальні, бо те що називаємо духовним, індивідуальним, є гілочкою гілки духовного тіла сім`ї, народу, етносу. Як казав Ісус Христос: "Дух предвічний присутній там де відсутній і присутній там де відсутній". Тим не менше майже у кожної людини є власне духовне тіло, яке може хворіти так само, як і біологічне. Лікується воно по-різному: любов`ю, добротою, зміною середовища на інше (краще з відповідними кольорами, піснями, рослинами), зміною вектору життєвих інтересів (зміною цільової функції) і цінностей; сповіддю і прикладами жертовності (власної!). В деякій мірі функції духовного лікаря виконують священники, рідні, психотерапевти, але по причині нерозуміння самої природи духовного тіла його не тільки важко лікувати, а й готувати лікарів для нього.

Зважаючи на те, що всі перераховані тіла переплетені і взаємопов`язані, хвороби одного тіла впливають на інші і навпаки. Та перш ніж лікувати необхідно виявити причину хвороби і лікувати перш за все її, а не наслідки. На жаль сучасна, традиційна медицина, ігнорує практично все, що не відноситься до тіла біологічного, чим користуються "проходимці" і "шарлатани". Серед них зустрічаються ті, хто дійсно має природні дані для лікувань того чи іншого тіла, але в своїй більшості вони не навчені і діють "навпомацки", часто приносячи більше шкоди, ніж користі. Особливо в випадках "масового лікування", що нагадує, наприклад, лікування аспірином всіх хвороб, що існують. Дійсно комусь аспірин допоможе, але для більшості окрім шкоди нічого іншого очікувати не приходиться.

Чому люди різних національностей не можуть жити мирно?

Причина всіх конфліктів у живому одна і таж: з одного боку експансія без обмежень "до окраїн Ойкумени", з іншого-обмеженість ресурсів і території. Конфліктують окремі люди; коли ж вони об`єднуються для досягнення позитивного результату-конфліктують сім`ї, роди, племена, різні організації, народи, етноси. В прямому чи завуальованому вигляді експансія може іти на фізичному рівні (війни і протистояння), на інтелектуальному (засилля мови, інформаційних засобів і потоків) і на духовному-через релігійну експансію і експансію морально-етичних норм. Після захоплення фізичної, інформаційної чи духовної території носії того, що зазнало поразку, мають бути знищені, що і відбувається поступово і невпинно, починаючи з генетичного виродження і закінчуючи духовним. Коли кажуть, що культура однієї країни збагачує культуру іншої-то це відбувається лише під час об`єднання проти спільного суперника. Однак після перемоги неминуче одна культура

знищить іншу, так само як і духовність. Нічийної, точніше ніким не зайнятої території на всіх планах буття не існує. І навіть коли найсильніша в якомусь відношенні нація поглине всі інші (за звичай це не найрозумніша і тим більше духовна нація), то і тоді конфліктність збережеться. Тільки раніше її вектор був спрямований назовні, а тепер він повертається всередину і починає руйнувати суперетнос, створений із завойованих і підкорених народів.
В цьому відношенні характерні ознаки нового виду конфліктності-тероризм. Тепер уже не народи і не держави воюють один з одним, а клани, ордени, мафії, церкви, організовані групи людей за якоюсь ознакою в боротьбі за: гроші, території, владу, перспективу.

Чи збільшилась би тривалість життя, якби людина жила поза суспільством?

З біології відомий цікавий закон: одноклітинні організми, що якимось чином оказались включеними в багатоклітинні організми, живуть довше, іноді стільки ж, скільки й сам організм. Людина, що є клітинкою людського суспільства, теж живе довше, ніж її родичі в первісному суспільстві. Незважаючи на більшу ступінь детермінації в системі, система віддячує людині покращенням умов і тривалістю життя.
Можливо, що ця тенденція простежується на всіх рівнях організації розуму і духу. Боги живуть довше ніж люди, люди довше комах, комахи - інфузорій.

Школи і навчання необхідні лише для здобуття професії, чи ще для чогось?

Процес навчання має одну особливість: для того, щоб зрозуміти цінність і важливість навчання, необхідно пройти курс школи, а ще краще і вищу школу. А до того, поки прийде те розуміння, дитина не розуміє для чого вчитись і чинить опір (іноді шалений) тим, хто заставляє її вчитись. Без знань людина не може визначитись з метою в житті і обрати професію, а без них відсутній стимул і бажання вчитись. Тож з одного боку навчання дійсно необхідне для здобуття професії, але це не найголовніше в навчанні. Найважливіше в навчанні – це набути критичну для вільної думки сукупність знань.

Поняття критичної маси використовується як нижня межа значення якогось параметру, при якому не може обірватись ланцюгова реакція. Наприклад, при розпаді атому урану на два інших елементи виділяється два – три нейтрони (в залежності від ізотопу, що використовується). Якщо ці нейтрони не прореагують з іншими атомами урану і не викличуть їх розпаду, а вилетять за межі шматка урану, то реакція обірветься. Щоб цього не відбулось необхідно або збільшувати масу, або якось повертати нейтрони знову в уран, або якось ущільнити атоми, щоб нейтрон не зміг пролетіти мимо.

Аналогічне поняття критичної маси можна віднести і до кількості інформації, необхідної для продовження ланцюгової реакції думки і її “вибуху”. Доки людина не досягне тої критичної суми знань – годі чекати на результативність думки. Як кажуть, думка влетіла в одно вухо, поблукала – поблукала, нікого і нічого подібного до себе не зустріла, тай й вилетіла в інше. Для того, щоб здобути ту критичну масу знань маємо все життя вчитись, вчитись і вчитись. І навіть досягнувши її не маємо можливості зупинитись, бо знання як піч, яку перестають топити – зразу ж починає холонути.

Важливо також не просто бути мішком для знань, а отримати добре організовану, бажано фундаментальну освіту, побудовану на інформації, що утворює ядро різних розділів знань і в своїй сукупності дає сучасний світогляд і сучасне світосприйняття, як основу для подальшого руху, пошуку, досягнень.

Чи завжди вчителі оцінюють дітей за їх знаннями?

Звичайно ні. Здібності до навчання, це лише частина здібностей і можливостей людини. Одна людина швидко засвоює матеріал, але так само швидко їх і втрачає, одна старається зрозуміти суть, інша вчить все підряд, у одної виходить краще застосувати набуте, у іншої теорія і практика – дві різні речі. І, навіть, якщо мова йде лише про засвоєння матеріалу, то і тут одній людині легше сприйняти інформацію з одного розділу знань, іншій з іншого, бо у кожної людини різне “програмне забезпечення” від народження, різні “набутки” в житті, різне комунальне і інформаційне середовище діяльності.

Оцінка вчителем дитини комплексна. Звичайно, кожен вчитель оцінює наскільки дитина засвоїла матеріал і наскільки вона готова до засвоєння нового. Але в оцінці завжди присутня і додаткова інформація: про загальні здібності, про вплив оцінки, як стимулу, на подальше навчання, і про те, що допомогло чи завадило отримати учню заслужену оцінку; про те, як цей учень учився до

цього. Дуже велику роль в цьому відношенні відіграє досвід і почуття міри вчителя, бо вчитель з одного боку повинен стимулювати бажання вчитися, а з іншого - не нашкодити цьому бажанню.

В усякому разі вчитель завжди має пам'ятати головну заповідь виховання дитини (як і людини взагалі): виставляючи оцінку ти оцінюєш знання дитини на даний момент, але ця оцінка не повинна ніяким чином принижувати гідність дитини.

Чи може людина обійтись без спілкування?

Будова людини складна. Одна із найважливіших її складових інформаційне тіло (ментальне, "тіло" свідомості). Так само, як і біологічне (фізичне) тіло, інформаційне потребує інформаційного живлення. За відсутності зовнішнього потоку інформації свідомість спочатку "крутиться" за рахунок власних "запасів", а після їх "деградації" починає руйнуватись, розпадатись. Звичайно, ядро свідомості з архетипів (матриць, ейдосів) залишається, розпадається периферія і цільова інформація на вирішення конкретної на даний момент задачі. Розпад ментальності призводить до фізичного і духовного розпаду особистості.

Одною із складових інформаційних потоків є спілкування. Спілкування не лише обмін інформацією, це й моделювання реальності, це безперервна гра в життєві ситуації. При наявності інших можливостей отримувати інформацію можна обійтись і без спілкування, але наскільки бідніше в усіх відношеннях стане наше життя.

Чому на сході розвинута народна медицина, а у нас ні?

Зараз поширений поділ медицини на народну і офіційну. Звичайно поділ цей умовний. Офіційна медицина вийшла з народної, але в деякій мірі дистанціювалась від неї, бо в народній медицині багато такого, чого народна не може пояснити на базі сучасних знань і уявлень про людину. В той же час народна медицина, користуючись досвідом тисячоліть, часто виявляється більш ефективною, ніж офіційна, особливо в випадках порушень в роботі свідомості і в духовних, психічних зламах. До народної медицини звертаються в пошуках останньої надії, найчастіше тоді, коли визнана медицина нічим допомогти не може. Цією обставиною користується безліч шарлатанів під виглядом цілителів, екстрасенсів, гадалок, провидців. Дійсних знавців народної медицини залишилося мало, бо досвід тисячоліть в країнах заходу перервався успіхами фармакології, а на теренах Радянського Союзу боротьбою з "мракобісами" та "попівщиною". І коли в Україну повернувся час "капіталістичної медицини", що являє собою галузь індустрії заробітків на здоров'ї людини, багато людей звернули погляди туди, де знання народної медицини ще збереглись. Звичайно, ця обставина не говорить, що на Україні не було народної медицини, чи вона не була розвинута. У кожного народу свій досвід, свій арсенал місцевих ліків, які й необхідно застосовувати саме тут; бо місцева людина є частиною місцевої природи, а чужі рослини обов'язково матимуть побічну дію, особливо на імунну систему. Зараз, коли народна медицина визнана офіційно, бажано не допустити її компрометації псевдолікарями, а відновити і розвинути в повному обсязі знань і досвіду наших пращурів.

Що таке мафія?

Суспільство (біологічна популяція) ніколи не буває однорідним. Воно поділяється не багато різних об'єднань за різними ознаками і задачами, що вирішуються тією чи іншою групою. Найменше з таких об'єднань сім'я, де чоловік і жінка доповнюють один одного за можливостями і здібностями, збільшують власну життєздатність і вирішують задачу відтворення суспільства, продовження роду. По цій же ознаці формуються більші групи родин, в які входять кілька сімей під наглядом або старійшини роду, або патріарха" – того, хто дав початок всій родині.

Об'єднання може відбуватись за професійною ознакою, коли гуртом можна зробити те, що не під силу одному. Таких об'єднань може бути стільки ж, скільки видів занять у людства: лікарі, вчителі, фермери, металурги шахтарі, художники... За розрахунками вони можуть бути дуже великими, а тому нестійкими і часто розпадаються на невеликі об'єднання, що конкурують за територією в суспільстві і під сонцем. Об'єднуються такі професійні групки в професійні союзи з тим, щоб вибороти додаткові пільги в суспільстві по відношенню до інших професійних союзів та державних інститутів.

До державних інститутів відносять армію, суди, поліцію, налоговиків, таможні, служби безпеки, територіальні і галузеві адміністрації. Всі державні інститути створюються (як писав ще

давньогрецький філософ Платон) виключно для захисту “владу маючих” від власного народу, бо (за словами того ж Платона) жодна армія ще не захистила свій народ від зовнішнього ворога, доки сам народ не піднімався не свій захист. Державні інститути своєю задачею мають регуляцію взаємовідносин між людьми в даному державному об’єднанні, виписування правил і норм поведінки (моральні кодекси), звичайно з користю для себе (щоб гарно їлось і пилось), захист інтересів один одного і інтересів “мішків з грошима”. Головна задача при цьому “не переборщити”, бо коли оббираєш рядових членів суспільства, які годують і себе і тебе, маєш не обібрати більше ніж дозволяє життєздатність народу. Щоб “кінь”, який тебе годує, не впав знесилений і не здох, бо хто тебе буде годувати потім?

Механізмами регуляції взаємовідносин між державними інститутами і народом є ринок (гроші) і професійні союзи. Діячі останніх найчастіше теж перебираються під “кришу влади” і служать не стільки професійному об’єднанню, скільки власним інтересам і інтересам влади. Часто це не подобається робітникам галузі і коли терпіти не стає сил одних професійних лідерів виганяють і обирають нових, які йдуть знову старою стежкою (конфлікт з владою може дорого обійтись, треба якось мирити обидві сторони).

Держава найбільше об’єднання (із сталих) і має функцію захисту і агресії по відношенню до сусідніх народів. Не було б сусідів, не потрібна була б і держава. Бувають і тимчасові союзи кількох держав проти однієї, чи кількох інших. Такі союзи створюються з тією ж метою: захисту і агресії (в усіх областях діяльності людства, не обов’язково територіальних).

Особливістю більшості союзів є те, що після досягнення перемоги вони розпадаються і починається боротьба в середині самого союзу. Всі об’єднання людей створюються виключно для захисту від зовнішнього агресора, або для захоплення “чужої території”, а тому не стійкі за своєю природою.

При розподілі влади і місця біля “державного корита” не всім бажаючим достається “бажане”. І тоді утворюються групи людей, які теж хочуть, але не можуть законним шляхом оббирати тих, хто працює. Так утворюються “кримінальні групи”, банди, мафії; групи, що ігнорують закони влади і шляхом насилля перерозподіляють частину багатства, створеного народом на свою користь. Такі угрупування підривають авторитет влади, поїдають те, що мало дістатись владі. Влада миритись з цим не може і створює для порушників тюрми, концтабори, карні зони, де “перевиховує “ законно неслухняних. Щоб грабувати “безпечно”, – в угрупуванні необхідно мати представників влади, особливо тих, у кого дуже гарний апетит і хто не доїдає з “державного корита”. Так з’являються законні “клани і мафії”, ордени і партії, які під гаслами боротьби за інтереси народу бажають перерозподілу державного продукту на свою користь. Такі об’єднання найстрашніші для влади і тому їх необхідно або знищити в першу чергу (вони страшніші карних злочинців, бо останні не претендують на “корито”), або взяти їх під свій контроль, поставивши “на чолі” власних представників.

Ще кращій варіант для влади – самій організувати свої партії, клани, мафії. Наприклад, організуємо дві (три, не більше) партії, які імітують боротьбу між собою, але їдять з одного корита і служать тим, хто при владі і при “мішках з грошима”. Якщо ж всупереч правилам гри виникають і об’єднання непідконтрольні владі, тактика змінюється на протилежну: ініціюється створення якомога більшої кількості партій, щоб “чубились” між собою і не загрожували владі. В цьому випадку влада користується правилом: розділяй і володарюй. Хочеш перемогти – розділи народ, партію, інше об’єднання зсередини і застав їх “бити” один одного, а потім приходь і відновлюй “справедливість”.

По відношенню до працюючих, до народу всяка влада є “паразитом”, з яким необхідно миритися, бо хтось має створювати і організовувати суспільство, щоб воно не руйнувало і не вбивало само себе (згадайте – людина за біологічною природою хижак). Але ще більшими паразитами є клани і мафії, бо вони кровопивці без обмежень (на відміну від влади) і нагадують ракову пухлину в організмі суспільства. Мафії і клани найчастіше гинуть разом з державою. Або трансформується держава (перебудова з тим, щоб знищити клани і мафії, правда потім виникнуть нові і так без кінця), або її захоплять інші держави, знищать місцеві клани і розповсюдять вплив своїх власних кланів і мафій.

Прочитавши написане, можна подумати, що ситуація безнадійна, що завжди є паразити – експлуататори і народ, якого експлуатують тримаючи за “волів”. В дійсності суспільство це єдиний, живий організм, в якому влада має стільки, скільки дозволяє їй сам народ. Відносини між владою і народом – це в усіх випадках компроміс, межа і рівень якого залежить від освіченості і духовності суспільства в цілому. Чим освіченіше і духовніше суспільство, тим важче на ньому паразитувати, а

тому в усі часи влада бажає в міру “темного” населення, покірного і смирного. З іншого боку такий народ не конкурентно здатний по відношенню до інших народів, тож і тут має бути компроміс. Дійсно вільним (в межах взагалі можливого) може бути лише високоосвічений і високодуховний народ, до чого, в першу чергу, маємо прагнути і ми, українці - русичі.

Розкажіть про п’ять простих запитань семи античних мудреців.

Сім античних мудреців свого часу задали п’ять простих запитань:

- що найважливіше в світі?
- що найтрудніше в світі?
- що найлегше в світі?
- що найприємніше в світі?
- що найважче в світі?

Фалес Мілетський, Біант Приентський, Піттак Митиленський, Клеобул Ліндський, Періандр Коринфський, Хілон із Спарти і Салон Афінський відповіли:

- найважливіше – почуття міри в усьому;
- найтрудніше пізнати себе;
- найлегше давати поради;
- найприємніше отримувати прибуток (незароблене);
- найважче змиритись з невдачею.

Чи повинна людина бути патріотом?

У прийнятому розумінні “патріот” це людина, що гордиться своєю батьківщиною, мовою, культурою, приналежністю до того чи іншого народу, соціальної групи, партії та тому подібного. І не лише приналежить, а й захищає ті цінності, якими пишається. Звичайно, пишатись добре тоді, коли є чим, коли те, що ти захищаєш, є кращим, сильнішим, виграшним по відношенню до іншого, чи інших. А якщо ні? Ось тоді багато людей готові “перебігти”, зрадити своїх, щоб стати часткою того, чим можна “пишатись”. Тим більше, що те, що зараз сильніше, багатше, розповсюдженіше, має і більші на даний момент умови життєздатності на майбутнє, а це забезпеченість сьогодні, а може і завтра. В суспільстві таке дійство кваліфікується як “зрада”, або, просто, як аморальний вчинок. По відношенню до родини, що тебе народила, до Батьківщини, що тебе виховала, це дійсно зрада, бо на тебе покладались надії продовження Роду, майбутнього Батьківщини, сподівання, що ти будеш її будівничим і захисником. А ти всіх кинув і побіг туди, де глибше і повніше “корито”... Чи можна порівняти свою стареньку і хвору матусю з успішною, гарною і здоровою сусідкою? То може кинути її та й перебратись в “синочки” до сусідки? А скільки тих, хто “соромиться” своїх рідних, хто “соромиться” рідної мови, рідної пісні, рідних звичаїв..., хто за копійку готовий продати не те що Батьківщину, а й рідну неньку... В невігластві своєму і бездуховності своїй це лише “сміття” власного народу, пофарбоване в кольори чужої мови і чужої культури. Бо не розуміють, що не має майбутнього у верби на дубові, а карасеві – в повітрі.

Звичайно, людина сама робить свій вибір бути чи не бути патріотом, але було б дуже добре, якби вона ще й усвідомлювала глибинну суть свого вибору.

Чому люди, що об’єднались в групу, замість допомоги один одному вимагають виконувати якісь обов’язки? Чому чоловіки більше допомагають один одному?

Об’єднуючись в групу люди складають свої можливості в єдине ціле заради досягнення загального для всіх успіху. Якщо ж можливості у всіх приблизно однакові, то для вирішення задачі необхідно перерозподілити функції, спеціалізувати кожного. І тут кожному достається найчастіше те, на що він заслуговує. Розподіл функцій і обов’язків відбувається спочатку і перерозподіляється лише в випадку, коли хтось не справляється з покладеними на нього задачами. При цьому на того, хто тягне (добре справляється) навантажують ще більше.

Якщо в групу приходить новенький, то він ще має завоювати “місце під сонцем”, бо добровільно свого місця ніхто не віддасть, окрім самого нижчого. Тож “новенькому” і приходиться починати з самого низу; звичайно за умови, якщо він себе не проявить якимось чином відразу. Причому так, щоб вся група погодилась з відповідним місцем цієї особи в ієрархії.

Суспільство побудовано з клітинок - “сімей”, а в сім’ї відповідальним за її добробут і виживання є чоловік. Чоловік може краще виконати поставлену задачу об’єднавшись в групу з

іншими (гуртом і батька легше бити), а тому серед чоловіків більше розвинута спеціалізація і спеціалізована взаємодопомога.

Чому у талановитих дітей немає грошей на навчання і навпаки?

Справа не в талановитості, а в стимулі досягнення мети. При рівних природних даних у одної дитини уже багато чого є і навчання окрім додаткового навантаження мало чого їй додає до того, що вона вже має. А друга – нічого не має, і якщо не буде вчитись, то нічого і не буде мати. Талант природній – це лише фундамент, на якому будується особистість. А сама будова – це зовнішні можливості і власна праця. Звичайно можна довго тягати цеглу на п'ятий поверх власноруч, а можна зробити це миттєво за наявності крану і грошей, щоб за нього заплатити. А тому у дітей, що не мають грошей, можливості досягнення мети набагато менші. Зате у них є великий стимул, на відміну від тих, у кого гроші. І перше не лише компенсує друге, але в більшості випадків допомагає досягнути кращого результату. Як кажуть: "Ще невідомо, що краще в навчанні: мати гроші чи велике бажання."

Чому дітям важко знаходити спільну мову з батьками?

Спільна мова – це спільні інтереси і спільні можливості. Діти тільки-но вступають в доросле життя, а батьки цей етап уже пройшли. І чим старші батьки, тим дальше вони від проблем своїх дітей. Можливості дітей обмежені, а батьки не поспішають їм надати свої, бо у них інші інтереси. А тому спільну мову батьки і діти знаходять лише тоді, коли їх щось об'єднує, якась спільна задача, причому не нав'язана силою, бо останнє, навпаки, може лише поглибити прірву нерозуміння. Для дитини дуже важливим є пошук дієвих моделей забезпечення своєї життєздатності в суспільстві. І такі моделі вона бере де тільки може: на вулиці, в класі, по телебаченню, з книг. А найбільше від тих, хто тільки що користувався подібними технологіями, від трохи старших за себе. І не завжди ці моделі відповідають моральним заповідям, бо поділитись готові, перш за все, ті, хто уже об'єднався в вуличні зграї. Зрозуміло, що такі "моделі і технології" рідко подобаються батькам. Для порозуміння між дітьми і дорослими першим необхідно завжди пам'ятати, що батьки завжди бажають своїй дитині лише добра і першими готові прийти на допомогу і на порятунок; а батькам не забувати про дитячі проблеми і шукати цікаві для себе і дітей загальні справи, що об'єднували б сім'ю в єдине ціле.

Чому діти часто схожі на дідусів та бабусь більше, ніж на батьків?

Для покращення можливості пристосування до змін в навколишньому середовищі і виживання в ньому природа живого подбала про те, щоб щось "новеньке" переходило від жіночої статі до чоловічої і навпаки. А тому в сім'ї найчастіше сини більше схожі на матусь, а доньки на батьків. Зате в наступному поколінні рівновага відновлюється: у доньок народжуються онуки схожі на дідусів, а в синів онучки схожі на бабусь. Звичайно, в цьому процесі велику роль відіграють і інші фактори, а тому однозначно говорити про це явище, як загальну закономірність, не можна. Тим не менше така тенденція дійсно існує і люди її давно помітили.

Чому так грязно в парках і ніхто не наглядає за рослинами?

Ще відомий письменник і гуманіст Короленко сказав: що в душі людини, те і навколо неї. Грязь і сміття в парках – це грязь і сміття в суспільній свідомості, що складається із свідомості тих, хто гуляє в цих парках і ходить через них. Це результат виховання і результат приказки "яблуко від яблуні далеко не відкотиться", "які батьки, такі і діти".

Після Вітчизняної Війни в різних бараках одного й того ж концтабору (а їх було безліч) мешкали полонені німці і засуджені справедливо і несправедливо громадяни Радянського Союзу. У перших навколо були клумби, чистота і порядок, у других – грязь, сміття і "туалет".

Тож доти, поки ми не виховаємо молоде покоління в прагненні до чистоти, краси, порядку, не буде в парках нічого окрім того, що бачать наші очі.

Чому люди до одних відносяться добре, до інших погано, а третіх взагалі не помічають?

Відносини між людьми визначаються з одного боку фізичним існуванням, з іншого, рівнем їх інтелекту і духовності. Фізичне існування протікає під гаслами "знищ, або хоча б нейтралізуй конкурента", що викликає протистояння між окремими особами, групами людей і народами. На цьому шляху "протистояння" ефективніше при об'єднанні в групи заради досягнення спільного

інтересу. Так з'являються тимчасові друзі по роботі і дозвіллю. Якщо мета досягнута – де і дружба поділась. Розглянуті відносини - це рівень біологічного життя суспільства.

При високому розвитку духовності людей починають об'єднувати різні аспекти духовного життя: творчості, співучасті, жертовності, спільних справ не заради користі, а заради миру, добра, любові, краси і гармонії. Але й тут духовність буває двохполюсною, а тому наслідки духовного життя теж можуть бути різні (згадайте вогнища інквізиції і духовно-релігійні протистояння народів). А тому і в духовному житті з'являються друзі і вороги.

Особлива роль і в фізичному існуванні, і в духовному житті належить інтелекту. Сам по собі інтелект нейтральний і є лише інструментом. Інтелект без духовності стає страшним інструментом в протистоянні фізичному. В духовній сфері він є могутнім засобом сходження в Дусі, але може стати жахливим, якщо слугує духовності розтління і руйнації. Досить глянути на наслідки "духовної творчості" еліти західної культури. А про що співає Росія? Про життя і почуття карного світу, про дружбу і вірність злочинців, про ейфорію наркоманів. До якого життя закликає кіно і телесвіт Заходу? Супергерої, що вбивають, вбивають і вбивають під гаслами добра, любові, справедливості. Але результат – жорстокість і безмежне насилля, теж саме розтління, проституція душі і тіла, руйнація всього святого. Тож згадаємо слова І.Христа: "не по словах (і не по намірах), а по справах їх пізнаєте їх".

Окрім друзів і ворогів маємо ще і третю множину – людей ніяких, тих, з якими ніколи не перетинаються наші шляхи, або не перетинаються інтереси. Серед останніх є ті, що випадають з життя суспільства взагалі. Про таких людей говорять: ні риба, ні м'ясо. Третю множину на відміну від друзів і ворогів ми рідко помічаємо і відносимось до них так, немов би вони і є, і немає їх…

Що важливіше: навчання, чи відношення до тебе твоїх друзів?

Навчання це те, що принесе свої плоди через якийсь час, іноді через роки і десятиліття. А людина живе тут і зараз, і кожної миті має вирішувати безліч задач і проблем нинішнього дня. В суспільному житті одному вирішити їх дуже важко, набагато простіше і легше зробити це маючи друзів і спільників у вирішенні загальних для даної групи задач. Але у "групи" є і інші задачі, що найчастіше не є задачами навчання, і є неформально розподілені ролі, а тому маєш або виконувати призначену тобі роль, або тебе викинуть з групи, та ще можуть і познущатись… Що ж робити? Життєвих ситуацій дуже багато і загальних правил їх вирішення не існує. Та все ж спробуйте знайти таких друзів, яким було б цікаво навчатись, і об'єднайте їх. Не чекайте, що це зробить інший, бо він теж зайнятий уроками, гуртками, домашніми турботами…

Як повернути найкращого друга?

Якщо друг пішов від вас, значить у нього з'явились інші задачі і інші інтереси, що відрізняються від ваших, але спільні з кимсь другим. Коли друг кидав вас, то вже тоді віддав перевагу новому і не варто сподіватись, що він передумає. І якщо ви хочете повернути його, то необхідно або йти за ним, або запропонувати цікаву перспективу, нову спільну мету. Найкращий друг може покинути вас і в іншому випадку: коли ви, самі того не помічаючи, змінили свої пріоритети, а друг залишився де був і не бажає змінювати свої. В цьому випадку або ви повернетесь назад, або повернути друга вам не вдасться.

Є ще одна ситуація, коли друг є коханою людиною. І якщо такий друг пішов від вас, то ситуацію практично вже змінити неможливо. Справа в тому, що кожна молода людина шукає "принца" чи "принцесу", але нічого не бажає робити, щоб самій хоча б в якійсь мірі стати ідеалом: "принцом" чи "принцесою". А в тому стані, в якому тебе покинули, практично немає ніяких шансів знову зацікавити кохану людину своєю особою. Для цього необхідно змінитись самому, стати іншим, але це так важко і так не хочеться. Краще попереживати, посумувати та й знайти потому більш співзвучний варіант.

Чи необхідні людині кумири? Яким має бути кумир?

Кумир – це людина, яку наслідують, на яку рівняються, яка є прикладом у житті. В своєму житті ми рідко створюємо власні стереотипи поведінки, бо суспільство має жити за загальними для всіх, інакше воно стане нестійким і може зруйнуватись (всім знайома ситуація: хто в ліс, а хто по дрова). З іншого боку суспільство весь час розвивається і весь час необхідно корегувати уже існуючі стереотипи і моделі стосунків між людьми в різних життєвих ситуаціях. При цьому зміни теж мають бути спільними для всіх. Саме для налаштування суспільства "на одну ноту" і служать "камертони-

кумири" (як ведучий інструмент в оркестрі). Зрозуміло, що кумири необхідні, і якщо їх немає, то суспільство створює їх штучно, збільшуючи те що потрібно "з мухи до слона" і замовчуючи, або зменшуючи те, що "негативне", іноді від "слона до мухи". Так створюються суперобрази богатирів, героїв, пророків, учених, інших успішних особистостей. А щоб люди знали, що є що, і хто є хто, паралельно аналогічним чином створюються і "антигерої", хоча праобразами і тих і інших слугують найчастіше звичайні люди, наділені якоюсь привабливою рисою чи особливістю. Кумира вибирає і створює суспільство, і риси кумира-це, перш за все, те, що хоче бачити в ньому переважна більшість. При відсутності гострої потреби в "конкретних героях", кумирів можна створювати штучно і "програмувати" – "зомбіювати" ними суспільство, заробляючи на цьому гроші, політичні та інші козирі.

Зауваження**:** Сказане не відноситься до знакових особистостей, призначення яких в зміні напрямків розвитку народів і людства і яких людство рідко сприймало в якості кумирів за життя, бо їх слова і дії спрямовані на зміни, а кому хочеться щось міняти чи перебудовувати?

Що таке "вічні книги" і які книги до них відносяться?

Будова Всесвіту ієрархічна. На початку творіння Всесвіту Творець вибирає, задає і використовує принципи і закони , які не може порушити ніхто. Він же створює, народжує, добудовує (все це синоніми розростання Вічного Дерева життя) богів нижчої ступені, які в свою чергу, в межах уже своїх можливостей і своєї "території" задають додаткові закони і створюють богів ще нижчого рангу для втілення цих законів в життя. І так аж до тих, кого називаємо людьми. Жоден з богів не може порушити жодного з законів, що задані вище стоячими богами, але може дещо змінювати з власних.

В житті суспільства діють ті ж самі закономірності. Життя людини триває кілька десятиріч. На цей вік мають бути розраховані і закони її життя,, бо іншим поколінням знадобляться інші закони. Життя етносу визначається довшим періодом: від кількох сотень років до кількох тисяч. На цей період даються і закони буття етносу. Відповідне зведення законів суспільного життя етносу дається пророками (Рамою, Буддою, Конфуцієм, Мойсеєм, Гермесом, Мухxамедом, та іншими батьками етносів) і зберігається воно у вигляді священних, або вічних книг (Авести, Біблії, Корану, Махабхарати, Риквід та їм подібним). Всі етноси поєднуються в людство, над яким панують свої боги і свої закони. До найбільш відомих Духотворців Людства відносяться (із відомих) Одін (бог-лицар орійських народів), Орій (Арій – бог слов'янських народів), Крішна і Христос. Цей поділ умовний, бо кожна з цих Величних Постатей будучи Творцем в окремому етносі впливала на розвиток людства взагалі. До вічних книг людства необхідно віднести Риквіди, Махабхарату, Авесту, Коран, Біблію, "Дзіан", Велесову книгу, "Ура-Лінда-Бук", "Книгу Перемін", "Книгу Мертвих", Бхаватгіту і деякі інші.

В пресі і по телебаченню коментарі різних людей про стан суспільства часто не тільки не співпадають, але й бувають повністю протилежними. Як розібратись де правда?

Для того щоб розібратися де правда, необхідно відповісти на інше питання: кому це вигідно? Більш-менш наближену до істини відповідь можна отримати, якщо маємо хоча б найпростіші уявлення про будову суспільства, в якому мешкаємо.

Сучасне суспільство побудоване за „державним" принципом, згідно з яким держава є системним утворенням, що допомагає одному чи кільком народам виживати в конкурентній боротьбі за місце під Сонцем, а з іншого боку є органом насилля меншості над більшістю, або влади над народом. Свого часу давньогрецький мислитель Платон підкреслював, що, незалежно від назви устрою держави, влада створює одні й ті ж державні інститути (армію, суди, поліцію, розвідку, фінансові інститути й тому подібне) для свого захисту від більшості (від народу) та для його експлуатації. Щоб отримати хоча б деякі уявлення про владу і владні структури варто розглянути невеличкий політичний словник.

Влада – це здатність і можливість впливати на життєдіяльність людей за допомогою різних чинників: військових, політичних, релігійних, економічних, карно-правових, етичних, моральних і тому подібних. Одним із особливо дієвих чинників є прививка суспільству страху перед зовнішніми загрозами: ворогами, епідеміями, природними катастрофами, божою карою.

Знаряддям влади є політична система, що включає в себе всі державні та суспільні інститути. В боротьбі за владу переможцем практично завжди є влада, а переможеним – народ. Влада через державні інститути здійснює диктат правлячої верхівки над суспільством, а тому державні інститути

ніде і ніколи не служили народу і не захищали його від владних структур. За словами того ж Платона: „... жодна армія в світі ще не захистила свій народ від зовнішнього ворога доки сам народ не підіймався на свій захист. Бо функція армії, як і судів, і поліції спрямована не на захист народу, а на захист влади від власного народу”. А тому дуже влучно говорить в Біблії Еклізіаст: „я бачив місце суду, а там неправда”. Суд виносить справедливе рішення лише в випадку, коли воно не має відношення до владних структур, або коли несправедливий вирок може вплинути на існування самого суду (інстинкт самозбереження).

Представництво у владі народу – це обман. Коли говорять, що народ здійснює владні функції через парламенти – це теж саме, що говорити на чорне – біле. Парламенти ніколи не були владою народу, бо туди влада „пропускає” лише своїх. Вибори до парламенту є технологіями обдурювання народу з єдиною метою збереження влади владними структурами.

Одною з найважливіших складових політичної системи є партії. Партія – це група людей, об’єднаних спільними інтересами або спільною метою. Жодна партія не є демократичним знаряддям, бо це групове кастове утворення для здійснення програм захоплення влади (або для продовження терміну її існування). В задачі партії входить збереження існуючої системи розподілу суспільного продукту (багатства), або зміна систем перерозподілу цього продукту на свою користь. Кінцевий результат дії правлячої партії – диктатура.

В міжпартійній боротьбі всі засоби і технології дозволені, а тому немає мови взагалі про народ. Коли мова йде про партії виробників (робочих і селян), то це знову лише прикриття для організованої групи хижаків, що під „одягом” народності рвуться до влади. Кожна така партія має владне ядро і рядових служителів, що повірили гаслу „щастя для всього народу”.

Міжпартійна боротьба така ж брудна і негативна, як і міжкланова. Кожна партія в боротьбі за владу використовує інтереси якогось прошарку населення, або класу. Клас – це прошарок населення, що відрізняється від інших місцем і роллю в ієрархії суспільства, також відношенням до засобів виробництва (за часткою отримуваного суспільного продукту).

Являючись виразником інтересів класу партії здійснюють диктатуру меншості над більшістю. Вид диктатури залежить від форм власності над матеріальним базисом суспільства, до якого відносяться природні ресурси (предмет праці), засоби виробництва та продукт виробництва. Керувати суспільством та паразитувати на ньому можна привласнюючи як весь його матеріальний базис, так і окремі його складові.

Зміна влади призводить лише до матеріального перерозподілу і заміни одного “дракона” іншим. При цьому всі учасники цієї дії завжди є виразниками філософії трамваю: ті хто чекає черги, щоб їхати, кричать : „чого не проходять, всім їхати треба”, а ті що тільки но поставили хоча б одну ногу в трамвай, уже кричать: „куди вони лізуть, тут і так дихати немає чим”. Бо тільки но людина „наїлась”, як вона відразу забуває, що годину назад була „голодна”. Президент, який учора був роздягнутий і голодний, сівши в „мерседес” миттєво забуває про бідних і голодних. Віднині він виразник класу „мерседесів”.

Для збереження влади правляча верхівка створює закони, які є законами політичних систем (на відміну від законів суспільства, що по своїй суті є етнічним, морально-етичним етнічним кодексом, до якого входять звичаї, правила поведінки, стосунки в сім’ї і товаристві, культові і релігійні обмеження тощо).

Основним законом політичної влади є конституція (закон, що не змінюється доти, доки існує дана політична система). Конституція юридично закріплює місце людини в ієрархії суспільства, її права і обов’язки, відношення до матеріального базису (права власності) та розподіл національного продукту між складовими суспільства.

Конституція – це механізм керування суспільством. Вона є політичним законом і, як всі політичні закони, тимчасова, на відміну від суспільних законів, що існують впродовж існування етносу (від кількох століть до кількох тисяч років).

Політичні закони практично завжди обмежують і карають, і дуже рідко заохочують. Вони спрямовані не на розбудову суспільства, а на збереження існуючої політичної (владної) системи. Найстрашніший злочинець (і ворог) існуючої політичної системи не вбивця і не злодій, а той, хто бажає змінити існуючу систему – політичний супротивник, а тому боротьба з ним смертельна і безжалісна. Добровільно від владного “корита” ніхто не йде. Зміна влади здійснюється не суспільством, а організованими групами, які беруть на себе ініціативу і сміливість через насилля і революцію виразити волю суспільства, використовуючи народ у власних інтересах. При цьому одне знаряддя влади замінюється іншим, влада ж залишається.

Суспільні закони об'єднують людей в етноси і народи. Етнос – це генетично, мовно і релігійно поєднана сукупність людей, що проживає на одній території, користуються одними і тими ж моральними і етичними нормами і має єдине постійне джерело існування. Поняття народу є дещо ширшим і включає в себе сукупність всіх людей, що мешкають на території даної держави. Держава – це тимчасове, штучне, політичне, економічне, воєнне утворення і є знаряддям задоволення запитів владної частини суспільства. Держава може бути національною та багатонаціональною і, відповідно, більш стійкою чи менше стійкою (імперією, що існує доти доки існує загальна мета чи загальний інтерес). Державу формують внутрішні і зовнішні чинники, до яких в першу чергу належать економічні, релігійні, політичні, воєнні.

Поряд з поняттям етносу часто використовується поняття нації. Під нацією розуміють сукупність людей на даній території з однією мовою, релігією, мораллю, етикою, історією, генетикою, культурною спадщиною і єдиною долею. Якщо племя – це велика сім'я, то нація – це велике плем'я. Плем'я будується на міжсімейних зв'язках, нація – на міжплемінних і міцність цих зв'язків зменшується від сім'ї до людства в цілому. Відповідно людина веде себе по різному в сім'ї, в товаристві, в суспільстві, користуючись власним, сімейним, племінним (або клановим), національним і загальнолюдським кодексами. Кожна структура суспільства є виразником інтересів конкретних спільнот і одночасно соціальною школою і соціальним захистом її членів.

Загальні потреби зв'язують людей в товариства, громади, партії, класи, народи. Загальні засади існування утворюють націю. Основою збереження і стійкості нації є національна самосвідомість. Без національної самосвідомості нації приречені на загибель. Домінуюча нація в державі втративши національну самосвідомість перетворюється на рідній ж землі в нацменшину, приречену на виродження. Національна самосвідомість може підсилюватись релігійно (якщо це власна віра) і руйнуватись, якщо релігія нав'язана ззовні і є частиною самосвідомості іншої нації. А тому історично кожна нація повинна мати свою релігію. Невідповідність національної самосвідомості і релігії є причиною і джерелом постійних конфліктів всіх народів у всі часи. На одній і тій же території нерідко мешкають різні нації. По відношенню до корінної нації вони можуть бути домінуючими і націями-меншинами. Владні функції в державі не обов'язково належать корінній чи найбільшій нації. Часто владні функції здійснює одна з національних меншин, користуючись своїм положенням в структурі і в ієрархії суспільства. Найчастіше це ті, хто тримає в своїх руках фінансові потоки та засоби масової інформації.

Фінансові (економічні) важелі знаходяться в руках тих груп людей (партій, кланів, мафіозних груп, нацменшин), що захопили право власної над матеріальним базисом і політично їх узаконили. При цьому завжди використовуються одні й ті ж стандартні прийоми поневолення народу:

-необхідно знищити інтелектуально-духовну еліту суспільства і замінити її своїми представниками. За відсутності власної правлячої еліти народ перетворюється в табун "овець", що йде за "вожаком-козлом";

- розділяй і володарюй. Натрави брата на брата, частину суспільства на іншу, схід на захід і, поки народ „чубиться" можеш робити з ним, що хочеш;

- використовуй незадоволені низи нації проти її влади, але так, щоб сам народ разом з владою знищив і свою інтелектуально-духовну еліту і тоді цей народ перетвориться на додаток до нацменшини, що захопила владу;

- руйнуй національну самосвідомість і тоді ті, хто складав дану націю, стають „сміттям історії" (за висловом Е.Канта) або „придатком" правлячої нацменшини. Важливими елементами руйнації національної самосвідомості є руйнація мови, руйнація національних вірувань, знищення національного міфу (історії, билин, легенд, героїв, святих, пророків тощо);

- зроби все можливе для того, щоб не допустити народ до сучасних соціальних технологій з тим, щоб знову не виросла його нова еліта;

- використовуючи власні засоби інформації (і знищуючи супротивні національні) нав'язуй свої стереотипи і свій світогляд, зомбіюючи всі верстви корінного населення.

Надзвичайно важлива роль в „зомбуванні" суспільства належить засобам інформації. Так само, як компанії, що виробляють алкогольні напої і цигарки дбають не про здоров'я нації, а про прибутки, так і засоби масової інформації несуть не правду народу, а корисливу інформацію від тих „хто замовляє музику", хто володіє засобами інформації.

Влучно з цього приводу сказав К.Маркс: "не існує злочину, на який би не пішов капіталіст заради прибутку".

Рушієм функціонування суспільства є потреби людини. Задоволення потреб людини – головна задача виробництва. Житло, засоби існування, транспортні засоби, засоби життєзабезпечення, засоби досягнення життєвого рівня відповідного суспільному середовищу, продовження роду і відтворення суспільства даного рівня, підтримка зовнішнього середовища в належному стані, суспільний захист – все це складові попиту людства. Для задоволення попиту людина має або працювати сама, або експлуатувати інших. Ті, хто привласнив право на ресурси, на засоби виробництва і на продукт виробництва, експлуатує найманих працівників. Наймані працівники – різновид рабів, кріпосних, наймитів, що існують при всіх формах власності і в усіх формах політичних систем. Найманий працівник – це той, хто продає частину свого часу, частину своїх здібностей, таланту, своє тіло і його можливості іншим за частку суспільного продукту. В той же час, кожен член суспільства є „наймитом", складовою клітинкою суспільного організму, і питання лише в тому наскільки та, чи інша людина отримує те, на що заслуговує. Якщо одна людина отримує більше ніж їй потрібно, то інша не доотримує. Накопичення багатства одною людиною призводить до зубожіння іншої і є посяганням на запити цієї людини.

Експлуатація людини людиною характерна для всіх часів і легше розглядається під різними кутами перерозподілу суспільного продукту та права власності.

Примітка: Все сказане відноситься до рівня матеріальної організації суспільства, до рівня біологічного існування. Але у Всесвіті не існує нічого наперед поганого і нічого гарного, нічого доброго і нічого злого. Все існуюче сприймається через людську свідомість і набуває позитивного і негативного відтінків по відношенню до людини. А тому в залежності від конкретних обставин все в організації суспільства може відігравати як позитивну, так і негативну роль. Єдиним критерієм, що надає можливість оцінки того чи іншого суспільного явища, є правило: живи так, щоб не нашкодити розумному живому Всесвіту; щоб життя продовжувалось, набуваючи все більше рис добра, любові, інтелектуальності і духовності. І тоді те, що сприймається негативно, може стати в великій нагоді в позитивнову сенсі при вирішенні планетарних і космічних задач майбутнього людства.

Добро і зло можуть сприйматись через успіх і невдачу. Та знову таки, як сказав мудрець: Не заздри успіху і не жалкуй про невдачу, бо ти не знаєш, що є успіх чи невдача в масштабі душі. Ніщо не називай ні бідою, ні радістю, доки не станеш свідком наслідків цього. Чи є бідою смерть, що врятувала тисячі життів і чи є радістю життя, що породжує горе?

Чому серед визнаних світом письменників мало українців?

Письменників світового рівня серед українців було немало. Інша справа: чому вони в світі маловідомі? З цього приводу дуже добре сказала Ліна Костенко: "Українська література – це література заборонених і загиблих, розстріляних і зацькованих, вигнаних і забутих, через десятиліття згаданих, через століття спотворено – надрукованих і знову забутих..., бо в межах нашої свідомості вже триста років блукає невидима (золотоординська, авт.) сокира....Поразки історії спотворюють обличчя болем і нажита за сторіччя пітьми духовна несвобода відчутна в кожній клітині українця. У нас кожний поет завжди був і залишається під наглядом таємної поліції, майже в кожного з нас рабська психологія в усьому. Майже всі генетично здатні на супротив супостату за сторіччя азіатчини винищені, а ті, що залишились – як надтріснуті дзвони... У нас кожен поет має бути не просто поетом, а перш за все просвітителем і проповідником, бо блюзнірство, запопадливість, продажність, підлабузництво спотворили не лише думку і культуру, а всю духовну сферу українця; тож не почуєш і не прочитаєш ні правдивої історії, ні доброго слова... Для багатьох синів і дочок України, готових на які завгодно подвиги заради Батьківщини, рано чи пізно настає тяжке прозріння, коли хочеш дороги, а бачиш прірву небуття прямо перед собою і не знаєш, чи є хоч якийсь шанс її подолати... Українська література потребує свого Геракла, який би не чистив "Авгієві конюшні", а побудував би греблю на річці Алфей і пропустив ріку нової свідомості через стайні душ багатьох – не письменників, а писателів".

Нехай пробачає за дещо довільний виклад своїх слів найкраща українська поетеса двадцятого сторіччя Ліна Костенко, але хіба скажеш краще? Ось і нині, коли скресли ріки і почали позбавлятись криги, виявилось, що під нею течуть не животворні струмені рідної мови, а брудні, заматюковані потоки її азіатського діалекту... Та все ж будемо сподіватись, що підросте нове покоління з новим світобаченням і незгасаючою любов'ю до рідної матері – батьківщини, які розвіють страшний морок української душі і знову, як колись, зійде над нею сонце Шевченкового слова.

Чому український народ такий пасивний?

Причин пасивності українського народу багато. Але найголовніша – історична. На свідомість українців, краще сказати деформацію свідомості, в значній мірі вплинули події останнього століття. Ще за часів Російської імперії велась невпинна боротьба з українською (руською) мовою, з етичними традиціями, культурою і світоглядом наших дідів і прадідів. Особливо жорстокого характеру цей натиск набув після більшовицького перевороту в Росії 1917 року. В період 1918 – 1938 року був знищений ментально-духовний шар нації, коли були розстріляні, або загинули в концтаборах сотні тисяч поетів, музикантів, учителів, лікарів. Чого вартий хоча б випадок з кобзарями, коли влада зібрала більше тисячі сліпих співаків, вивезла в тундру і викинула роздягнутих і безпомічних в сорокаградусний мороз на погибель. Еліту землеробної культури, господарів від Бога, знищували в двадцяті роки, розкуркулювали і розстрілювали в тридцяті. Під час Вітчизняної війни здорове ядро нації було мобілізоване і беззбройне та ненавчене кинуте гарматним м`ясом під кулі окупанта. Таким чином було знищено те, що генетично було кращим в Україні. Якщо ж добавити штучні голодомори 1920 – 22 рр., 1933, 1946 рр., то в підсумку було знищено за різними оцінками від 15 до 20 мільйонів українців. Виживали лише ті, хто "не виділявся", хто міг пристосуватись, в більшості сіра маса, безвільна і безініціативна, "бидло", рабське і запопадливе до більшовицької імперії. Звичайно, при цьому страждали і інші народи, але завжди страждає найбільше той, хто своєю ментальністю, культурою і традиціями найбільше загрожує існуванню імперії. Чим більш сірий, безвольніший народ, тим легше ним керувати…

Отримавши волю в 1991 році наш народ так і залишився в лабетах "радянської, комуністичної, чиновницько-партійної зграї хижаків, що привласнила собі все народне майно і залишилась при владі. Натомість маємо старіючу, більше того – облишену пасіонарної енергії, вимираючу націю. Тих, хто народився і сформувався за радянські часи – не переробиш. Необхідно, щоб народилась і виросла нова Україна, вільна не лише на папері, а перш за все в усвідомленні себе українським народом. За рік, і навіть за десять, не варто чекати суттєвих змін, для того, щоб народ відновив себе, необхідні кілька поколінь. Легко знищувати, та важко будувати…

Чи може людство жити без війн?

В боротьбі за "місце під сонцем" на обмеженій територіально планеті з обмеженими природними ресурсами постійно йде "неоголошена війна" між окремими людьми, групами людей, партіями, кланами, мафіями, між державами і етносами. Дуже показовою в цьому відношенні є п'єса російського письменника Островського "Вовки і вівці", коли людина – вовк по відношенню до людини - вівці через мить стає вівцею для іншого вовка; коли в залежності від ситуації людина може стати агресором і захисником водночас. Війна – це зазіхання на володіння іншого, або інших з одного боку і захист від зазіхань з іншого. Війна фізична – це останній акорд війни інтелектуальної, фінансової (точніше економічної), духовної, вінець протистояння. Саме фізичну війну люди і сприймають як війну. В той же час, як уже говорилось, війни великі і маленькі, різні за змістом і масштабом течуть безперервно. І в усіх війнах хтось терпить поразку, а хтось перемагає, щось руйнується і щось, або хтось гине.

З поширенням процесу глобалізації, з об'єднанням всіх економік в єдину планетарну з єдиними законами функціонування і єдиними транспортними, енергетичними і інформаційними комунікаціями, ймовірність масштабних фізичних війн падає до нуля. Ще на початку XX сторіччя американський президент Джефріс сказав: час гармат пройшов, настає час долара. Те, чого не могли зробити гармати, може зробити долар, заволодівши економікою, мовою і культурою іншої держави та знищуючи їх. І вже не потрібно нікого вбивати і нічого руйнувати, держава добровільно здається в полон іншої економіки і іншої культури, стаючи псевдо незалежним додатком до структури держави – агресора і існуючи до тих пір, поки агресор "не переварить" її і не розчинить в собі.

Чи може людина бути творцем нового щасливого світу?

Нового – так, щасливого – ні. Нового тому, що світ і так змінюється безперервно, а людина може лише в тій чи іншій мірі впливати на його майбутнє. Щасливого ?.. А що таке щастя? Лише мить на шляху досягнення бажаного? Чи мить усвідомлення результату творчості? А може мить насолоди чарівною красою оточуючого Всесвіту? У кожної людини своє поняття і відчуття того, що називаємо щастям. Щастя, як почуття, як стан свідомості людини, є і особистим поняттям і суспільним, має різний зміст і по-різному сприймається. Згадаймо народну приказку: бажала мати доньці щастя, а донька повісилась. Або як Флавій каже у Шекспіра: "чи не дивно, що найтяжчий гріх – бажання діяти добро для всіх?" А ще: "благими намірами вимощена дорога в пекло". Тож все

залежить від конкретної свідомості і конкретного стану душі; а тому те, що є щастям для однієї людини – байдуже для іншої… А іноді, навіть, робить її нещасною… Коли ж неможливо дати визначення щастя – то як можна зробити "щасливим увесь світ"?

Мораль і етика, стосунки в суспільстві

Що є добро і що є зло?

- Мама бажала доньці добра, а донька повісилась ...
- Добрими намірами вимощена дорога в пекло...
- Коли батько знімає ременя для виховання сина, що нашкодив, добро він робить, чи зло? Що це не зло, а добро, син зрозуміє, коли стане дорослим.
- Ми створюємо всі умови для дитини, для її розвитку. Потім вона, зустрічаючись з реаліями життя, може не витримати і загинути... Добро ми робимо, чи зло?
- Ми вбиваємо живі істоти, щоб нагодувати своїх дітей, щоб вижити самим...Добро це, чи зло?
- Народи Майя відвозили на кладовище живих батьків, які не могли себе прогодувати. Зате залишалась їжа для дітей, щоб вижили вони... Добро це, чи зло? Так само робили японці.
- Північні народи поїдали померлих батьків і родичів, бо протягом полярної ночі рід міг загинути від недостачі білків. І називали їх самоїдами. Добро це, чи зло?

Добро і зло в цілому поняття відносні. І все ж, ми розрізняємо поняття добра і зла, віднесені до конкретної людини, до стану її свідомості. Л.М.Толстой казав: "Ми любимо людей за добро, яке їм робимо і ненавидимо за зло, що спричиняємо їм. То ж можна вважати, що все, що спрямоване на покращення перспективи, на збільшення можливостей, на еволюцію, має сприйматись як добро, і все, що веде до руйнації, до небуття – як зло.

Добро і зло можуть сприйматись через успіх і невдачу. Та знову таки, як сказав мудрець: не заздри успіху і не жалкуй про невдачу, бо ти не знаєш, що є успіх і що є невдача в масштабі душі.

Чому людина робить погані вчинки?

Кожна людина бореться за місце "під Сонцем". Використовуючи при цьому не завжди гарні, з точки зору суспільної моралі і етики, прийоми. В конкурентній боротьбі, щоб виграти у суперника, можна йти двома шляхами: або стати кращим за суперника (розумнішим, сильнішим, винахідливішим, добрішим і т.п.), або зробити його слабкішим, дурнішим, хоча б таким, як ти сам. Звичайно, для першого треба мати талант, та ще й багато працювати, а для того, щоб принизити, забруднити, наговорити – багато розуму не потрібно. І багато хто йде цим, не людським шляхом.

- **Навіщо природа наділила людину почуттями ?**

Почуття, як і вся емоційна частина життя людини, є частиною того, що в нашій уяві відноситься до поняття душі людини. Почуття – це реакція людини (і не тільки) на оточуючий Всесвіт, але це не фізична реакція. Разом з іншими рисами, такими як духовність, воля, цілеспрямованість, творчість – почуття роблять людину Людиною, живою і, в даному аспекті, подібною до Бога. З іншого боку, почуття дозволяють компенсувати недостачу інформації при прийнятті рішень, особливо життєво важливих.

Чому ми завжди помічаємо погане, не помічаємо і забуваємо добро?

Для буття живого важливе те, що загрожує існуванню; а тому все, що може негативно вплинути на нашу подальшу долю, сприймається нами з акцентом більшої вагомості; в нашій свідомості воно викарбовується глибоко і міцно. Інша справа добро – воно нікому і нічому не загрожує. Це бажаний стан, але такої вагомості, як погане, воно не має.

Чому тварини не вбивають собі подібних, а розумні люди це роблять?

І перша, і друга частина питання не відповідають дійсності. Все залежить від заповнення біологічної ніші. На обмеженій території при обмежених потоках необхідних для життя їжі, води, інформації і т.п. може існувати лише обмежена кількість істот даного виду. Конкурента можна позбутись різними засобами: вбити в поєдинку, вбити його дітей, позбавити території, залишити без

засобів до існування – подібних варіантів природа винайшла безліч, в тому числі різні види самовбивств.
В біологічному відношенні люди мало відрізняються від інших живих істот. Більш дивним, з точки зору природничих наук, є те, що людина частіше веде себе не за принципами оптимальності дії і самозбереження, а за моральними принципами суспільства, в якому живе, за принципами і заповідями Божими. Як казав Є. Кант: скільки існуватиме людство – стільки залишатимуться дві загадки – зоряне небо над головою і моральний кодекс всередині нас.

Чому люди такі різні: злі і добрі, чесні і нечесні, вірні й ні?

Людина - істота двох стихій. З одного боку, вона хижак і живе в конкурентній боротьбі з подібними собі "за місце під сонцем". З іншого – це соціальна істота, бо в багатьох життєвих ситуаціях вижити „в зграї" легше. Життя кожної людини є оптимізацією і компромісом цих двох початків. Соціальна сторона життя будується на моральності і включає в себе доброту, чесність, вірність, інші гарні, з нашої людської точки зору, риси. З іншого боку в людині весь час живе індивідуальне, хиже, що зумовлює її на відносини до іншої людини, як до конкурента, по відношенню до якого всі засоби боротьби годяться. Водорозділ між цими потоками залежить від вроджених нахилів людини і від виховання. Бо кажуть в народі: скільки вовка не годуй, а він все одно на ліс поглядає; якщо воно свиня, то калюжу знайде, та тому подібне. Але, якщо від народження у людини Людські нахили, то виховати її можна.
І останнє зауваження. Водорозділ між якостями людини не є постійним і значною мірою залежить від конкретної життєвої ситуації. То ж, дай Боже, щоб людина завжди знаходилась на тому березі, де вона дійсно, в якій завгодно ситуації, могла б залишатись Людиною.

Вважається, що задоволення гріховне? Чи це дійсно так? І які бувають задоволення?

Задоволення дуже різні за проявами і сутністю. Є задоволення фізіологічні – вони найпростіші, найдоступніші і найбільш загальні. Задоволення від їжі, напоїв, виконання фізіологічних потреб. Сюди ж відносять задоволення мисливців і хижаків, що присутні в природі людини; задоволення від перемоги над суперником. Найбільше задоволення на цьому рівні – фізіологічний екстаз.

Наступний рівень задоволень – задоволення розуму. Гарно виконане домашнє завдання, цікаво побудований алгоритм, несподіване конструкторське рішення, оптимально розраховані варіанти, зроблене відкриття, прозріння в розумінні якогось явища, законів і принципів будови і розвитку Всесвіту. Найбільше задоволення на цьому рівні – екстаз розуму.

Найвищій рівень задоволень – духовний. Вибух емоцій, почуттів, любов, добра справа, самопожертва, творчі досягнення в духовній сфері, гармонія, краса... Згадайте музику, яка може піднести вашу душу над Всесвітом і скинути в безодню, і уявіть що ця мелодія виникла і прозвучала в вашому серці, в глибині вашої душі... Який це екстаз душі!..
Все перераховане є задоволенням творчості. Але існує і задоволення руйнації, насилля, свавілля, жорстокості, попрання інших істот, і це є дійсно гріхом (з точки зору суспільства).

Як перевиховати егоїстичну людину?

Важко будувати, ще важче перебудовувати. Непросто виховати дитину, дуже важко перевиховати людину. Свідомість людини будується, в основному, в дитячому віці; в деяких аспектах добудовується в юності, а потім практично не змінюється. Явище "отвердіння", набуття незгинності світогляду називається "цементацією" свідомості. Для зміни стану свідомості необхідно перш за все змінити оточення і його дію на людину. Важливу роль відіграє і зміна задач, мети, цільового призначення. Змінити внутрішній стан, що сформувався, при незмінних зовнішніх умовах практично неможливо.

Особливістю егоїстичної людини є те, що в дитинстві її виховали в умовах обслуговування батьками і рідними всіх бажань і капризів. Якщо до цього додати природну сутність людини, як хижака і паразита по відношенню до зовнішньої природи, то стає зрозумілим наскільки важка задача перевиховання. Для її вирішення необхідно позбавити людину "обслуги" оточення, навчити (заставити) турбуватися про інших, створити навколо атмосферу вкрай негативного відношення до яких завгодно проявів егоїзму. Але навіть такі міри не гарантують успіху, бо егоїстична людина скрізь і в усьому шукатиме вигоду для себе; в центрі власної свідомості у неї завжди буде на першому місці власне его. Те, що не зроблено в дитинстві, надзвичайно важко надолужити потім.

Після 13-15 років людина змінює, в залежності від обставин, “маску”, але не сутність. Народне прислів’я з цього приводу говорить: “Горбатого могила виправить”.

Чому люди, отримуючи матеріальні блага, втрачають духовність?

Казав Ісус Христос: де багатство ваше, там і серце ваше.

Людина дуже хоче жити “як люди”. Під людьми розуміючи тих, хто може смачно їсти і пити, їздити в розкішному автомобілі, митись в фарфоровій ванні, спати з ким завгодно. Мова не йде ні про високі поривання, ні про творчі муки, ні інтелектуальний пошук. Всі задоволення фізіологічні, бажане на тваринному рівні. Скажи про це “сильним світу” — не зрозуміють, бо не може «репродуктор» ні прийняти, ні зрозуміти того, що може „комп’ютер”. Та мова не про це, а про те, що багатство людини є наслідком її бажань, а де багатство твоє, там і серце твоє. І ще казав Ісус Христос: не можна водночас служити і Богові, і грошам (матеріальним благам). Якщо серце там, де гроші і насолода, то де знайти в серці місце для Бога?

Лише в одному випадку гроші не стають неподоланою перешкодою на шляху сходження людини до Всевишнього; коли гроші і блага добуваються і використовуються для покращення умов сходження людей на Шляху Даному.

Як подолати такий недолік, як заздрість?

Заздрість, як недолік, є похідною від загальної для всього живого властивості, “боротись за своє місце під Сонцем”. Якщо ти в чомусь важливому для твого життя поступаєшся іншому, значить ти менш життєздатний і твої перспективи в майбутньому під знаком питання. Звідси і заздрість до тих, хто тебе переважає. Людство поділило заздрість на білу та чорну. Біла заздрість це така. яка викликає бажання подолати відставання, обігнати суперника, досягти більшого. Це позитивна заздрість, заздрість, що спонукає людину до розвитку і самовдосконалення. А якщо можливості обмежені, або в голові “вавка” (іноді прості лінощі при ненаситних бажаннях), то тоді в нагоді стає інший шлях перемоги над конкурентом: принизити, опустити, підставити, покарати і так далі, і тому подібне. І поштовхом до таких аморальних думок і дій є уже “чорна заздрість”.

Подолати заздрість неможливо, якщо ти істота жива і живеш у конкурентному Всесвіті. А от жити за принципом білої заздрості не тільки бажано, а й необхідно, якщо хочеш залишитись людиною в високому значенні цього слова.

Чи стало б краще всім, якби всі говорили правду?

Правда, це повна і об’єктивна інформація, що надається з того чи іншого приводу. Рішення, що приймається людиною, залежить від кількості і сутності отриманої інформації та емоцій, що доповнюють відсутню її частину. Наприклад, у людини в господарстві зникла гуска, а інший сусід каже, що бачив, як інший сусід ніс гуску. Можливі дві версії того, що сталось: 1) гуска зламала ногу і сусід поніс її швидше до ветеринара, бо господаря не було дома; 2) сусід взагалі ніс іншу гуску. Тим не менше сприймається лише надана інформація, а саме – сусід вкрав гуску. Тож часто навіть неповна інформація, та ще й подана під необхідним забарвленням, стає своєрідною брехнею. Але ж інший сусід можливо, й не думав брехати. То чи краще всім стало від наданої ним інформації?

Відомий приклад лікаря і смертельно хворого пацієнта. Чи має сказати лікар хворому про неминучість і невідворотність очікуваного? Бо правда може хворого “вбити” відразу, або зіпсує йому і ті дні життя, що залишились. Тим більше, що лікар міг і помилитись.

Підсумовуючи сказане, можна дійти висновку, що наявна правда не завжди корисна людині. Іноді й неправда зберігає надію і дає шанс на майбутнє в противагу ситуації, коли правда і досвід об’єднавшись можуть зруйнувати навіть думку про те, що в житті скрізь і в усьому є свій шанс. Тож з точки зору людської моралі брехня це погано, але з точки зору людської гуманності вона іноді може бути виправданою. Приймаючи рішення про надання інформації іншому, поставте себе на його місце і все стане на свої місця. Бо головна християнська заповідь “вчиняй з іншими так, як ти хотів би, щоб вчинили з тобою”.

Як змінити поведінку людини, яка нікого не слухає?

Поведінка людини є адекватною реакцією на зовнішнє середовище. Якщо вона нікого не слухає, то і без зовнішніх порад вона почуває себе комфортно. В даному випадку поради і слова, що надоїдливі мухи, вони дратують і не більше. Змінитись так, як того хочуть ті “ хто пристає“ і читає нотації, набагато важче, ніж вислухати і відгородитись, відмахнутись. Єдиним рецептом зміни

поведінки є зміна або зовнішнього середовища, або інтересів самої людини, що вимагає і зміни стереотипів поведінки людини незалежно ні від її лінощів, ні її бажань.
Ще одним рецептом (не завжди дієвим) може бути "відповідальність за те, чого людина сама не хоче роботи". Не хоче дотримуватись порядку в колективі – зроби її відповідальною за порядок (меч-мечем вибивають).

Чи можливий альтруїзм без егоїзму?

Більшість людей в усіх своїх рішеннях і поступках, так чи інакше, свідомо чи на рівні підсвідомості виходять з оцінки власного его і поступається йому лише в тих випадках, коли за рахунок поступливості і компромісу в одному можна досягнути більшого в іншому. Тим не менше, в житті практично кожної людини мають місце ситуації, коли людина, керуючись якимось порухом душі, імпульсом підсвідомості, робить те, чого пояснити раціональними причинами неможливо. Що заставило Ісуса Христа, Шевченка, багатьох інших йти на "розп'яття", фізичне, інтелектуальне чи духовне, добре розуміючи те, що нічого доброго для себе їм не очікувати? Де та межа, перейшовши яку людина здатна пожертвувати собою заради іншої, заради сім'ї, родини, найближчого оточення, народу, суспільства, живого Всесвіту? Можливо причини в тому, що кожна людина є лише клітинкою живого, розумного Всесвіту, що з розширенням і поглибленням свідомості ми починаємо розуміти переважаючу цінність Буття всесвітнього над буттям власним? Бо казав Ісус Христос: "Коли хто хоче йти вслід за мною, нехай зречеться себе самого і візьме свого Хреста та і йде вслід за мною".

Чи може найрідніша людина за мить стати чужою? І чому?

В житті людини не має надійнішою опори ніж рідні. В важкі для себе хвилини, в час невизначеності людині важливо мати опору, надійного, розумного друга, співрозмовника, порадника, захисника. В усіх складних ситуаціях людина розраховує на найближчих їй людей, не допускаючи варіанти, що вони можуть бути протилежної думки, діяти не так, як ми чекаємо, можуть надати перевагу іншим інтересам. Слова і дії таких людей, невідповідних до очікуваних, сприймаються як зрада, а близька людина – чужою, зрадником.
Дійсно, в багатьох ситуаціях, близькі люди зраджують одне одного. Ось тільки – чи були ці люди близькими? В більшості випадків необхідно не поспішати з висновками, а "охолонути" і розібратись "чи дійсно близька тобі людина тебе зрадила?" Може вона навпаки бажала тобі добра, але її погляди не співпали з твоїми, або наслідки були не такими, як ти очікував.

Як відповісти на знущання? Чи можна мстити за знущання?

Кожна людина оцінює себе порівнюючи з іншими. Якщо порівняння не на твою користь, то необхідно щось робити, щоб підвищити свій рейтинг. Можна спробувати надолужити відставання, а то й перегнати опонента, але для цього треба працювати, а працювати дуже багатьом не хочеться. В цьому разі є інший вибір – принизити того, хто є, або може бути конкурентами (а заодно знизити і його рейтинг в очах оточуючих). Для цього годяться і сила, і підлість, і знущання, і насмішки, і … чого тільки не придумає підла людина для реалізації тваринного інстинкту в боротьбі за власну перспективу.

Чи можна мстити за знущання? Питання не риторичне. Ви йдете по вулиці, а на вас гавкає пес, іноді хоче і вкусити. Що маєте робити? Може зупинитись і почати гавкати на нього, а може ще й покусати? Чи варто витрачати себе і свій час на особу, яка так і не змогла перетворитись з мавпи у людину?
Зовсім інша справа садизм розумної і жорстокої людини (якщо її можна назвати людиною). Іноді садизм є психічною хворобою, а іноді цілеспрямованою дією на те, щоб когось "розчавити" і "знищити" інтелектуально і психологічно. В цьому випадку на загрозу меча мечем відповідають, однак з одним обмеженням – і в даному випадку людина має залишатися Людиною. Намагайтесь знайти добрих і вірних друзів, і разом привести негідника до тями.

Чи можливе "всесвітнє братство"?

Живий Всесвіт побудований на взаємодоповнюючих і взаємовиключаючих принципах водночас. З одного боку об`єднання зусиль двох і більше людей дозволяє досягнути кращих результатів в "боротьбі за місце під Сонцем", з іншого – завжди існують території перетину інтересів як окремих осіб, так і груп, колективів і народів. Все залежить від вагомості аргументів, від компромісу. Кожна

людина весь час зважує особисті і суспільні інтереси та надає перевагу тому, що для неї в даний момент вагоміше. І в кожному конкретному випадку щось або об`єднує людей, або робить конкурентами, і, як результат, часто суперниками і ворогами. Конкуренція з одного боку є стимулом розвитку, але з іншого – джерелом конфліктності і ворожнечі. Тож до тих пір, поки людство існуватиме в рамках обмеженості, говорити про "всесвітнє братство" можна тільки "абстрактно". І все ж… Якщо уявити людство в якості єдиного живого розумного організму зі своїм цільовим призначенням у Всесвіті, що виходить за земні рамки, то тоді з`являється основа єднання на шляху досягнення мети, вирішення задачі призначення, або ж хоча б для захисту власного помешкання – Землі – від зовнішньої експансії.

Чи зможе людство подолати "тероризм"?

Під "тероризмом" люди розуміють вирішення особистих чи групових проблем і інтересів шляхом загрози життю інших людей, найчастіше взагалі не причетних до даної проблеми.

Інтенсивність тероризму залежить від кількох факторів:

- неможливості вирішити проблему іншим шляхом (або цей шлях найпростіший, найлегший, найдоступніший);
-неможливості протистояти владі іншим чином;
-неможливості протистояти іншим чином ворогові (нині більш сильній державі);
-доступності засобів, що використовуються в актах тероризму і в неможливості їх контролю з боку суперника, супротивника, ворога.

Акти тероризму можна також розділити на:

- тероризм по відношенню до навколишнього середовища (яке тебе чомусь не влаштовує);
- тероризм по відношенню до влади і владних структур;
- тероризм по відношенню до інших держав і міжнародних організацій;
- тероризм вирішення власних проблем і наживи.

Перші два види "тероризму" існували і існують стільки ж, скільки існує і сама людина. Третій тип існує з часів становлення владності і державності. Четвертий (хоч і в зародкових формах), що існував теж від початку розмежувань інтересів перших племінних і міжплемінних союзів, стає актуальним в III – ому тисячолітті.

Як у всякому явищі, у тероризму є два полюси: негативний і позитивний. Негативність (і абсолютність зла) в тому, що для вирішення проблеми під заставу попадають не причетні і не винні люди, їх життя. В спрощених варіантах споруди комунікації, середовище помешкання. Але ... Як захистити себе від свавіль і знущання над собою карних посадовців – злочинців державних органів? Від тих, хто за гроші може купити кого-завгодно і оплатити які – завгодно порушення етики і моралі? Не кажучи про порушення законів ... Як захистити себе, свій народ і свою державу від міжнародних фінансових павуків і держав – поліцейських, що використовують "право сильного"? Лише поставивши противника в ті ж умови, в яких знаходишся ти сам. Що можуть зробити нації, яким владні структури цієї, чи інших країн не дають можливості на самовизначення і розвиток? Що робити курдам, баскам, чеченцям ...? Пряме протистояння двохмільйонного чеченського народу імперії рівнозначно самознищенню. А коли вдень ти мирний житель, а вночі месник, шанси вирівнюються.

Чим могутніший супротивник, тим менший вибір в засобах протистояння: "вкусив" – і "тікай". Тож найближчим часом навіть "війни" перейдуть "в тінь" і вестимуться проти сильних світу цього "терористичними методами". Те явище, що охрестили тероризмом, в найближчі часи набуватиме все більшого поширення, особливо в умовах "глобалізації", де інші засоби протистояння втратять взагалі сенс. І подібне явище спостерігатиметься до тих пір, поки суспільство знову не розділиться (не обов'язково міждержавними кордонами чи етнічними ознаками, це може бути і професійно – клановий поділ, і ієрархічно – структурний, і ментально – духовний).

Відомо, що складна система стає нестійкою в двох випадках. В першому, коли не має зовнішнього "ворога", "сили", "впливу". Тоді зникає "мінус" і система ділиться сама в собі, що приводить її до розпаду. В другому, коли зв'язки між складовими системи слабкіші за зовнішній тиск. Якщо всі народи планети об'єднаються в єдиний суспільний організм, то зникає зовнішній "ворог - суперник" і система розділиться по нових "тріщинах". І передуватиме цьому тероризм, що набирає силу і призведе до нового розмежування. Однак і майбутнє розмежування не знищить "тероризм", а переведе його в нову площину.

Чому до красивих більше уваги?

Кожна людина свідомо чи несвідомо пов‘язує стійке, життєздатне і відповідно красиве, гармонійне в єдине ціле. Дружба з красивим, володіння красивим робить власне буття більш надійним і перспективним. Тож увага до красивих це, перш за все, прояв принципів боротьби за існування; це природний відбір більш життєздатного. В той же час наявність якоїсь переваги призводить до зменшення уваги, а відповідно і вагомості інших важливих компонентів стійкості. Як кажуть: сила є – розуму не треба. А тому часто красиві зовні люди (фізично) мало приділяють уваги розвитку свого інтелекту і духовності (принцип компенсації дії). В результаті залишається форма без змісту: явище, що спостерігаємо на топ, фото, і інших моделях, культуристах та т.п. Зустрічаючись з такою особою розумна людина спочатку реагує на зовнішність, та потім зіткнувшись з сутністю такої людини старається якомога швидше позбутись такого супутника, якщо не використовує його як власність, чи товар.

Але якщо красиве ще й добре та розумне - то що може бути бажанішим?!

Чому змінюється відношення до товаришів і знайомих з часом?

Людей зближують і пов‘язують між собою спільні задачі і спільні справи. Коли ж сфери життєвих інтересів перетинаються все менше, то зникає необхідність у спілкуванні, у взаємозв‘язках. Як кажуть – зникає дружба і любов. В житті часто простежуються і інші варіанти. Наприклад, сфери взаємних інтересів можуть доповнювати одна одну (дружба посилюється), або виключати одна одну – тоді вони стають антагоністами, а люди – ворогами.

Чому у людини так мало друзів?

А взагалі: скільки може бути у людини друзів? Найчастіше друзями ми звемо тих, з ким хоча б періодично можемо спілкуватись. Якщо це буде хоча б півгодини на тиждень, то і тоді друзів буде не більше кількох десятків. Але для конкретної людини і це обтяжливо. А тому друзів можна поділити на дві множини: активну, з ким співпрацюємо і спілкуємось постійно, але таких мало, і пасивну, хто нам подобається і з ким могли б потенційно знайти спільні інтереси, звичайно таких набагато більше. Особливо багато друзів у людей першопроходців, ватажків від природи, щедрих духовно і інтелектуально. Але в більшості вони так і залишаються потенційними кандидатами в друзі.

Чому люди спочатку клянуться, що люблять і жити не можуть одне без одного, а потім зраджують і розходяться?

Найчастіше це відбувається тоді, коли високе почуття любові підміняється статевим тяжінням. Дійсне кохання по своїй природі почуття перш за все жертовне. Коли одна людина готова пожертвувати собою заради іншої, без якої життя втрачає сенс, то і є кохання. Кохання набуває майже містичного змісту в клятві перед Богом в обряді “вінчання” при вступі в шлюб, бо з цієї миті “чоловік і жінка – вони вже не двоє, а плоть єдина” (І. Христос). Бо з цієї миті не повинно бути “я” і “моє”, а лише “ми” і “наше”. Якщо ті, хто вступає в шлюб, не усвідомлюють цього, то кожен в сім’ї житиме для власного «его», а його подружжя буде лише слугою-придатком. Такі сім’ї нестійкі і дуже швидко розпадаються. Ці сім’ї створені не для шлюбу, а для “браку”.

Що таке любов?

Ще давні греки розрізняли чотири різновиди любові:

- любов до батьків і рідних,
- любов до дружини,
- любов до їжі, напоїв, гарних речей, задоволень і т.п.,
- божественну любов до всього, що існує; любов до життя.

Визначити і пояснити це почуття не зміг ще ніхто. Та лише завдяки любові наше життя набуває сенсу і змістовності. Завдяки любові розквітає все і все співає, все радіє життю і сяє від неї.

І все ж, зважаючи на те, що кожна людина – це інструмент в біопланетарному оркестрі, маємо визнати, що любов це те, що поєднує живий розумний Всесвіт в єдине ціле, це сила тяжіння живого до живого, цілого до своєї частки.

Чи правда, що від доброго слова краще ростуть і рослини і тварини?

Позитивний вплив не лише доброго слова, а й позитивного відношення до живого взагалі, люди помітили давно. Часто буває так, що на двох сусідніх огородах, при одних і тих же умовах картина повністю протилежна: на одному все добре, а на другому - не відомо в чому "душа" тримається. В одному випадку господарює на ділянці людина енергетично сильна, яка ж до того ще й з любов'ю відноситься до кожної рослини, турбується про неї, розмовляє з нею. В другому – людина або виснажена, або байдужа...
Все живе (чи то рослини, чи то тварини) побудоване за єдиними принципами, має в своєму складі структури подібні за своїм призначенням. Все живе на фізичному рівні відчуває зміну станів зовнішніх полів, їх позитивний чи негативний вплив. Теж саме відбувається і на інформаційному рівні, і на рівні почуттів та "емоцій". І так само як розквітає людина в багатому інформаційному просторі, де всі відносяться до неї з любов'ю і турботою, так відчувають доброту рослини і тварини. При цьому звичайно не слід забувати, що їжу, воду, повітря "добре слово" замінити не може.

Що заважає людям любити один одного?

Любов – поняття багатовимірне. Любов між людьми поділяється на любов до предметів вжитку, рідних, любов чоловіка і жінки, божественну любов до всього існуючого, до живого розумного Всесвіту. В питанні мова йде про любов чоловіка і жінки. Перш за все людська любов – це невимірне тяжіння двох сердець, це такий стан душі, коли існування без коханого чи коханої втрачає всякий сенс, коли нема нічого важливішого в світі за слово і посмішку коханої, за її погляд, її присутність, дотик її руки. Коли Всесвіт зводиться до зіниць очей коханого, і коли ті очі перетворюються у вічність і дарують тобі Всесвіт. У цьому випадку ніщо не зможе завадити людям любити один одного: ні відстані, ні кордони, ні заборони, ні час. Коли ж мова йде про те, що щось заважає людям „любитись", то це вже питання статеве, в більшій мірі фізіологічне, злегка прикрашене видимістю духовності і значимості. А заважають наслідки. Статева любов переростає в розпутство, її супроводжують венеричні хвороби, після яких людина часто втрачає можливість мати дітей, моральне спустошення, бо що ти скажеш іншому, коли до того згорів в вогні без вогню. А ще діти, необхідність одружуватись із-за них без любові, необхідність турбуватись про іншого ... Все це так мішає "любити" і "любитись"...

Чи можна назвати сучасну музику музикою?

Музика схожа на людей: простих і непростих, примітивних і розвинутих, духовних і бездушних. І всяка музика має свого слухача, бо є глибока відповідність між музикою, яку слухає людина і її внутрішнім світом. Можна навіть сказати так: яку музику ти слухаєш, такий і ти сам.

Тож не існує гарної чи поганої музики з точки зору плину часу. Є музика душі і є музика фізичних коливань, механічна музика. І коли композитор, чи виконавець виконує музику, вкладаючи в неї душу, вона завжди буде хвилювати інших, як і все, в чому бринять струни душі, радість і біль серця. А все інше, в усі часи, було і залишиться ремеслом.

Як пояснити те, що людина, яка плакала, через хвилину може засміятись?

Кожної миті людина не просто думає, а водночас і визначається з напрямками подальших дій, приймає рішення. Практично не існує ситуації з повним об'ємом інформації для прийняття кінцевого рішення. За відсутності частини необхідної інформації для прийняття рішення людина має необхідний інструмент — емоції і почуття. У сукупності з наявною інформацією емоції дозволяють прийняти рішення за ознакою більшої вагомості того чи іншого варіанту.

Свідомість людини являє собою структуровану систему з сукупності модулів - ейдосів (архетипів, матриць, отриманих до народження); набутих і побудованих за життя програмних модулів (життєвих технологій, алгоритмів) і набору емоційних механізмів. Кожному модулю характерний свій набір емоцій в залежності від їх значення при прийнятті рішення. Вирішуючи ту чи іншу задачу в даний момент ми користуємося тим чи іншим модулем з відповідним набором емоцій. При цьому свідомість практично ніколи не працює з різними модулями водночас (на відміну від Ю. Цезаря, який міг робити три різних справи паралельно).

Якщо у людини в дану мить працює програма, пов'язана з болем, жахом, жалем, співчуттям, втратами, і, природно, з сльозами, то достатньо переключити свідомість на інший модуль з характерною окрасою емоції сміху, як людина "забуває" про сльози і починає сміятись.

Гордість це добре, чи погано?

Гордість – дуже гарне почуття. Ми можемо гордитись батьківщиною, батьками, товаришами і книгами, доброю справою і художнім витвором, всім красивим, гарним, добрим, людським. Всім тим, що є сутністю життя інтелігентної, інтелектуальної, духовної, божої людини. Але коли гордість переростає в зверхність, в вибраність, в я – супер, а ти – ніщо, то це вже дуже погана риса, яку називають гординя. Якщо перша слугує доброму, світлому і несе в собі щедрість і любов, то гординя – це вже руйнація психіки, духовності, людяності. І дай Боже, щоб людина могла хоч чимось гордитись, але не приведи, Господи, щоб її вразила гординя.

Чому при знайомстві ми зразу ж зараховуємо людей до гарних і поганих, розумних та дурних, кому можна довіряти і кому – ні?

Всьому основа наш досвід. Нам досить глянути на ту чи іншу страву, щоб попередньо мати інформацію про те, смачна вона чи ні; потримати у руках ніж і сказати гострий він чи ні, та тому подібне. Риси людини, яку ми зустрічаємо, можуть дуже багато розповісти про неї. По формі і статурі тіла, по окремих формах різних органів і по їх вигляду можна багато сказати про стан здоров'я як окремих внутрішніх органів, так і організму в цілому. Подібні прикмети в зовнішності говорять про окремі риси поведінки і характеру, про природні нахили, про доброту і жорстокість, про глибину погляду, про культуру і вихованість, про багато-багато чого іншого. Велику кількість нової інформації можна отримати про людину при розмові з нею, особливо якщо вірно розставити питання - тести, непомітні для співрозмовника.

Цікавим для дослідника є те, що кожна людина якимись прикметами схожа не лише на інших подібних їй людей, але й на тварин з подібними прикметами. Одна людина нам нагадує коня, інша дворового пса, третя – щура, четверта – змію, п'ята – кота, і таке інше. При ближчому знайомстві найчастіше перший прогноз виправдовується. Люди давно помітили цю особливість схожості рис в незалежності від різновиду істот і навіть створили 12-ти річний цикл років тварин. Якщо ж ви поспілкуєтесь з біологом, то він вам підкаже, що різні тварини і рослини за походженням в одних і тих же умовах існування набувають не лише зовнішньої схожості, але й схожості в діях і поведінці в фазі виконання одних і тих же природних функцій і функцій в зграї чи табуні (в суспільстві).

Окрім досвіду є те, що не піддається інформаційному аналізу. Так мала дитина, без всякого досвіду, практично безпомилково відчуває гарна, добра ця людина, чи ні. На добру людину гарно реагують рослини і тварини. Швидше за все додаткову інформацію можна отримати при взаємодії біополів, інформаційних і духовних (невидимих оку) структур (тіл).

Як бачимо, попередня, з першого погляду, класифікація людей на гарних і поганих, розумних і дурних має під собою досить вагому основу.

Чи існує некорислива дружба і як її знайти?

Дружбу можна віднести до різновиду стосунків між людьми, іноді між людьми і братами нашими "меншими", тваринами, птахами, рослинами. Дружба – це перш за все розширення своїх можливостей за рахунок іншого. Найчастіше дружба це різновид бартеру: даю тобі, щоб і ти мені дав. Порушення рівноваги, еквівалентності обміну часто ставить крапку і на дружбі. Бартер в дружбі може бути дуже і дуже різноманітним: я тобі допомагаю розумом – ти мені силою, я тобі досвідом – ти мені енергією (дідусі-бабусі і онуки). Об'єднавши спільні можливості можна зробити те, що поодинці не вдається(як кажуть, гуртом і батька легко бити). Я можу з тобою поділитись, особливо якщо воно мені заважає; або ти отримуєш те, завдяки чому збільшуються і мої можливості. Я дружу с тобою, щоб на твоєму фоні виділитись контрастніше розумом, вродою, рухливістю, реакцією, а ти зі мною – щоб і на тебе звернули увагу. Іноді мені не достає емоційного навантаження, почуття вдячності, ласки, любові і тоді я дружу з твариною, бо від людей бажаної дружби годі чекати. Я можу тобі дати зараз, щоб отримати в майбутньому; або щоб покращити комунальне чи соціальне середовище, змінити свій стан і стосунки в ньому. Найчастіше ж людей об'єднує праця над спільною задачею, спільні сподівання і спільні надії, іноді просто добре слово і моральна підтримка. Який би різновид дружби ми не взяли – завжди можна знайти безпосередню чи незриму зацікавленість обох сторін і дай Бог, щоб вона була позитивна, позначена добром і гуманністю. Некорисливою і жертовною може бути лише любов, але то вже інше питання і інший різновид стосунків.

Якою може бути краса?

Краса – поняття, як і багато інших, відносне, має два забарвлення. Перше надається симетрією з гармонією, мелодійністю, симпатичністю, організованістю. Це природна сторона, що надається

людині на рівні програмного забезпечення, на рівні ейдосів. Одночасно це розуміння краси, як протилежності хаосу, руйнації.

Друге забарвлення пов'язане з функціональною відповідністю. Серед набору інструментів для якоїсь дії ви берете те, що найбільше підходить, що найкраще функціонує, з чим "приємно працювати" – воно і стане найкращим.

Виходячи з цих двох визначень, красивою людиною є та, що найкраще відповідає умовам і запитам суспільства на даний момент. Але спитайте мавпу, чи красива людина? І почуєте: і безволоса, і безхвоста, і бігати на "чотирьох" не вміє, і взагалі "нещастя природи".

Краса, як доцільність і гармонія, проявляє себе не лише на фізіологічному рівні. В тій же мірі і в тому ж змісті її можна віднести і до світу розуму, свідомості (інформаційного світу) і до світу духу. Останню відносять до внутрішньої краси людини, хоча проявляється вона по відношенню до зовнішнього світу.

Найкрасивіша людина та, в якій поєднані всі рівні краси: фізіологічної, інтелектуальної і духовної. Відсутність або потворність хоча б одної із компонент робить людину потворною в цілому. Красива людина, у якої з вуст несеться лайка – миттєво перетворюється в очах глядачів і слухачів в щось твариноподібне. Навпаки, фізична недосконалість але осяяна добром і любов'ю, розчиняється і нівелюється, коли в очах, в посмішці, в кожному русі безмежна гармонія і любов, що говорить про зверхність духовної краси над фізичною. Ось тільки щоб зрозуміти те, необхідно самому мати і духовний зір, і духовний слух, і глибину світосприйняття.

Історія, сучасність і майбутнє людства. Екологія

Чи правда, що на Землі найближчим часом вичерпаються корисні копалини і що робити потім?

Про проблему вичерпання корисних копалин мова не вщухає на протязі останніх десятиліть. Прогнозуючи ріст потреб людства в енергії і в різних природних ресурсах та зважаючи на розвідані запаси корисних копалин багато вчених дає оцінку виснаження цих ресурсів від 30-40 до 300 – 400 років. Звичайно, все вірно, якщо все вірно в вихідних посилках, а саме: збільшення населення, незмінність технологій, зростання потреб. Але, чи дійсно ці тенденції збережуться, чи необхідно очікувати суттєвих змін в народжуваності, в застосуванні нових не затратних технологій, в потребах людини? І все ж – навіть поправки до тенденцій не змінять головного – рано чи пізно те, що ми споживаємо сьогодні, вичерпається. Що ж очікує Людство в подальшому?

По-перше, людина ще не включила себе гармонійною ланкою в біосферу Землі. Вона вживає більше, ніж повертає, перетворюючи надлишок в сміття. З цього приводу ще Д.Менделєєв казав, що в природі не існує сміття; сміття створює людина. Кількість природних ресурсів на Землі незмінна, необхідно лише вміло ними користуватись, не розпорошуючи їх по всій планеті і забруднюючи її. Кількість енергії, що надходить на Землю від Сонця і може бути використана без шкоди для Землі, теж достатня. Так, якщо помешкання і діяльність людства організувати за принципом „не нашкодь", то в своїй еволюції воно вийде на якийсь стабільний рівень і може жити без додаткових проблем на Землі протягом мільйонів років.

Але з іншого боку – стабільність в існуванні – це зупинка в еволюції. І з цієї точки зору Земля нагадує яйце для розвитку курчати: все є і все вичерпується по мірі необхідності в процесі еволюції людства. Немов би хтось уже потурбувався про те, щоб для нового уроку було все приготовлено: і тема в підручнику, і задачі, і прилади і інше. Коли ж засвоїло людство ці технології, то має вийти на новий рівень. І для цього вже все готове; коли старі ресурси вичерпано, шукай нові матеріали і нові технології, думай, учись, покращуйся.

Як астрологія передбачує майбутнє?

Астрологія (наука про зірки) існує тисячі років. Задача астрології – передбачення майбутнього. За світоглядом пращурів доля людини, як і долі всього існуючого, визначається небесними світилами в мить народження. Для проведення розрахунків і передбачення майбутнього

небесну сферу в площині руху Сонця (в площині екліптики) розділили на 12 домів (12 сузір'їв Зодіаку). Планети Сонячної системи і само Сонце мають основне значення, але вони отримують різні властивості в залежності від розташування планет по домах і аспектів планет (кутів між планетами). Отже головна задача астролога знайти розташування сузір'їв на момент народження (домів), знайти в яких домах знаходились планети і кути між ними, а потім ще й зуміти прочитати те що отримали (хто на що і як впливає: сузір'я на планети, планети одна на одну і на нас з вами).
Як бачимо, в астрології дві проблеми: точний час народження і розрахунок ситуації на небі в момент народження, а потім ще й прогноз. З останнім суцільні казуси: коли пояснюєш минуле – все сходиться, коли прогнозуєш майбутнє – практично стовідсотково попадаєш пальцем в небо. І справа не в астрології, непотрібно приписувати зіркам того, чого вони людині не дають. Все, що було і є на небі – це загальні програми для всього сутнього, але не конкретна програма. Це щось на зразок сезонної моди, яка важлива для декого з нас, але не вона визначає шляхи нашої долі (якщо ми не роботи загального призначення). Але якщо говорити про загальний напрямок доль і еволюції, то без знання зоряного неба не обійтись.

Чи можливе гармонійне існування між Людиною і Всесвітом, між Людиною і природою Землі?

Кожна істота на Землі є автоматичним регулятором і ланкою в ланцюгу кругообігу життя. На відміну від всього живого людина перестала бути регулятором і на шляху створення незалежного комунального середовища знищує біосферу Землі. Все, що людина споживає, має відтворюватися в біосфері; та, на жаль, людина в основному споживає і нічого не робить для того, щоб відновити джерело існування. Щоб людина жила в гармонії з природою Землі вона має будувати всі дії так, щоб те, що вона бере з навколишнього середовища, весь час поповнювалось до початкового рівня. Для того, щоб гармонійно співіснувати з Всесвітом, необхідно жити за тими ж принципами і ніколи не забувати основну екологічну заповідь: не нашкодь!

Чи загрожує Землі перенаселення? Якщо так, то може необхідно скорочувати народжуваність, а може необхідно колонізувати Космос?

Вчені-біологи провели такий експеримент. На один із островів, де було багато трави і ніяких хижаків, завезли кілька оленів. Спочатку чисельність табуна збільшилась майже до двох тисяч, але згодом почався падіж і зменшення народжуваності, хоча запасів корму було більше, ніж вдосталь. Табун зменшився приблизно до 200 осіб і після цього його чисельність майже не змінювалась.

Регулятором чисельності табуна виявився стрес "частого спілкування" за рахунок зменшення "індивідуальної" території. Подібне явище спостерігається і в так званих спальних районах великих міст (багатоповерхівках - "курятниках"), де досить помітно падає народжуваність. І тут регуляторами є соціальні фактори: відсутність індивідуальної території (при тому, що людина "хижак" і "власник" від природи, а ще й "творець"), страх перед розповсюдженими серед молоді наркоманією і алкоголізмом, попранням моральних норм суспільного життя (що стають більш схожими на моральні закони карної зони) і розпутством, перед невизначеністю майбутнього дитини. Поки людина не надає цим факторам відповідного значення, чисельність населення росте, як тільки вона починає усвідомлювати майбутнє дітей – народжуваність починає зменшуватись.

Ще одним фактором регуляції народжуваності є світогляд людини. Так, в останні десятиріччя в країнах суперхристиянського етносу спостерігається від`ємна народжуваність. З одного боку, Християнська віра в центр світогляду ставить людину, бо сама віра побудована на принципі "від людини до Бога" (в той час, як інші – від Бога до людини). В результаті людина в усіх своїх діях на перше місце ставить власне "его" і такій людині діти заважають насолоджуватись фізіологічним життям (бо для високих ідеалів її ніхто не виховав). З іншого боку, людей лякає той же інстинктивний соціальний жах перед невизначеним майбутнім.

Як бачимо населення Землі безмежно збільшуватись не буде. Більше того, досягнувши якоїсь чисельності, воно почне зменшуватись, поки не досягне стану рівноваги з оточуючою природою. Причому рівень чисельності може скоротитись за рахунок екології, якщо взагалі не скотиться до нуля при знищенні середовища існування людини.

І лише при райдужних перспективах освоєння навколишнього , навколоземного простору можна сподіватись на вихід людства в Космос і на його колонізацію. Швидше за все це будуть величезні, космічні поселення, можливо (і більш ймовірно) виробництва космічної техніки, де люди

житимуть і працюватимуть за вахтовим методом, бо створити умови подібні земним в Космосі людство найближчим часом не зможе.

Чи зможемо ми колись узнати свою історію і історію Землі, розгадати тайни минулого?

Відповісти на це питання неможливо… Можна лише окреслити вірогідність відновлення інформації з історії Всесвіту, Землі і людства. Підстави для позитивної відповіді надають закони збереження у Всесвіті. Якщо ми користуємось законами збереження енергії, кількості руху, заряду, дії та їм подібним, то маємо визнати, що у Всесвіті має діяти і закон збереження інформації. Щось на зразок розрахунків і креслень на майбутню ракету, комп`ютер та тому подібне. І доти, доки виготовляються і працюють комп`ютери-зберігається і інформація про них, але й потім вона не знищується, а здається в архів.

Ще однією особливістю інформаційних процесів є те, що досвідчений програміст по вхідній інформації, як і по вихідній, може багато розповісти про процеси, що відбувались в комп`ютері, алгоритми, за якими вони розвивались; про інструментарій, за допомогою якого вирішувалась задача.

Надію на можливість відновлення інформації залишають також "сліди", "архіви" того, що відбувалось. Особливо якщо виходити з гіпотези, що „минуле-це закам`яніле зараз". А зараз це лише мить перетікання запрограмованого непорушного майбутнього в таке ж, але й багато в чому інше минуле. І тоді питання лише в тому, як прочитати минуле?

Звичайно, це загальні міркування. Конкретно, відносно нашої історії, то її в загальних рисах можна відновити за допомогою різних слідів: археологічних, ізотопних, міфологічних, топонімічних (за назвою рік, гір і т. п.), лінгвістичних, етнічних. Їх ще називають годинниками історії. Додавши до них кліматичний годинник, закони розвитку людини і людського суспільства та літописні свідчення можна сподіватись на успіх у межах до 70-75%, бо стохастична, непотрібна на майбутнє інформація або стирається, або здається "в архів".

Чи є правдою історія про Ноя і про потоп?

Потопи бувають різні: від місцевих повеней до потопу всесвітнього. В різних історичних джерелах від міфів і до часописів згадуються різні потопи. В легенді про Ноя мова йде про сорок днів і ночей безперервного дощу. Швидше за все, наслідком такого стихійного явища була повінь, на території сучасного Іраку, де колись існував Вавилон. Коли Єзікиел і Єздра писали Тораг – (п'ятикнижжя Мойсея), основну частину Біблії, то вони мешкали в Вавилоні і для написання використовували місцеві легенди. Вавилон розташований в Дворіччі Тигру і Євфрату, де величезна територія має рівнинний характер, без значних перепадів висоти. Від сорокаденного дощу вода мала затопити величезні території, що сприймалось місцевими жителями як всесвітній потоп.

Можливо також, що в пам'яті людей залишились спогади про планетарну катастрофу дванадцятитисячної давнини, коли пішов під воду таємничий острів (і цивілізація?) Атлантида, змінився напрямок океанічних течій, Гольфстрім повернув до Європи і почав обігрівати її, позбавляючи від льодовика. Причиною цих подій могла стати зміна положення земної кори відносно осі обертання Землі, і, відповідно, місця розташування полюсів. Під час цих подій могла виникнути величезна хвиля, що пройшла над всіма материками, за виключенням гір, і це сприймалось, як всесвітній потоп.

Подібною легендою до легенди про Ноя є легенда про *Богумира* в Велесовій книзі. На відміну від "великого човна" Ноя, де він міг розмістити "кожної тварі по парі" за наказом Бога, Богумир з рідними, близькими, тваринами і птахами рятується на вершині гори, де була його столиця "Кологрaд", але ця легенда віднесена приблизно до 4 тис. р. до н.е.

Зважаючи на сказане, малоймовірно, щоб все відбувалось так, як написано в Біблії. Швидше за все це легенда, але побудована на якихось кліматичних подіях.

Хто такі арії? Що це за народ?

Близько 10 000 років тому всі народи білої раси були одним народом і мовою цього народу був санскрит, або сенсарі (мова богів – чому її так називали невідомо; швидше за все тому, що на цій мові написані Рігведи, або Риквіди – священні гімни аріїв, гімни богів). Прабатьківщина білої раси, ймовірно, знаходилась в районах наближених до Гренландії, звідки після зміни місця знаходження полюсів і наступу льодовиків в південно-східному напрямку наші пращури відійшли до Руського (Чорного) і Хвалинського (Каспійського) морів, де за Велесовою Книгою вони стали огнищанами. Пізніше, частина цього народу пішла ще дальше, до Середньої Азії, Західного Китаю і через Іранське

нагір'я до Індії. В протистоянні з місцевим населенням прибульці відвойовували собі місце під Сонцем, але з часом витиснювались більш пристосованими місцевими племенами. За Велесовою Книгою було кілька повернень наших пращурів на останню відому нам Прабатьківщину (до Руського моря). Серед племен, що залишались біля Руського моря, були арійці, точніше - орійці. В перекладі з санскриту орій (арій) – це людина великих знань, учитель; це людина, яка володіла секретами землеробства, писемності, будівельної справи. Вождь, що ставав на чолі племені отримував назву народу, племені, його тотема. А тому в історії відомі кілька Русів, Київ, Оріїв. Саме через свою назву, точніше через назву одного із племен, і відомі орійці - арійці в історії білих народів.

Чи правда, що всі мови пішли з санскриту?

Звичайно, ні. Санскрит був мовою наших пращурів, білої раси, яку ще називають орійською. В 10-6 тис. до н.е. вони мешкали біля Чорного (Руського) моря. Назви всіх річок, що впадали в нього походять від імені богині води, життя, еволюції Дани: Данай – нині Дунай, Дністер – від Дана - стра (зірка Дани), Дніпро – від Дана – прісно, Дон – був Дан, а Донець – називався Данець. Назва ще однієї великої ріки, Кубані що впадає через Азовське в Чорне море походить від санскритського слова Кубена – Звивиста. Починаючи з 6-7 тис років до нашої ери біла раса розділилась на 5 гілок: слов'янську, ірано-кавказьку, тюркську, угро-фінську і романо - германську. Звичайно чіткого поділу між цими гілками не існує, бо на межах етносів завжди була, є і буде велика дифузія населення, мов і культур. Переміщення народів, війни, процеси об'єднання і розділення призводили до того, що деякі народи втрачали свою мову, деякі мови відмирали внаслідок того, що були малопридатними для нових умов еволюції. Окрім того кожна мова з часом змінює свою структуру, іноді до невпізнанності. Та при всьому тому практично не змінюються корені слів і топонімічні назви місцевості. Так більше всього коренів слів санскриту збереглось в українській і литовській мовах – більше тисячі. Та це й не дивно, бо литовці – слов'яни – пішли з Подніпров`я до Балтійського моря ще в першому тисячолітті до н.е., а з 13-го до середини 17-го сторіччя (майже 400 років) українці і литовці мешкали в одній державі – Великому князівстві Литовському, яке говорило на руській (нині українській) мові. Ареалом розселення наших пращурів були басейни річок Причорномор'я, та після танення льодовика слідом за ним рухались і слов'яни, розселяючись по Західній Двіні, Нєману, Віслі і Лабі (нині Ельба), частково заселивши скандинавський півострів (Роусі - шведи і норвежці), датський півострів – дани і скоти (шкоти- шотландці) Англії. На південний захід від цієї дуже умовної території мешкають романські народи, на північний схід – угро-фінські, що займають нині територію від Балтики (фіни і естонці) до Уралу і від ріки Оки до Льодовитого океану. Середнє і нижнє Поволжя, територію Середньої Азії займає тюркська група народів, а Кавказ, Іран – кавказько-іранська група народів і мов. Біла раса в змішаному вигляді присутня по лінії дифузії з чорною расою, від Індії через арабські народи і через північ Африки до Іспанії. Великого впливу від жовтої раси зазнала тюркська група народів і мов. Найпізніше розділились слов'янська і романо - германська групи. Так, ще в 4-ому столітті нашої ери пращури германців – готи мешкали в Причорномор'ї, а їх столиця за грецькими літописами і літописом Йордана знаходилась на першому порозі на Дніпрі. Самі ж готи говорили на мові, що мало відрізнялась від мови слов'янських племен, що мешкали поруч.

І останнє зауваження відносно орійців - арійців. Швидше за все, цю назву носили племена землеробів, а не всі народи білої раси взагалі. Бо корінь слова орій несе в собі дію „орати землю".

Чому рух народів в історії відбувався завжди зі сходу на захід?

Коли мова йде про рух народів зі сходу на захід, то мається на увазі перше тисячоліття до нашої ери – перше тисячоліття нашої ери. Дійсно цей період насичений переважаючим рухом народів в західному напрямку (маються на увазі індо - європейські народи). Якщо глянути далі в глибину тисячоліть, то рух народів був зумовлений двома причинами. Перша – зміна кліматичних умов. Наступ льодовика з північного заходу на південний схід викликав рух білих народів до Китаю і Індостану. Відхід льодовика назад і різке погіршення кліматичних умов в Монголії, Західному Китаї, в Середній Азії – до пересування народів на захід. Ще однією мотивацією рухів народів було розселення набираючих силу молодих етносів, але й воно було спрямовано туди, де умови помешкання були ліпшими, або хоча б задовільними.

Як виникла російська мова?

Виникнення російської мови завдячує двом обставинам: розбудові християнства і розбудові Русі.

З метою поширення християнства на варварські народи папа римський доручив Костянтину та Мефодію, македонцям за походженням, перекласти Біблію з латинської мови на слов'янські. Костянтин та Мефодій використали існуючу на той час руську писемність (глаголицю), дещо реконструювавши її під староболгарську мову (різниці між македонською і староболгарською мовами на той час практично не було). Так з'явилась "костянтиниця - кирилиця", бо перед смертю Костянтин пішов у монахи, змінивши ім'я на Кирило.

Після прийняття в якості державної релігії на Русі християнство почало розповсюджуватись в межах Київської Русі, до складу якої входили племена і народи угро-фінського та тюркського походження (угро-фінські мешкали на північному сході відносно лінії Ока – Балтика, а тюркські – по середній течії Волги та її притоках). Завойовники русичі принесли з собою християнство і писемність, та й адміністрація говорила руською мовою. Писемність і вчення Христове завойовані народи засвоювали за староболгарськомовною Біблією, поступово забуваючи свій епос, свої міфи, своїх героїв і свої пісні. І вже через три-чотири століття ці народи розмовляли старослов'янською мовою зі значними домішками власних слів і понять. Після падіння Києва від татаро-монгол значна частина духовенства і культурного прошарку населення Русі подалась до Новгородського, Володимирського та Суздальського князівств, у тому числі і до Москви. Тоді ж відбулось перше щеплення руської культури на угро-фінському підвої. Друге щеплення відбулось у XVI-XVII сторіччях, коли на службу до царя подалась чисельна армія священиків та вчителів, що хрестили та навчали Золоту Орду, яка поступово трансформувалась з Тартарії (європейська назва Золотої Орди) в Росію. Саме у ті часи практично повністю сформувалась мова величезної імперії, яку називаємо російською. Сучасного вигляду їй надав геній Пушкіна і нині це одна з наймогутніших і найбільш гармонійних мов світу, яка на 70% має спільну основу з болгарською і на 60% з руською, яку нині називаємо українською.

Добре це, чи погано, якщо б усі люди говорили на одній мові?

Мова спілкування людини окреслює середовище її існування. Якщо на Україні не водяться тигри, то без інформаційних і інших стосунків з сусідами, ми б ніколи не вживали такого слова і навіть не було б необхідності його винаходити. Тож різноманіття мов це перш за все різноманіття в умовах і засобах існування та в світоглядах, що складаються в межах того чи іншого етносу. Різноманіття мов породжує різноманіття культур, алгоритмів (технологій) мислення, міркувань. Зведення всіх мов до одної обов`язково викличе збіднення і злиття культур, спрощення моральних стосунків, зменшить життєздатність суспільства до одного-єдиного варіанту. Негативно такий процес позначиться і на талановитості людей, бо талант-це пошук, а шукати одним інструментом різні речі непросто, а іноді й неможливо.

Ще одним негативним наслідком глобалізації мови буде те, що зникне спеціалізація мов, культур і технологій мислення. Кожний народ у земному суспільстві виконує функції подібні до функцій різних органів єдиного організму. У одного народу краще виходить організація виробництва, в других-розробка і використання нових технологій, в третіх - робота з фінансами і юриспруденцією, у четвертих-вчительство і дослідження, у п`ятого-виконання захисних функцій і тому подібне. Чи можете ви уявити організм з однаково аморфними органами?

Ще одна цікава гіпотеза говорить про те, що кожний народ на планеті має своє призначення і свою задачу, для вирішення якої йому дається мова. Якщо ж народ втрачає мову-то нащо він після цього здатний, хіба щоб викинули його на смітник історії. Тож поки жива мова, живий і народ, і у нього є перспектива і є майбутнє.

Як можна зробити Україну кращою?

Спочатку необхідно домовитись, що слід розуміти під словом "кращою". З точки зору "обивателя" краще тоді, коли є вдосталь чого їсти і пити, коли можна жити на "широку ногу" (помешкання, автомобілі, курорти, які завгодно задоволення) і при тому не працювати. Так, як живуть в розвинутих західних країнах (правда там не просто працюють, а вміють працювати розумно). Якщо все буде йти за правилами західного суспільства, то з часом західна система розповсюдить свій вплив і на Україну, "переварить" її і ми станемо "щасливою" фізіологічною країною на зразок США. Якщо ж ми захочемо бути схожими на такі країни як Германія, Швеція, Швейцарія, то треба буде добавити дещо в освіті, в демократії, в світогляді. І тоді наше суспільство буде виглядати більш-менш пристойно. Але в цілому вектор виродження не змінить свого напрямку, зменшаться лише темпи падіння в "прірву" і в "небуття".

Для того, щоб зробити Україну кращою, щоб у неї було осяйне майбутнє, необхідно її перебудувати таким чином, щоб про нас говорили не те, що у нас найкращі чорноземи, а "що українці найлюдяніші, найкращі і найрозумніші". Для цього маємо:

- повернути самосвідомість і почуття самовартості через повернення знання власної історії і розуміння місця і ролі нашого народу в побудові людського суспільства ІІІ-го тисячоліття;
- розбудувати новий світогляд, новий морально-етичний кодекс суспільства майбутнього, що відповідав би змінам і стану планетарного суспільства;

виховати нове покоління українців високої духовності і високого розуму, що могли б бути прикладом для інших народів на шляху сходження до Горнього, до Вишнього.

Що таке "гіперборея"?

В перекладі з грецької "борея" несло ознаки суворості півночі і суворості погоди (морозів, сніговіїв, континентальності клімату), а слово "гіпер" – це значить над усе, "супер", екстремальність. Іншими словами це екстремальні північні території. У свідомості давніх греків такі території починались від Чорного моря і тягнулись на північ. В гіпербореї мешкали скіфи і багато інших народів, але знання греків вищє території нинішньої України не сягали, а тому гіперборея асоціювалась спочатку з Київською Руссю, а нині з Україною, Білоруссю і Росією.

Як довго проіснує людство?

У всякого процесу є початок, стабільний період (виконання задачі) і завершення, закінчення. У розвитку людства теж можна виділити три стадії: становлення, розвитку і згасання. На якій стадії людство знаходиться нині ? Це питання цікавило і цікавить багатьох вчених. Шукав відповідь на нього і видатний вчений, творець ракетної техніки Е. К. Ціолковський. Відомий його вислів про те, що «Земля лише колиска людства, що з часом воно вийде за межі планети і колонізує спочатку планети Сонячної системи, а потім і космічний простір». В іншому випадку, за думкою Ціолковського, людство вступає в завершальну фазу розвитку, бо воно повністю заселило Землю і організувалось в планетарне суспільство.

Щоб відповісти на питання про час існування людства, необхідно відповісти на інше: Яка роль Людства у Всесвіті ? Коли б ми мали відповідь на останнє питання, то хоча б наближено змогли б сказати на якому етапі знаходимося нині. І все ж, навіть у том випадку, коли ми нічого не можемо сказати про конкретні задачі системи, деякі припущення з цього приводу можна висловити розглядаючи наслідки діяльності людства. Якби на Землю прилетіла якась зоряна експедиція, то перше, що вона б зафіксувала – безперервне зростання випромінення Землі при незмінному потоці енергії на неї з Сонця. Використання людством енергетичних ресурсів зростає з усе більшим прискоренням. І перший висновок: на Землі існує "прискорювач" природних процесів. Розглядаючи Землю з більш близької відстані, можна помітити зростання нестійких структур (безліч будівель, енергетичних і транспортних мереж, потоків інформації) при явно вираженій штучній деградації природних. Звідси другий висновок: на планеті існує щось таке, що призводить до швидкого зростання деградації планети. Отримуючи і переглядаючи інформаційні потоки з Землі (особливо телепередачі) представники позаземної цивілізації отримали б ще один привід для роздумів: ті хто господарює на Землі є жорстокими "аморальними" підступними істотами, бо вони весь час вбивають один одного, руйнують створене іншими, знищують навколишнє середовище, ведуть себе аморально і підступно, а цінності, що сповідуються земними істотами, зводяться до фізіологічних. До якого б висновку пройшли астронавти? На прекрасну планету напала якась "тля", що руйнує і знищує все живе на Землі. То ж необхідно триматись подалі від цієї планети, або терміново допомогти їй вилікуватись від "людської напасті".

Перераховане є зовнішніми проявами діяльності людства. Але водночас маємо дуже тривожні тенденції в розвитку планетарного суспільства, якщо розглядати його з середини:

- бурхливе зростання темпів розвитку людства; За останні десятиліття людство проходить шлях, який воно проходило в минулому за сотні роки, а ще раніше за тисячі і десятки тисяч років. Складається враження "ланцюгової реакції", вибухового характеру процесу, або фазового переходу людства з одного стану буття в інший;
- змінюється, причому кардинально, свідомість людства. Якщо раніше дитина виховувалася в родині і в умовах живої оточуючої природи, то нині основну інформацію вона отримує з комп'ютерної мережі, обплетена, як павутиною, штучними комунікаціями і об'єктами,

навколишній світ поступово починає сприйматись механічним, а люди, що живуть поруч, на рівні кіберів, комп'ютерів, ракет; це вже не люди – це просто інтелектуальні шматки м'яса;

- на зміну біопланетарному комп'ютеру приходить планетарна штучна комп'ютерна мережа. Людина знищуючи біосферу немов би готує "Ноєв ковчег", щоб урятуватись при падінні і руйнації живої оболонки планети. Вся здобута людством інформація скидається в "Інтернет". При тому, що не існує єдиного ідеолога розвитку інформаційної сфери людства, складається враження, що хтось цілеспрямовано веде людство у визначеному напрямку;
- швидкими темпами руйнується сім'я, як клітинка суспільного організму, бо зруйновані її моральні, етичні і екологічні засади. Капіталістична організація суспільства призвела до засилля масової культури, спотворила любов в сім'ї і звела її до фізіологічних статевих відносин без моральних обмежень, призвела до втрати цінностей сім'ї і її руйнації;
- на разі маємо ознаки виродження суперхристиянського суперетносу, найбільш інтелектуально і технологічно розвинутої частини планетарного суспільства, бо народжуваність в країнах Християнського суперетносу менше від смертності. Мабуть щось не так в кодексі моральних цінностей, за якими побудоване західне суспільство;
- при все кращому матеріальному забезпеченні все нижчими, тваринними стають запити людства в духовній сфері; культивованого характеру набувають жорстокість, насилля, збочення, розпутство і проституція, кримінал, що зафарбовані під індивідуальність, під захист прав окремої людини, "під демократію";
- над Землею нависла загроза глобальної екологічної катастрофи. Якщо тенденції в розвитку людства не зміняться, то дуже швидко Земля нагадуватиме виїдене яйце з горами сміття і океанами помиїв;
- при сторонньому погляді процес, що відбувається в суспільстві, нагадує процес дозрівання ягід, соняхів і тому подібного; сьогодні все було зелене, а завтра вже поспіло. Немовби людство вступило в якусь завершальну фазу свого існування на Землі;

Можливо, що не все так страшно і що все це звичайні процеси в розвитку живого і розумного Всесвіту, а можливо це прикмети планетарної катастрофи, що наближається. Так чи інакше, але маємо сказати: людство, а з ними і планета, вступили в фазу нестабільного розвитку, яка може бути лише "фазовим" переходом в існуванні людства, а можливо останньою фазою його існування взагалі. Відносно тривалості цієї фази, її стабілізації і відповідно часу існування людства можна лише додати, що дуже багато залежить від самого людства, від усвідомлення кожною людиною наслідків її життя і діяльності, від розуміння проблем, що встали перед людством, готовності і бажання їх вирішувати.

Коли Україна наздожене розвинуті країни?

Швидкість і час перебудови системи залежить від можливостей самої системи і впливу на неї із зовні. До внутрішніх можливостей слід віднести людські і природні ресурси, рівень технологій, що використовуються, і природні ресурси. Людські ресурси – це найслабкіша ланка в розвитку України. Україна є старіючою і вимираючою країною. За демографічними оцінками зараз близько 60 відсотків всього населення складають люди пенсійного віку. Наприкінці 30– х років нас залишиться... 15-17 мільйонів з нинішніх 47 (десять років тому нас було 52 мільйони), а до кінця сторіччя – всього 3-5 мільйонів (за умов збереження нинішнього рівня народжуваності).

Чому Рим, Греція, Єгипет і інші країни були передовими, а потім втратили свою роль?

Історія людства— це історія окремих держав, що послідовно виходили в авангард розвитку планетарного суспільства: Шумерія, Єгипет, Греція, Рим, Візантія, Франція, Англія, Германія. Спочатку історія тисячоліть, потім століть і нарешті десятиріч. Японія, не встигши вийти в лідери, тут же втратила свої позиції.

Дійсно, чому країни вийшовши в лідери, не затримуються там? Головною причиною в цих випадках виступає самозаспокоєність. Народ доклавши стількох зусиль для досягнення бажаного починає пожинати плоди здобутого, посіяного і поїдати їх. Настав час споживання. А в цей час інші країни, споглядаючи на лідера, чимдуж працюють, поспішають і вириваються вперед. Звичайно не все так просто. Часто країна досягнувши лідерства витратила на це всі свої ресурси і зразу ж втрачає набуте, відкочуючись в другий ешелон. В інших випадках "ворогам-суперникам" не дає спати надбане сусідом. Навіщо йти і працювати, коли можна просто захопити, забрати, завоювати? А ще виснаження природних ресурсів, зміна кліматичних умов, епідемії, зміна ідеології, світогляду.
Один історичний висновок незмінний: хто вийшов в лідери має знати, що це на час.

Чи говорили великі провидці і пророки що-небудь про майбутнє України?

Відомий у світі віщун Нострадамус у катрені XCV, центурії III говорить: Закон Мора (капіталу) поступово згасне, потім прийде інший, набагато спокусливіший. Борисфен першим прийде встановити своїми талантами і мовою цей спокусливий закон... В жовтні місяці (1917 рік) буде здійснено такий великий переворот, що подумають немов би сила тяжіння Землі втратила свій природний напрямок. І зануриться Земля в постійний морок; цьому передуватимуть весняні події, а потім настануть надзвичайні переміни, зміна царств, велике потрясіння, розмноження нового Всесвіту .. і буде це продовжуватись лише 73 роки і 7 місяців (до 1991 року?) ... А потім пустить паростки та (країна), яка так довго була безплідною, починаючи з п'ятидесятого градусу широти (Київ), і яка оновить всю Християнську церкву. І буде встановлено великий мир, союз і злагоду... Але до того країни, міста і села, королівства і провінції зійдуть з свого звичного шляху, щоб стати вільними, але ще глибше зав'язнуть в рабстві і будуть в тайні незадоволені своєю волею".

Зауваження: гірше фізичного рабства може бути лише духовне, коли одна країна завдяки технологічним, інформаційним і економічним можливостям, не порушуючи кордонів, знищує іншу ментально і духовно, замінюючи мову, культуру і навіть свідомість на власні. Саме подібні явища ми і спостерігаємо зараз на території України, де хоч і руський, але болгарсько-угорсько-татарський діалект (російська мова) витісняє і знищує руську мову (яка нині називається українською), а в культурі і в ментальності домінує західна культура (американська) розтління, розбещеності, розпусти і руйнації.

Парацельс, знаменитий лікар і віщун говорив, що „...В тій країні скіфів, про яку ніхто ніколи не думав, як про країну, може відбутись щось визначне. Над приниженими і відторгнутими засяє Великий Хрест. Це має відбутись через 500 років після моєї смерті (2041 рік)... Засяє Божественне Світло з Гори країни Гіпербореї і його побачать всі жителі Землі".

Примітка: Скіфія і Гіперборея відносяться до території України, бо на час життя Настродамуса і Парацельса Росію в Європі знала як Московію, або Тартарію (Татарію). „Горою" в історичній літературі називали „Київські гори". В Велесовій книзі сказано „пішли до Гори, до Києва".

Ранью Неро в „Вічній книзі" віщує: „В кінці XX століття весь світ буде поклонятись Сатані. Багато білих людей будуть спокушені і звабляться цією релігією. Головним центром збочення буде країна Тартарія.

Зауваження. Хоч мова і йде про Росію, але наслідки відчує і Україна, доля якої ще довго буде тісно пов'язана з Росією.

В передбаченні Фатіми від Божої Матері, що явилась дівчинці на початку XX сторіччя, подані події світової війни 1914-1917р.р., передбачується виникнення в Росії імперії зла, що згодом розпадається і сповіщається про те, що „вихід планетарного суспільства до нової формації очолить Україна".

В деяких передбаченнях говориться про те, що „Новий Єрусалим" виникне на території, яка ніколи не була під водою. На цю роль може претендувати територія центральної України (Вінниччина, Кіровоградщина, Житомирщина, Черкащина, Полтавщина) де завдяки „не затопленню" на протязі сотень мільйонів років утворились найпотужніші нашарування чорнозему. Тим паче, що саме в Черкаській області в районі Трипілля вже знаходився один з найпотужніших духовних центрів планети в минулому (IV – VIII тис. до н.е.).

Існують і інші пророцтва, але й приведені подають надію на те, що в майбутньому нашого народу не все так безрадісно, як складаються тенденції розвитку на нинішній день.

Яка версія походження української символіки найвірогідніша?

Скільки існує фізичних об'єктів і процесів – стільки ж існує відповідаючих їм інформаційних символів: від букв (символів звуків) і ієрогліфів (символів об'єктів, ситуацій, подій) до символів загальнолюдської свідомості (наприклад, хреста, півмісяця, зірки та тому подібне). Серед множини символів взагалі існує підмножина символів, що характеризують ті чи інші особливості даного народу (чи країни), його фізичну, ментальну і духовну сутності. На сьогодні в Україні використовується два символи: трисил (офіційно тризуб), або, що теж саме, триглав, трислав; і жовто-блакитний стяг. Кількість тлумачень цих символів майже дорівнює кількості дослідників цього питання. Щоб зрозуміти дійсну суть цих символів, необхідно повернутись до часу їх походження. Найдавніші зображення "трисила" можна віднести, за версією Платона

(давньогрецького філософа), до часів легендарної Атлантиди, в якій бог Посейдон зображався з трисилом в руках, а також до знайдених на Подніпров'ї (на кістці і на ґудзику) часів Трипільської культури (5 – 4 тис. д. н. е.). Сутність "трисила" витікає з Відичної віри наших пращурів, де він означав триєдину сутність Бога, Всесвіту і людини, а саме: матеріальну, ментальну і духовну. Це символ Троїці – найбільшого і найдавнішого свята на Русі, а нині – в Україні. Жовто-блакитний стяг – це символ двох стихій, що народжують життя у Всесвіті: сонячного проміння і води. За Платоном ці кольори були переважаючими в тій же загиблій за 11542 р. д. н. е. Атлантиди. Більш детально про походження і зміст національної символіки можна прочитати в книзі "Русь" (в версії автора за Відичною традицією).

Чому на вулицях стільки бездомних дітей?

Нині в Україні середня народжуваність близько одної дитини на сім'ю. Суспільство поволі, але невпинно вимирає (мається на увазі народ України). Витоки цієї страшної хвороби приходяться на 60-70-ті роки минулого сторіччя, коли почалася руйнація основної складової суспільства сім'ї. Після розпаду Радянської імперії, коли Україна вступила в тривалу фазу перебудови, багато з законів суспільного життя, суспільної моралі або перестали діяти, або значно ослабли. Криза виявилася настільки глибокою, що в „новому" суспільстві втратило цінність найважливіше для його майбутнього – діти. Точніше не в "новому", а в умираючому старому, бо нове, нажаль, ще не народилося. Старе ж, вражене алкоголізмом, наркоманією, хворобами соціального походження (туберкульоз, СНІД, інші), не здатне не те що на відтворення майбутнього, а навіть на підтримку власного існування. У багатьох, кого можна назвати "сміттям" суспільства, людське настільки зруйновано, що їм власні діти не потрібні. Бо про них необхідно турбуватись, вчити, виховувати. І це в той час коли розпад власної особистості уже давно за критичною межею. А тому і спостерігаємо парадокс, який по суті є виразом одного: дітей все менше, та і ті нікому не потрібні, ні батькам, ні державі.

Де живуть українці і як вони там опинилися?

Історично достовірна територія розселення наших пращурів знаходилась в басейнах річок Дніпра, Дністра, Дунаю, Дону і Кубані, а слов'ян взагалі ще й по Західній Двині, Віслі, Одеру, на Балканах (Сербія, Хорватія, Боснія і Герцоговина, Македонія, Словенія, Чорногорія). Під натиском кочовиків були залишені території Кубані, Дону, Криму, значна частина лівобережжя Дніпра. Та починаючи з 15-го сторіччя українці знову почали заселяти ці землі і наприкінці 19-го сторіччя українською мовою розмовляло населення нинішньої, територіально, України, а також більша частина Кубані і Ростовської області (куди переселились козаки з Дніпра і тікали від панщини наші родичі), а також південна частина Гомельщини і Брянщини, Курської області, майже повністю Білгородська і Воронежська області, частина Саратовської. Всі перераховані території за часів Радянського Союзу були відокремлені від України і насильно передані до складу Російської федерації, де за часи Радянського Союзу практично повністю „русифікувались". Останнє визначення не зовсім вірне, бо руси – це і є українці, а росіяни, що говорять на болгарсько-угро-фінсько-татарському діалекті руської мови, це близько ста народів і народностей, що „переварені" в єдиному казані Золотої Орди, а потім її наступниці – Російської імперії в росіян, серед яких домінують тюркські народи (в простонародді – татари), що нині говорять руською мовою.

В кінці XIX, на початку XX сторіч значна частина українців в пошуках кращої долі почала розселятись по всьому світу. Їхали туди, де були звичні для наших земляків чорноземи: на південь Канади (більше мільйона чоловік) і на північ США (~ 700000 чоловік), в Аргентину і Бразилію, в Австралію, Казахстан, Алтай і в Амурську область. За різними оцінками зараз за кордоном проживає від 20 до 30 мільйонів українців, які в більшості „асимілювались" тамтешніми культурами і практично втратили національну ідентифікацію.

Розрізняють чотири хвилі міграції українців за кордон: кінець XIX – початок XX сторіч, часи громадянської війни і роки після неї, перед Вітчизняною війною і наприкінці, та нинішню (зараз в пошуках заробітку за межами України вештається від п'яти до семи мільйонів чоловік, більшість яких, швидше за все, не повернеться на Батьківщину.

Чому Ви виділяєте українців серед інших народів? Може українці "вибраний" народ?

Вибраний народ у світі один – євреї, яких серед інших народів вибрав їх егрегор – Бог Ягве. Правда, оголосив про це євреям не сам Ягве, а рабин Єздра. Той Єздра, який разом з рабином Єзикіелем написав головну частину Біблії – "П'ятикнижжя", або "Тору".

В дійсності вибраних народів не існує взагалі. Є народи по різному освічені, на різних рівнях розвитку. І пояснюється це не стільки національними відмінностями, скільки історичними і географічними умовами, рівнем і складністю задач на виживання і еволюцію, можливостями їх вирішення. При тому, що сучасне планетарне людство перетворилось в єдиний соціальний організм, з чітко окресленими функціями кожного з народів. "Призначення" того чи іншого народу можна відстежити по його інваріантних рисах, що залишаються характерними для цього народу на протязі століть, а іноді і тисячоліть. До особливих рис українського народу слід віднести космізм, пошук сенсу буття, творчість, прагнення до краси і гармонії; ненасильство, доброзичливість і інтернаціоналізм; передбачливість, надію на себе; виховання через знання і працю, наявність особистої точки зору, самостійність і мистецтво досягнення мети, вміння долати перепони, тягучість, працелюбність, впертість і пошук змістовності в усякій роботі. Тим не менше, перераховані риси не роблять наш народ вибраним. Вибраність його в іншому, а саме в тому, що ми, українці, клітинки народу, що дарував нам життя. Наша країна, то наша ненька. А ненька завжди особлива, завжди вибрана для своїх дітей. Якщо ж дитина не любить маму, яка подарувала їй життя, то може це уже не дитина, а духовна і інтелектуальна каліка?

Люди на землі всі рівні, всі одинакові перед Богом. Всі великі гуманісти і філософи проповідували інтернаціоналізм, а ви говорите про нерівність людей, а серед народів виділяєте українців. Чи не вважаєте ви, що тим самим сієте ворожнечу між народами і людьми?

Лише той, хто не має власного розуму, або той, кому це вигідно, може стверджувати рівність людей. Уже з народження люди відрізняються фізично, за своїми інтелектуальними і духовними можливостями. Не рівні і народи, за своїми даними і можливостями. Кожна розумна людина весь час, кожної миті спостерігає жорстоку боротьбу людей і народів за місце під Сонцем. Спитайте гуманіста – інтернаціоналіста: кого із дітей він нагодує першим, свою чи чужу дитину? Особливо коли їжі на одну дитину... Спитайте його: Чи запросить він бездомну людину до свого житла, чи віддасть їй хоч невелику частину того житла, навіть якщо воно у нього зайве? Легко говорити і казатись добрим на словах, та не до глибини власної кишені... Скажіть, будь ласка, чому я повинен потурбуватись спочатку про когось, якщо голодна моя мати чи моя дитина? Чому я маю думати про все людство відразу, сите і негуманне, забуваючи про власну, вмираючу країну?! То ж, давайте спочатку зробимо свою країну взірцем краси, розуму і духовності, а вже після того докладемо всіх зусиль для сходження всього людства до висот розуму і духовності, до Горнього, до Вишнього.

Ви – ідеаліст! З нашого народу вже ніколи нічого путнього не буде. Невже ви дійсно вірите, що ваші слова дійдуть до свідомості натовпу?

В бутті кожного народу бувають гарні і важкі часи, періоди розквіту і занепаду. Щоб говорити про можливості народу, необхідно оцінювати його діяльність не за рік чи два, і навіть не за одне – два покоління. Необхідно осягнути весь період його існування, здобутків і втрат. Саме багатотисячна історія русько-українського народу дає підстави сподіватись на побудову нової України, осяяної розумом і духовністю. Звичайно не просто говорити про осяйне майбутнє серед руїн суспільства, в годину його духовної і інтелектуальної деградації, в часи старіння і вимирання етносу. В часи, коли ніхто нікого не чує, коли бал правлять злочинні клани і корупція, в часи невиконання законів і чиновничої вседозволеності. І все ж, як і у кожного народу, маємо два відсотки пасіонаріїв, готових іти за обрій заради майбутнього України. Чому саме два відсотки? Тому що в кожному суспільстві налічується близько двох відсотків лідерів, здатних генерувати майбутнє: (брахманів, від слів "ра" і "ман", що в перекладі з санскриту значить "людина Сонце", "розум Сонця"). Є ті, хто може розбудувати і захищати нові державні структури (кшатрії), є ті підприємці і торговці (вайш'ї), що можуть налагодити економіку країни, і є кваліфіковані виконавці (шудри). З психології відомо, що близько 98% людей не приймає рішень на рівні суспільства і лише наслідує лідерів. Якщо ідею перебудови зрозуміють і понесуть за собою всього 2% лідерів, цього досить, щоб за ними пішов і "натовп". Задача перебудови, таким чином, зводиться до пошуку і організації цих двох відсотків "брахманів", після чого з'являться підстави на загальний успіх справи».

ДОПОВНЕННЯ

Якою мовою говоримо і якою маємо говорити

Двадцять перше сторіччя - це сторіччя інформаційних технологій, розбудови сфери діяльності людства поза межі планети, глобалізації всіх соціальних процесів. Людство отримує все нові і нові перспективи, а разом з ними і нові проблеми життєдіяльності. Кожного дня зникають без вороття тисячі представників рослинного і тваринного світу, руйнується і забруднюється літосфера, гідросфера і атмосфера. Фізичне, хімічне і генетичне забруднення, господарська діяльність людей змінюють облік планети і унеможливлюють саме існування людства. Позитивні і негативні наслідки прогресу торкнулись не лише фізичних а й інформаційних і духовних аспектів життєдіяльності. Глобалізація соціальних процесів веде до переходу всіх народів на єдину мову, передбачує єдиний для всіх морально-етичний кодекс, єдину духовну, освітньо-виховну і культурну основу. Перетворення людства в єдиний планетарний організм дозволяє максимально ефективно реалізувати фізіологічні аспекти його існування. Але, як процеси глобалізації вплинуть на інформаційно-духовну сферу, до яких наслідків призведуть у майбутньому? Так само, як і в біосфері, щорічно руйнуються і зникають мови, епоси, самобутні культури. То в одній країні світу, то в іншій, раз по раз виникає мовне питання. Не обійшло воно і Україну. На якій мові говорять українці в Україні і на якій мові ми будемо говорити завтра? Можливо взагалі не варто говорити про збереження рідної мови, а перейти на російську, що заполонила більшу частину інформаційного простору України? А ще краще на англійську, як мову інтернаціонального спілкування, або на китайську, як можливу всесвітню мову кінця двадцять першого сторіччя? Бо вже зараз кожний четвертий житель на планеті говорить на китайській, а число представників суперхристиянського етносу, що використовують англійську, безперервно скорочується внаслідок вимирання. (В усіх країнах з білим населенням смертність перевищує народжуваність, авт.)

Звичайно, поставлене питання не відноситься до простих, і має багато факторів, що впливають на кінцеві висновки. В той же час, якщо відомі механізми формування мови і закони її розвитку, то можна говорити про перспективи розвитку і використання, чи про її безперспективність. Мова – це інструмент діяльності нашої свідомості, до сфери якої відносяться сприйняття і обробка інформації, її зберігання і використання для життєдіяльності, для моделювання, опису зовнішнього середовища і внутрішнього світу людини, для обміну інформацією. В залежності від характеру вирішуваної задачі будується мислення людини і, відповідно, її мова. Мова може бути знаковою (фонетичною), ієрогліфічною (знаково-блоковою), графічною (рисунків і креслень), кольорів і форм, запахів і смаку та тому подібне. Але в кожному випадку, відповідно до тих чи інших задач життєдіяльності, у використанні превалює або модульне-технологічне мислення, коли сама людина не створює інформаційні моделі, а отримує апробовані від друзів, з екранів, із книг, від батьків; або аналогове, коли задача вирішується за аналогією з відомою подібною за апробованою технологією; або асоціативне, коли модель поведінки чи рішення задачі навіюється асоціаціями з іншою сферою діяльності; або логічне, що будується за правилами формальної логіки і використовується, в основному, в математично формалізованих розділах знань людства. Вживання тої чи іншої форми мислення має свої переваги і недоліки. Так, використання модульно-технологічного мислення дозволяє компактно передавати і швидко засвоювати великий об’єм інформації у вигляді ієрогліфів. Але для того, щоб ієрогліф розуміли всі користувачі, він має бути стандартним, незмінним, що дуже обмежує пошук, фантазію і, в свою чергу, впливає на різноманіття думки і на творчість, на пошук нового через «мутації» думки, через багатоваріантність.

Із теорії інформації відомо, що для пошуку оптимального варіанту розвитку необхідно мати в системі дві частини: стійку, або незмінного ядра, і в стохастичну, периферійну. Співвідношення між цими частинами задається коефіцієнтом стохастичності, значення якого коливається від нуля до приблизно 0,382, до значення, що задається в природі числом «Золотого перетину». Мале значення коефіцієнту стохастичності обмежує пошук, «цементує» свідомість; велике, навпаки, призводить через велику «кількість» варіантів до нераціональної витрати часу і ресурсів. При використанні ієрогліфічного письма формується ієрогліфічне мислення з малим значенням коефіцієнту стохастичності і обмеженими можливостями творчості; при тому, що таке мислення надзвичайно ефективне при засвоєнні великих обсягів матеріалу конкретної професійної спеціалізації.

Використання фонетичної писемності з точки зору передачі і використання інформації менш ефективне, але, завдяки асоціативно-образному мисленню надає широкий простір для багатоваріантності, фантазії і творчості.

Як показують історичні дослідження, на початкових стадіях розвитку писемності, у всіх народів виникає образно-знакове письмо. Пізніше воно трансформується в ієрогліфічне народів Сходу і фонетично-знакове – Заходу у відповідності до особливостей їх мислення. Варіативна частина мови у західних народів, точніше в індоєвропейських мовах, теж коливається в доволі широких межах. У мовах з жорстко визначеним порядком слів у реченні коефіцієнт стохастичності менший (романо-германські мови); в слов'янських, де вимоги до порядку слів м'якші, - більший. Результати мислення і творчості різних народів легко дослідити за Великою Британською, або Великою Радянською енциклопедією. Серед вчених із різних галузей знання майже не зустрічаються представники народів Сходу. Це гарні спеціалісти в усіх областях, де необхідно користуватись значним обсягом спеціалізованої інформації, це гарні користувачі і технологи. Більшість імен в енциклопедії належить представникам романо - германських мов, де врівноважені між собою детермінована і варіативна частини мислення. Але в більшості це не стільки «відкривачі» нового, скільки ті, хто в науці розбудовує відкрите іншими. В цьому відношенні виграють представники народів, що користуються слов'янськими мовами. Кількість науковців тут зменшується, зате зростає глибина і значимість виконаних ними досліджень.

Українська мова, як і інші індоєвропейські мови, походить із санскриту, або «сенсарі» - мови богів, мови, на якій написані священні гімни оріїв (аріїв) «Риквіди» (в російській інтерпретації «Рігведи»). В наш час санскрит віднесений до «мертвих» мов, але багато слів, або коренів слів, зберігається і нині в цих індоєвропейських мовах. Та найбільше санскритських коренів збереглось в українській мові – більше тисячі (за дослідженнями поляка Красуського). Достатньо згадати назви слов'янських богів і їх назву на санскриті в Індії: Вишній – Вішну, Рама – Брама, Сіва – Шіва, Огні – Агні, Яма – Яма, Вій – Ваю, Вал –Валу, Суша – Шуша, Побуд –Будда, та т.п. У світовій літературі, особливо історіографії, поширена думка про індійські корені санскриту, але вона, на думку багатьох учених, є помилковою. За сучасною версією рух індоєвропейських мов був надто «одностороннім» - на північний захід від Індії, що можливо лише при наявності якихось важливих обмежень природного характеру (морів, пустель, льодовиків). В той же час відомо, що «Гімни оріїв» в Індію принесли племена, що прийшли з північного заходу. Так, в назві Шотландії знаходиться два дуже знайомих кожному українцю слова: скот + лан. А зовсім поряд інша країна з не менш цікавою назвою – Ірландія = Ірій (вирій) + лан, країна за обрієм, за морем; ще далі – Ісландія = Іс + лан = кріс + лан, або крига + лан = крижана країна …

За відсутності природних обмежень мова розповсюджується за законами «фронту вогню» в усі боки. Відомо, що відгалуженнями санскриту є п'ять груп мов, а саме: ірано-кавказька на півдні, тюркська на сході, угро-фінська на півночі, романо- германська на заході, а в центрі знаходиться слов'янська. І, якщо подивитись в глибини історії незаангажованим поглядом, там можна знайти дуже багато цікавих фактів. Так, у «Велесовій книзі» сказано: «… Дві тьми років тому наші пращури під проводом Бога Сонця Яра і Бога оріїв Вишня пішли з Батьківщини, бо настали холодні часи … Бог Яр привів оріїв до Руського (Чорного) моря, а Бог Вишень дав вогонь і напоїв їх сур'єю (сонячним напоєм)» … І далі: «Після великих холодів, що приходили знову і знову, багато оріїв зневірились у вірі в Бога. Родичі наші стали битись за володіння інськими (іншими) станами (краями). І багато говорило, що не потрібно звертатись до Роду, бо не має спокою огнищанам. І стали вони вірити в Дия і його сина Індру, що стоїть біля трону Дия. І тоді орії пішли в Інські стани…»

Взагалі вчені історики в своїх дослідженнях, в основному, користуються фактами двох – трьох аспектів історії. Найчастіше використовуються писемні свідчення літописів і рукописів та залишки–фрагменти побуту часу досліджень. Але перші часто міфолізуються авторами, або ж пишуться „за чутками", другі дуже погано зберігаються за виключенням умов пустель то подібних до них. А якщо ситуацію доповнити постійним переписуванням і „уточненням" історії на замовлення зацікавленої влади, то довіра до історичної міфології у вчених не дуже висока. В той же час окрім писемної та побутової „археології" багато необхідної інформації для відновлення історичної дійсності можуть надати фізична, кліматична, лінгвістично–мовна, генетична, епічна, топонімічна, релігійна та інші історії. І в цьому відношенні існує багато фактів, що підтверджують відповідність території України прабатьківщині орійських народів. Так у Відичній вірі наших пращурів, а пізніше в індуїзмі однією з головних богинь є Дана – богиня води, річок, життя, еволюції. Ім'я цієї богині простежується в назві практично всіх річок що впадають у Чорне (Руське) море. У давнину Дунай називався Дана-й,

Дністер – Дана-істра (зірка Дани), Дніпро – Дана–прісно, Дон був Дан, а Дінець – Данець. Сліди найдавнішого на планеті землеробства можна знайти в залишках напівземлянок – напівбудівель із саману XI – XII т.д.н.д., в якому знаходять зерна культурних рослин: проса, жита, ячменю, вівса. Існує думка, що одомашнення коня і вола відбулось у Подніпров'ї і Подунав'ї, бо саме тут знаходять найдавнішу упряж, найдавніші рала – перші колеса і перші вози. На території України, а саме на брилах Кам'яної Могили, що на річці Молочній поблизу Мелітополя, знаходяться найдавніші відомі писемні знаки так званого „протошумерського клинопису". В басейнах Дніпра і Дунаю розкопуються найдавніші в світі міста Трипільської культури, в яких використовувалася двохповерхова забудова і мешкали десятки тисяч наших прабатьків. І все це було за тисячі років до Шумерської цивілізації і культури Єгипту. За багатьма свідченнями вихідцями з Придніпров'я були етруски, що заснували Рим, і шумери, в Дворіччі; в Індії це були скити – сколоти, а в Шотландії – скоти. За свідченням багатьох міфів і легенд наші пращури йшли на захід і схід, на північ і південь. Утворювались нові народи, народжувались нові цивілізації і культури, але в цих „гілках" індоєвропейського „дерева" легко відстежуються генетичні, епічні та релігійні інваріанти, властиві нашим пращурам і їх нащадкам українцям.

І в той же час зі зміною місця, території мешкання змінювалась мова, змінювався її фонетичний склад і частота вживання тих чи інших фонем – звуків. З огляду на прагнення всіх процесів у природі до оптимізації, маємо визнати, що, не зважаючи на необхідність для планетарного спілкування єдиної мови, вона змінювалась і пристосовувалась до конкретних географічних і кліматичних умов. І в цьому відношенні мови нагадують місцеві сорти культурних рослин, чи різновиди свійських тварин в залежності від умов існування.

Із фізики відомий один із найбільш важливих принципів будови Всесвіту, а саме: „якщо в якесь середовище помістити об'єкт іншої природи, то або об'єкт переформує середовище під себе, або навпаки – середовище переформує об'єкт. Іншими словами, якщо в умовах даної території формується об'єкт, то він обов'язково несе в собі особливості, характерні для даної території. Під дією місцевих потоків інформації формується не лише організм, а й структура мозку і свідомості. Оптимальною мовою для найбільш ефективної праці мозку даної архітектури є та, що складалась на даній території протягом десятків поколінь.

Спеціалістам із космічної фізики відомо, що магнітному полю Землі притаманні так звані α, β і γ ритми. Але на частотах цих геомагнітних ритмів „працює" і інформаційна сфера всього живого на нашій планеті! А збурення магнітного поля Землі призводять до збурень і помилок в роботі нашого мозку.

Свого часу один із найвидатніших учених всіх часів перший президент АН України В.Вернадський, створив вчення про ноосферу Землі. За цим вченням людство поряд з літосферою, гідросферою, біосферою та іншими «сферами» створює ноосферу, сферу розбудованого людства, яка, за словами вченого, стає новою геологічною силою, планетарно-космічним фактором, що впливає на подальший розвиток планети. Людина є універсальним модулем, добудовуючи який можна отримати які завгодно спеціалізовані механізми взаємодії з природою та її перебудови. Спочатку палка, потім меч, лопата, трактор, екскаватор, станок, верстат, автоматична лінія та т.п. – це розбудова і продовження руки, її спеціалізація. Колесо, крило – продовження ніг, механізми швидкого долання простору; мікроскоп і телескоп, рентген і ультразвук – продовження очей. Окрім розбудови фізичного тіла, людина розбудовує свою свідомість і свій інтелект. «Навішуючи» модулі-програми людина спеціалізується у вибраному напрямку, розбудовуючи себе в інформаційному просторі. Зрозуміло, що розбудова буде оптимальною, якщо структура людини відповідає геофізичним параметрам даної території, а програмне забезпечення, в даному випадку мова, відповідає цій структурі.

Надзвичайно цікаві дослідження, що пов'язані з впливом місця народження на талановитість людини. Якщо позначити на мапі України місця народження геніальних особистостей, то виявиться, що частота таких народжень значно вища вздовж меридіана від Чернігівської і Сумської областей через Полтавську, Черкаську, Кіровоградську, Дніпропетровську, Запорізьку і Херсонську області до Криму. Тобто через області зі значними покладами залізних руд, над якими магнітне поле Землі немов би прогинається, наближуючись до поверхні. Враховуючи залежність людського мислення від стану магнітного поля, а також теорію В.Вернадського про планетарну розбудову людської свідомості, можна стверджувати, що там, де магнітне поле Землі наближається до поверхні, там більш сильна взаємодія людської свідомості з інформаційним полем Землі, з біопланетарним комп'ютером, з Логосом планети. І якщо людина бажає більше зрозуміти і більшого досягнути, то

для спілкування з Космосом вона має народитись на даній території і говорити мовою, що склалась тут на протязі тисячоліть. Звичайно, що в історії того чи іншого народу бувають ініційовані зовні мовні зміни, але з часом має спостерігатись тенденція повернення тимчасово втраченого звукоряду. Свого часу нинішні території помешкання угро-фінських народів, що знаходяться в межах від Балтики до Уралу і від р. Оки до Льодовитого океану, була завойована русами. Місцеве населення з часом втратило свою мову, пісні, епос, перейшовши на церковнослов'янську староболгарську мову, що поступово трансформувалась у російську. В той же час не лише лінгвісти знають, що ця мова на даній території набуває характерної для угро-фінських народів частоти вживання окремих фонем. Подібна ситуація спостерігається з татарським населенням Поволжя, з українцями-русичами на Дону і Кубані …

Формування мови підкоряється не лише місцевим умовам, а й характеру етнічної діяльності, віку самого етносу. Коли мова йде про вік українсько-руського етносу, то одним із показників його давності є народна пісня. Вважається, що в світі немає іншого народу, який би склав стільки пісень, скільки записано в Україні. Як не може навіть дуже талановитий митець в 15 років написати 1000 полотен, так і нація віком в 300 років не може створити більше, ніж півмільйона пісень. Зважаючи на тисячолітній характер етнічної діяльності, а саме землеробства, можна стверджувати, що українська (руська) мова формувалась на протязі тисячоліть, починаючи з часів Трипільської культури, а можливо й раніше. За цей тривалий час формування вона набула особливих, характерних лише для неї особливостей. Українська мова надзвичайно гармонійна, бо вимагає після приголосної вживати голосну і навпаки. В українській мові навіть наголос в слові часто змінюється заради гармонії, особливо в віршах і піснях, не кажучи вже про порядок слів у реченні.

І тоді так само як думка формує мову, мова починає формувати думку, впливає на гармонію і якість мислення. Гармонія мови породжує гармонію думки і впливає на потенційні можливості творчості людини. В цьому сенсі було б цікаво дослідити значення руйнівного впливу на російський менталітет так званої «матірщини», особливо на творчість, «не в лапках», а наукову. Бо, знову-таки, відомо, що майже ніхто з великих вчених не лише не вживав цього «бруду», а й боровся з ним, усвідомлюючи, що «пустелі природній передує пустеля душі».

Одним з найбільших скарбів нашого народу є мова, мова духовності, інтелектуальності, мова творчості. І той, хто усвідомлює її можливості, може скористатись цим інструментом, інструментом своєї розбудови в Планетарному Логосі, інструментом геніальності і творчості. Якщо ж хтось цього не розуміє, то, мабуть, не дано …, бо як не можуть родити яблука на вербі,, так і людина, що сформувалась в одному місці, говорить мовою іншої території, а проживає на третій, дуже багато втрачає від дарованого Природою і Богом.

Енергія прогресу, суспільна економіка і структура суспільства, вектори розвитку

Людське суспільство, як складна система, розвивається згідно із законами, що визначаються біологічним і соціальним аспектами. Цільовою функцією існування людини, як і суспільства в цілому, є виживання за всяку ціну і продовження себе в своїх дітях. Істота, яка в боротьбі "за місце під сонцем" не має ніяких обмежень в засобах успішної дії, є біологічно ідеальною. Для досягнення мети біологічно ідеальна людина може користуватись всім тим, що дозволяє досягти бажаного без моральних і етичних обмежень. Для тих, хто слабкіший, більш оптимальним є шлях колективної дії, коли слабкі сторони одного компенсуються сильними якостями інших, але водночас, з'являється необхідність впровадження обмежень на взаємовідносини між членами колективної дії. В залежності від внеску тої чи іншої особи розподіляється і спільно добутий продукт, впроваджуються норми взаємовідносин, що отримують назву морального (по відношенню до себе) і етичного (по відношенню до інших) кодексів.

Колектив (сім'я, рід, плем'я) зацікавлені в максимально можливому використанні сильних сторін своїх членів, що в конкретних умовах і на конкретній території веде до спеціалізації даної множини людей. Хтось краще вирощує хліб, хтось краще виготовляє речі вжитку; з'являється необхідність в обміні продуктами діяльності, а з ним і необхідність в загальноприйнятому еквіваленті обміну – в грошах, з'являється ринок. Інтуїтивно людина сприймає гроші як еквівалент власно затраченої праці, як її вартість.

З одного боку різні колективи зацікавлені у взаємодоповнюючій співпраці, що дозволяє досягти кращого спільного результату, з іншого – з'являється конкуренція між колективами, що використовують один і той же обмежений предмет праці, одні й ті ж засоби виробництва, один і той же ринок обміну (продажі) виробленого продукту. Біологічний принцип виживання (боротьба за місце під сонцем) веде до конфліктності. По відношенню до конкурента не існує ні моралі, ні етики. Конкурент – це загроза твоєму існуванню, він має бути обмеженим, або взагалі знищеним. А якщо у тебе нічого обміняти, то при наявності сили, розуму, інших гарних і не дуже якостей, можна виробника (і власника) бажаного продукту просто завоювати, обібрати, обдурити, включити з вигодою для себе в процес виробництва продуктів життєдіяльності. Тож у взаємовідносинах між різними спільнотами людей весь час присутні дві тенденції: взаємодоповнюючої співпраці, що об'єднує, і конкуренції за простір життєдіяльності в умовах обмежених потоків енергії, речовини, інформації, території, змінних у просторі і часі.

Не існує стовідсотково біологічно і соціально ідеальних людей і колективів. Біологічне і соціальне, індивідуальне і колективне завжди знаходяться в співвідношенні, наближеному до оптимального в конкретних умовах. Зміна умов існування і діяльності призводить до втрати оптимальності і конкурентноздатності (ідеальний трактор для землеробства не є ідеальним засобом пересування в повітрі). Успішна вчора людина, могутній і чисельний народ нині завтра можуть стати не конкурентноздатними, втратити свої переваги і свою могутність. Чому одні (люди, колективи, народи) процвітають і стають багатими, сильнішими, а інші – навпаки, все втрачають і зникають з теренів історії? Це питання завжди викликало підвищений інтерес дослідників життєдіяльності і розвитку суспільства.

На кінець XVII століття сформувалось дві концепції успішного розвитку суспільства, виразниками яких стали А.Сміт в Англії і Ф.Кене в Франції. Згідно з вченням А.Сміта людина виробляє більше, ніж може спожити сама. Додатковий продукт (надлишковий) є еквівалентом додаткової вартості, базою розширеного виробництва, прогресу суспільства. Іншими словами – чим більше працює людина, тим більше додаткової вартості, тим динамічніше розвивається суспільство, тим багатіша і успішніша країна.

Інший погляд на проблему мав придворний лікар ЛюдовікаXIV Ф.Кене. Спостерігаючи за працею хліборобів, він бачив, що ті, працюючи все більше на виснаженій землі, отримують все менший результат. Результат залежить не лише від праці людини, а ще від чогось іншого. Аналізуючи процес життєдіяльності суспільства, Ф.Кене приходить до висновку, що додатковий продукт створюється лише в біосфері (в землеробстві за Кене). Все інше лише модифікується, змінює форму, але не внутрішні якості (шматок заліза залишиться залізом і в голці, і в молотку). Та для того, щоб біосфера (поле) "створювала" додатковий продукт, необхідно відновити її продуктивність. Якщо все, що виросло на полі, розділити на п'ять умовних хлібин, то три із них необхідно "повернути" полю для відновлення родючості (п'ять хлібин для забезпечення життєдіяльності хлібороба, свійських тварин, коваля (промисловця), влади; різних надбудов суспільства (діячів мистецтва, літератури, духовенства та т.п.).

Розвиваючи ідеї А.Сміта, К.Маркс у своїй фундаментальній праці "Капітал" декілька разів повертається до схеми розподілу п'яти хлібин Кене, критикує його, але інтуїтивно відчуває, що Кене в чомусь правий, але не може зрозуміти в чому.

Завершити "Капітал" К.Марксу помішала зустріч з українським вченим С.Подолинським. Не будучи знайомим з працями Ф.Кене, С.Подолинський приходить до тих же висновків, але переносить акцент з поля, як джерела додаткової вартості у Кене, на енергію Сонця. Додаткова вартість – це додаткова енергія Сонця, яку людство використовує для свого прогресу. Якщо Маркс виводить додаткову вартість виключно з людських м'язів, відриваючи людину від оточуючої природи і від сонячного джерела енергії, то С.Подолинський говорить, що лише завдяки енергії Сонця існує життя, виробнича діяльність Людини і виробництво додаткового продукту, додаткової вартості. Додаткова вартість – це додаткова енергія Сонця до того значення, яке людина розумно використала раніше (все можна використати і на користь, і на шкоду). На додаткову вартість необхідно дивитись як на приріст використаної енергії, що зрештою стає живими організмами, заводами, комунікаціями.

Наприкінці життя Маркс зрозумів свою основну помилку. Він пише: "Є природна родючість землі, природи, тоді як відносна додаткова вартість заснована на розвитку суспільних продуктивних сил". К.Маркс погоджується з С.Подолинським, що людська праця є лише провідником і трансформатором сонячної енергії.

Та повернемось до “п’яти хлібин” Ф.Кене. Інтуїтивно - дослідним шляхом Кене прийшов до висновку, що коли полю повернути менше “трьох хлібин” (залишки органіки, органічні і мінеральні добрива, організація структури ґрунту), воно виснажуватиметься і деградуватиме. Навпаки, повернення більше “трьох хлібин” призведе до зростання родючості і отримання додаткового продукту. На жаль Ф.Кене не знав, що 3/5 наближене до фундаментального в будові і розвитку природи числа “золотого перетину”**φ**, яке дорівнює 0,618..., і яке лежить в основі логарифмічної спіралі еволюції та в рядах Фібоначчі розмноження всього живого. Так само, як число **π** лежить в фундаменті архітектури простору, а число **e** в основі протікання процесів у часі, число **φ** визначає “архітектуру” і розвиток живого Всесвіту. Чим же варте уваги, в чому особливість числа **φ**?

Якщо побудувати прямокутник із співвідношенням сторін $a : b = b : c$ (рис. 4.3),

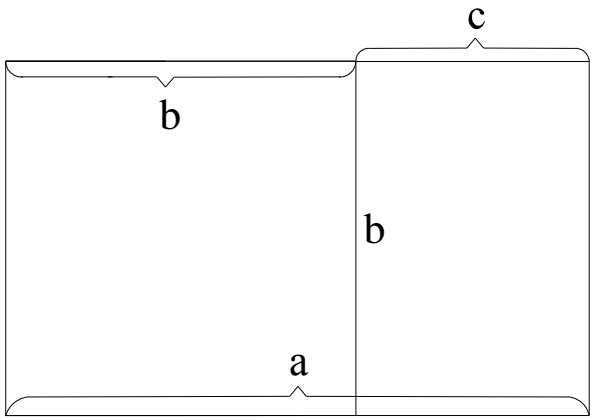

Рис. 4.3. Ілюстрація геометричного змісту золотого перетину

і відокремити від нього квадрат з стороною b, то в залишку отримаємо прямокутник, подібний до початкового. В ньому теж можна відрізати квадрат і отримати ще один подібний до попередніх прямокутник. Проведемо в квадратах діагоналі так, щоб кінці їх з’єднались в безперервну ламану лінію (рис. 4.2). Отримаємо спіраль Фібоначчі, що в граничному переході дає логарифмічну спіраль $\rho = A \cdot e^{k\alpha}$,

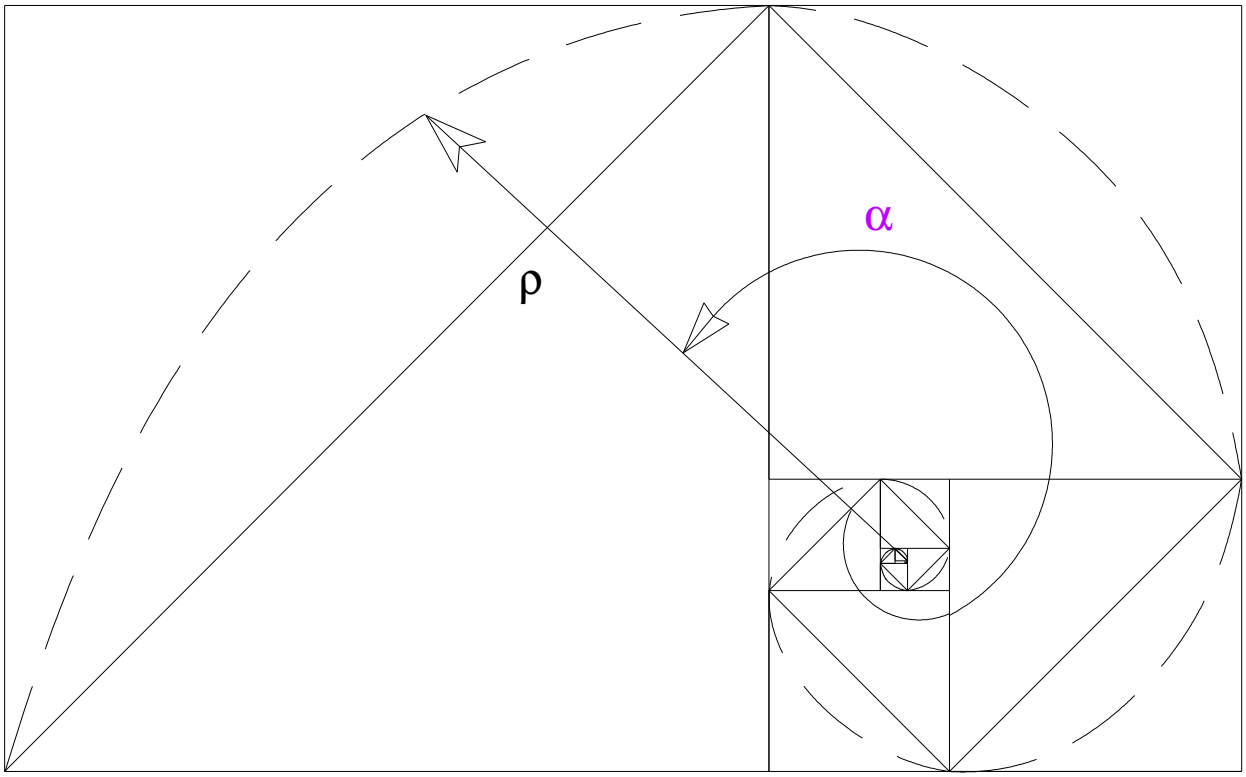

Рис.4.4. Спіраль Фібоначчі

за законами якої будується архітектура багатьох видів живих істот, протікають життєві процеси на всіх рівнях від молекулярного до біопланетарного. В залежності від значення k ($-\infty < k < +\infty$) і напрямку відліку α (на збільшення чи зменшення), маємо моделі процесів, що розвиваються, стаціонарних (при k = 0) і затухаючих.

Якщо процес розвивається в умовах обмежених ресурсів (простору, речовини, енергії, інформації і т.п.), то k не залишається постійною величиною, а змінюється в залежності від обмежуючого параметру (координати, часу, густини ...). Наприклад, при фазовому переході металу з рідкого стану в кристалічний процес розвивається спочатку з наростанням (ріст дендритних, фрактальних структур, в утворенні яких фундаментальну роль відіграє число φ), а в подальшому, по мірі заповнення об'єму, з затуханням. Ще одним прикладом є відомий всім фізикам і математикам (і не тільки) нормальний розподіл випадкової величини

$$f(x) = \frac{1}{\sigma\sqrt{2\pi}} \cdot e^{\frac{(x-A)^2}{2\sigma^2}},$$

де A – математичне очікування випадкової величини **x**;

σ – середньоквадратичне відхилення **x**;

f(x) – щільність ймовірності випадкової величини в точці **x**.

Обмежуючим параметром даної функції є площа під кривою, що дорівнює 1 (сумарна ймовірність не може бути більшою за одиницю).

Серед різновидів логарифмічних спіралей особлива роль належить спіралі гармонічного зростання. Якщо в логарифмічній спіралі з центром 0 (рис. 4.4) провести пряму, то відрізки, що знаходяться між точками її перетину з спіраллю утворюють геометричну прогресію: $\frac{OA}{AB} = \frac{AB}{BC} = \frac{BC}{CD} = \ldots = n$, що при n = Φ = 1,618 і є кривою гармонійного зростання, або спіраллю Фібоначчі.

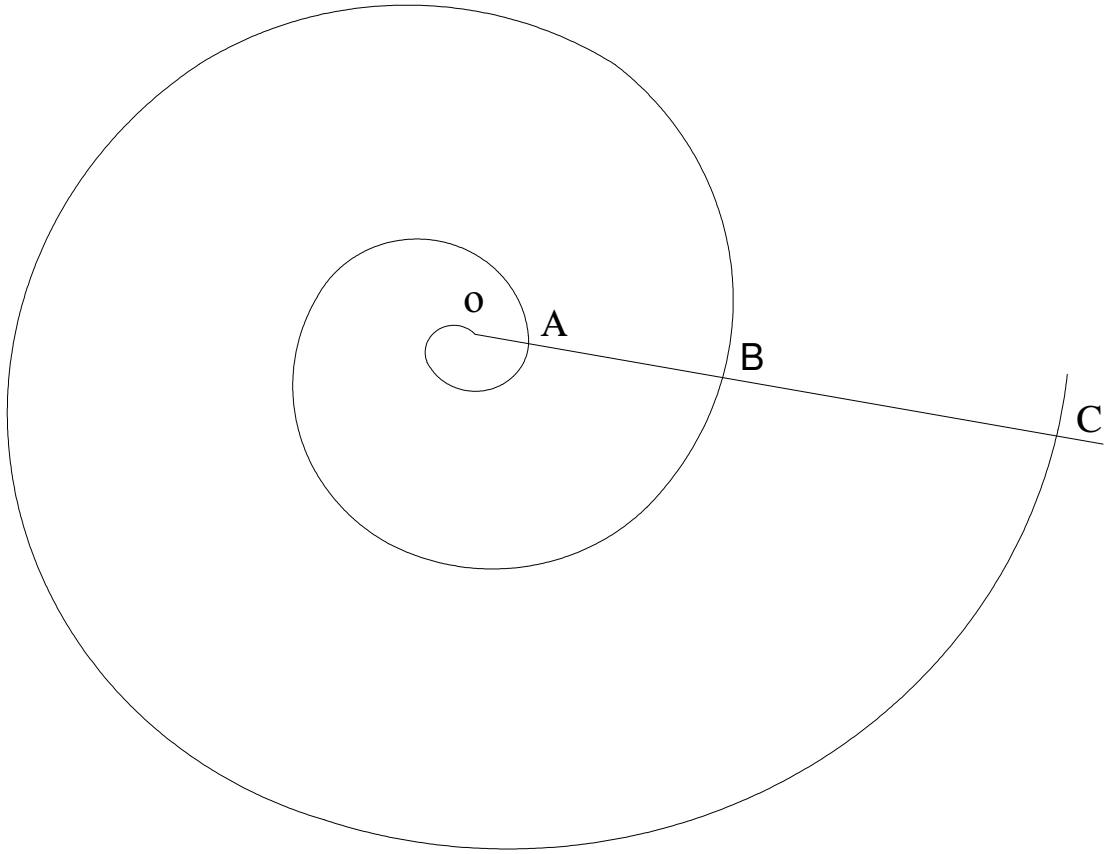

Рис.4.5. Логарифмічна спіраль

Повертаючись до наочної інтерпретації змістовності числа φ, як в “п’яти хлібинах” Кене, необхідно відзначити наявність у загальному обсягу результату дії двох складових: ядра (квадрат, у Кене трьох хлібин) і периферії (додаткового результату, додаткового товару, додаткової вартості), необхідної для розвитку стабільної частини; іншими словами – стохастичної, пошукової, оптимізаційної, що визначає подальший розвиток системи. В фізиці перша складова може бути визначена як поріг протікання, утворення кластера (грона), перехід процесу на новий якісний рівень, критична маса; в той час, як друга, відома з теорії інформації під назвою коефіцієнта стохастичності. Значення цього коефіцієнта залежить від значення необхідної інформації, при якій існує ймовірність не лише позитивного, але й оптимального рішення задачі. При значенні коефіцієнта стохастичності менше оптимального ($K<K^*$) зменшується можливість пошуку більш оптимального шляху вирішення задачі, при $K>K^*$ кількість варіантів зростає, а з нею і ймовірність блукання в пошуку рішення і невиконання задачі.

Різні автори подають відмінні співвідношення між стабільною (консервативною) і стохастичною (рухомою) частинами суспільного продукту. Найбільш відоме серед них – 4 : 1 (закон Паретто) і, навіть, 5 : 1. Невідповідність запропонованих співвідношень оптимальному пояснюється часткою «проїдання», що відносять не до рухомої частини, а до консервативної.

Графічна інтерпретація числа **φ** на рис. 4.3, 4.4 наочно показує важливість числа **φ** в економіці, де ядро процесу ототожнюється з абсолютним багатством, абсолютним капіталом, необхідним для стійкості і розвитку товарного виробництва (0,618 від 1, або 1 від 1,618), а додаткова частина відповідає додатковому товару, додатковій вартості, отриманій на протязі одного циклу виробництва.

Завершаючи огляд загальних принципів, що лежать в основі товарного виробництва і впливають на формування соціальних структур, необхідність зупинитись ще на одному фундаментальному принципі в будові Всесвіту, на принципі енерго-динамічної пари (ЕДП). В дещо спрощеному вигляді цей принцип можна сформулювати наступним чином: якщо через два різнорідних провідники одного і того ж фізичного потоку, що знаходяться в контакті, пропустити потік указаного фізичного параметру, то в цих привідниках виникають потенціали (і сили), що формують замкнуті потоки одного, або кількох інших фізичних параметрів.

В якості прикладу розглянемо потік енергії Сонця через Землю. На цьому потоці формується замкнутий ланцюг кругообігу води в природі. Якщо на річці (потоку води) спорудити греблю, можна поставити електрогенерати і створити ще один замкнутий контур електроенергії; на ньому утворити наступний – і так далі. Всесвіт побудований так, що завдяки ЕДП на потоках фізичних параметрів утворюються нові контури різних фізичних параметрів, на них свої ЕДП і нові потоки. Велике колесо крутить менші, а ті ще менші, хоча можливий і зворотній варіант, коли малі “колеса” розкручують одне велике.

Застосовуючи принцип ЕДП до суспільних процесів можна побудувати кілька важливих контурів, що дають розуміння економічного життя і розвитку планетарного суспільства.

Першим і найважливішим контуром є контур життєдіяльності (КЖ) суспільства (рис. 4.6). В результаті праці людини на шляху сонячної енергії E_{Θ}

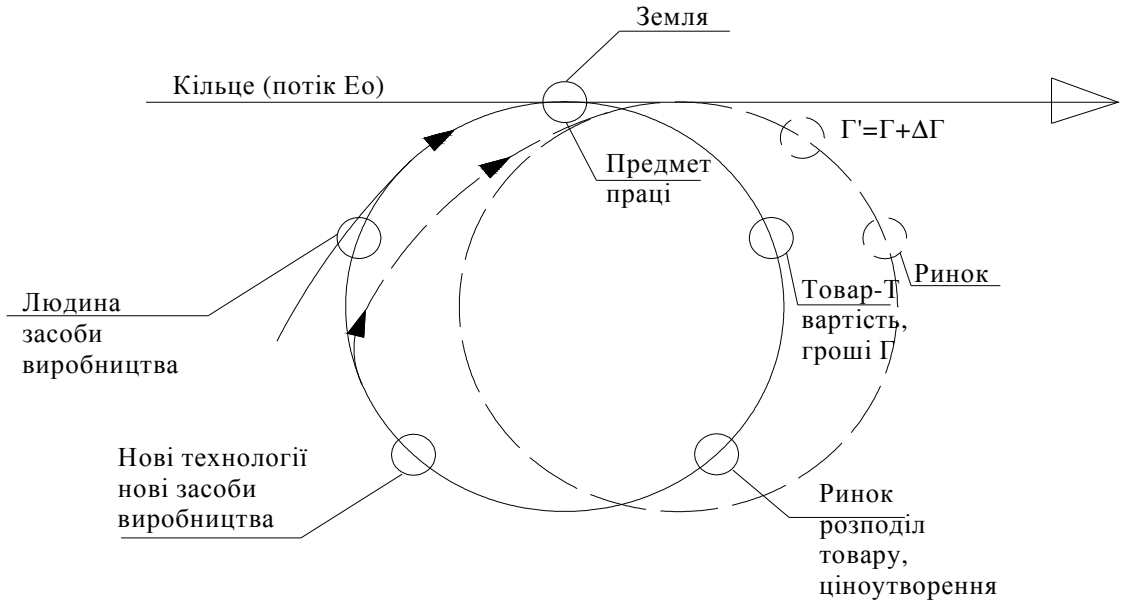

Рис.4.6. Контур життєдіяльності суспільства

утворюються нові структури, що залучають додаткову енергію на виробництво додаткового продукту. На контурі життєдіяльності утворюється новий контур праці (КПр). Отриманий в результаті праці продукт має вартість еквівалентну кількості затраченої праці, затрачених засобів виробництва (і людського існування) і впровадження нових технологій для виготовлення товару. Товар поступає на ринок, де йде його розподіл по каналах споживання. Та перед цим до вартості товару додаються не відтворювані в новому циклі виробництва накладні, або паразитичні додаткові витрати. Утворюється ринкова ціна продукту, її грошовий еквівалент і ще один контур – контур руху грошей (КГ). Характерною рисою ринку є, як уже було сказано, розподіл грошового еквіваленту товару в залежності від структури суспільства. Мова не йде про пропорційний до затраченої праці розподіл, а про суспільний, в якому стихійно оптимізуються біологічні, егоїстичні, хижацькі особливості людини і соціальні, спрямовані на функціонування системи як цілого. Саме біологічні особливості, що формуються прагненням до захоплення, привласнення як можна більшого життєвого простору під Сонцем (грошей, засобів виробництва, всього, що впливає на виробництво і розподіл продуктів життєдіяльності) формують ще один контур – контур привласнення (КП), а на ньому контур споживання (КС). З іншого боку соціальна сторона ринку формує необхідність дбати про товаровиробника, про розширення виробництва товарів і їх якості, бо без цього неможливий розвиток суспільства в цілому. Тож так само, як у кожній людині оптимізується відношення егоїстичного (особистого) і суспільного, так і в суспільстві завжди оптимізуються ті ж два рушійних потенціали.

Формування каналів розподілу і сам розподіл товару може бути чисто ринковим (стохастично - оптимізаційним) і жорстко детермінованим; та найчастіше, в залежності від уже існуючої структури суспільства, знаходиться між цими двома крайніми точками. Розділ знань, що займається вивченням розподілу і перерозподілу товару в суспільстві і його вплив на життєдіяльність і еволюцію суспільства отримав назву політичної, або соціальної економіки. Та, перш ніж говорити про вплив економіки на структури і організацію суспільства, більш детально розглянемо вище згадані контури праці, грошей, власності і споживання та їх вплив на функціонування контуру життєдіяльності.

Контур праці утворюється на тій ділянці КЖ, де дія праці на предмет праці створює продукт (товар) життєдіяльності людини.

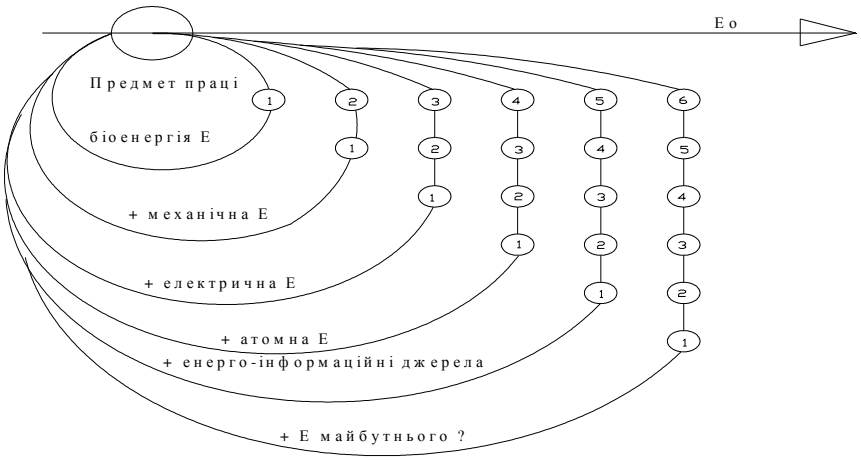

Рис.4.7 Контур праці

де: 1 – виробник товару (селянин), живлення людини (біопродукт);

2 – виробник засобів виробництва (коваль); спеціалізація;

3 – інженер, проектант і конструктор засобів виробництва, механізація;

4 – технолог, розробник нових технологій, під які створюються нові засоби виробництва, автоматизація;

5 – програміст – технолог, розробка інформаційних модулів (технологій) для розробки інженерних технологій, інформатизація;

6 – вчений дослідник; дослідження нових законів, ефектів, структур і їх використання для створення нових технологій, інтелектизація.

Як видно із схеми кругообігу праці людини в процесі розвитку суспільства ускладнюється контур праці, відбувається диференціація суспільства і спеціалізація його членів з одночасним розширенням використовування джерел енергії, збільшенням їх питомої ваги і ефективності використання, що дозволяє швидкими темпами нарощувати виробництво товарів споживання.

Порівнюючи суміжні контури праці можна отримати коефіцієнти вагомості внеску нової ланки в виробництво додаткового продукту по відношенню до попереднього контуру. При цьому необхідно говорити і про отримання співвідношення по зайнятості кількості робітників у кожній з ланок контуру. В якості критерію ефективності кожного з контурів в цілому може бути правило золотого перетину: якщо споживання більше ніж (1 - φ) від кінцевого продукту, то з самого початку контур споживання не тільки не ефективний, але й гальмуватиме, розвалюватиме процес виробництва.

Звичайно, якби суспільство складалось з самих виробників, то контур праці функціонував би майже бездоганно. На жаль суспільство розмежоване на багато державних утворень, що конкурують між собою за “місце під сонцем”, за життєвий простір і еволюційні перспективи. Кожна держава – це державні інститути плюс виробники. До державних інститутів відносяться влада, армія, поліція, суди, органи юстиції, податкові і митні структури, духовенство, робітники різних галузей мистецтв, робітники ринку праці і товарообігу, банківські установи, безліч явних і неявних “паразитів” на “тілі” виробника. Якась частина перерахованих членів суспільства в тій чи іншій мірі позитивно впливає на регуляцію взаємовідносин в суспільстві і на ефективне функціонування контуру життєдіяльності. В своїй же більшості службовці перерахованих інститутів і служб імітують трудову діяльність, не виробляючи ніякого корисного продукту і є паразитами суспільства. За своїм призначенням влада має турбуватись про створення оптимальних умов функціонування контуру життєдіяльності, регулюючи структури і взаємовідносини в суспільстві та створюючи оптимальні умови для праці виробника. Влада має турбуватись про захист свого виробника від конкурента, від зазіхань інших держав на ресурси власного КЖ. Та в більшості випадків влада турбується не про свій народ, а про особисті інтереси. Маючи значні важелі на розподіл продукту виробництва, влада перерозподіляє їх на свою користь (біологічне его), не забуваючи тих, хто захищає інтереси влади від власного народу (за словами давньогрецького філософа Платона, всі державні інститути, в тому числі армія, поліція, суди, прокуратура і, навіть, духовенство, служать не народові, а тим, хто їх годує – владі,

охороняючи і захищаючи її). Звичайно, всі ці державні інститути необхідні для дієвого функціонування системи в умовах впливу внутрішніх і зовнішніх чинників, але при суворих обмеженнях на споживання виробленого додаткового продукту. Як би не розподілявся додатковий продукт, проїдання не може перевищувати значення (1 - φ) від значення додаткового продукту ("дві хлібини" Ф.Кене).

Таким чином, вартість спожитого не виробниками і витраченого не на виробництво (предмети розкоші, речі без застосування в КЖ) додається до вартості праці виробників і утворює ціну товару. Ринок розподілу товару формує на контурі життєдіяльності контур обігу грошей.

Все, в що вкладена праця людини і що споживається суспільством, має вартість. Це абсолютний капітал суспільства на даний момент. Абсолютний капітал ділиться на капітал КЖ і капітал споживання. Абсолютний капітал має складати не менше φ = 0,618... і є основою розширеного виробництва, виробництва додаткового продукту. Для відновлення і забезпечення стійкого функціонування КЖ необхідно повернути в нього 0,618 від кількості виробленого продукту. Решта (додатковий продукт) обслуговує невиробничі структури через систему податків і йде на потреби розширення і перебудови виробництва. Регулятором розподілу грошового еквіваленту товару є банківська система, що може друкувати гроші, але в кількості, що не перевищує вартість додаткового продукту. В дійсності акцентований перерозподіл суспільного продукту в бік влади і паразитуючих навколо неї структур веде до зростання ціни і грошової маси для її обслуговування. Можливість безконтрольного друку грошей, часто під виглядом обслуговування і кредитування нових, перспективних технологій і засобів виробництва, дозволяє владі і банкам додатково обкрадати виробника і веде до інфляції грошей. Інфляція є показником надмірного проїдання суспільного продукту (рис. 4.8).

Рис. 4.8 Контур кругообігу грошей

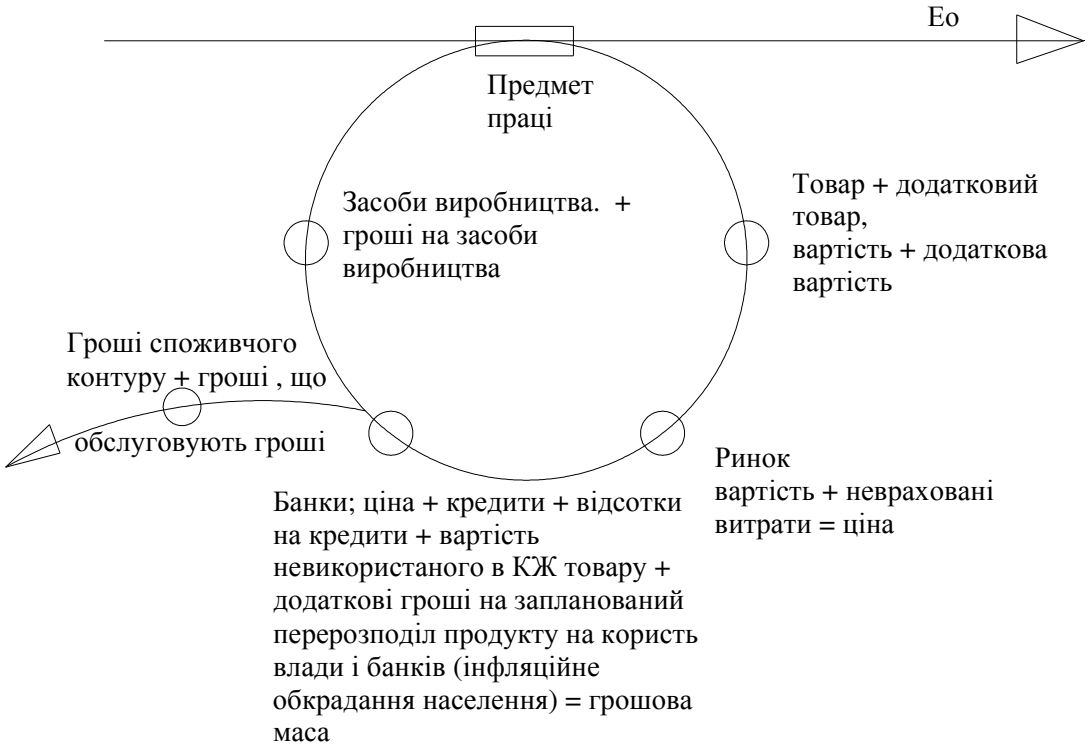

Важливим висновком вище проведеного аналізу є те, що в контурі життєдіяльності весь час протидіють дві тенденції: біологічного привласнення і соціального розвитку. Конкретний член суспільства більше думає про власну кишеню ніж про суспільну користь, а тому всіма можливими засобами привласнює все, що тим чим іншим чином впливає на розподіл суспільного продукту. На контурі життєдіяльності формується ще один контур – контур привласнення (рис.4.9).

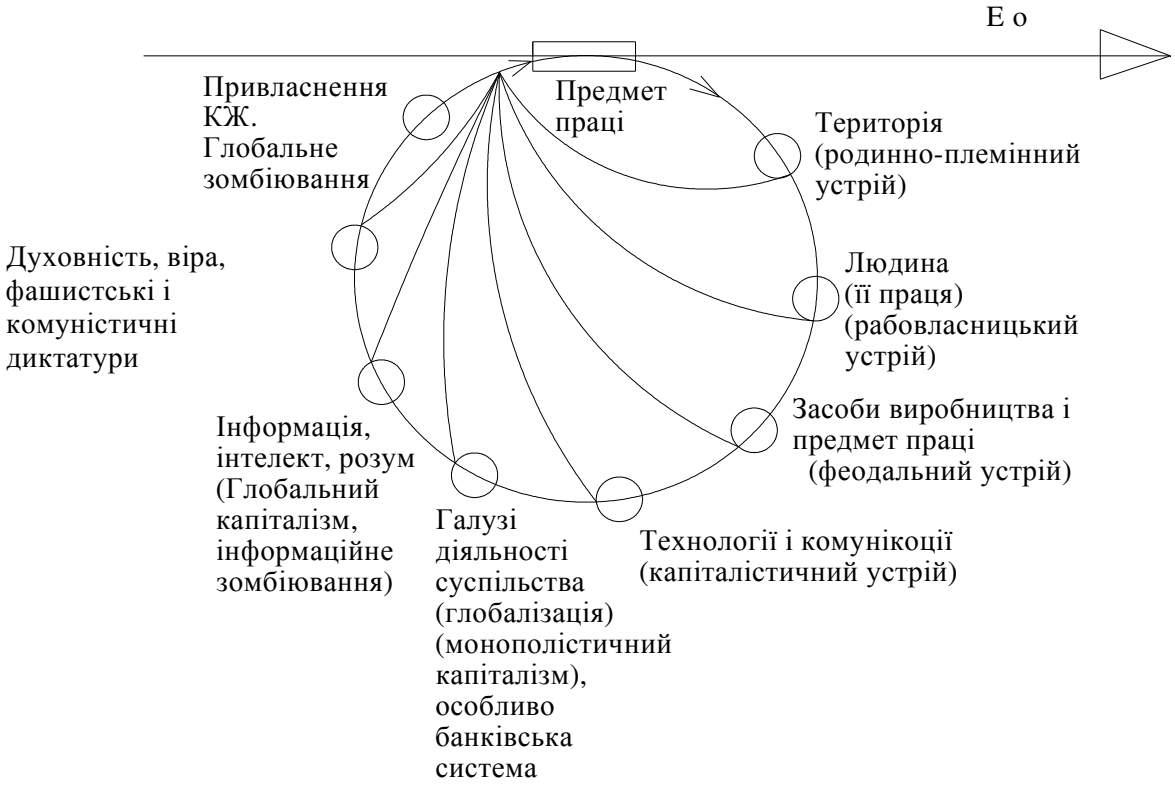

Рис.4.9 Контур привласнення

Як видно з схеми послідовності привласнення, послідовно в процесі еволюції людства і еволюції контуру праці привласнюються всі складові ланки контуру життєдіяльності людства.

Ускладнення контуру праці дозволяє збільшувати кількість і якість додаткового продукту, що в свою чергу дозволяє привласнювати все більшу частку цього продукту владою і власниками, залишаючи практично незмінним рівень споживання виробника (виробника необхідно забезпечити лише тим, що необхідно для виробничої діяльності: їжею, одягом, засобами пересування, житлом, інформацією, що зомбує виробника, орієнтує на користь власника).

Важливою особливістю контуру привласнення є досягнення максимальної ефективності привласнення. Максимальної ефективності привласнення можна досягнути привласнюючи наступну, вищу ланку контуру життєдіяльності і віддаючи попередні у власність виробника. Навіщо забирати у селянина землю, коли привласнені засоби виробництва; нехай селянин думає, що він власник землі, тоді у нього виникає ілюзія праці на себе, відповідно зростає і ефективність його праці, яку згодом привласнює той, хто володіє засобами виробництва. Навіщо забирати у виробника засоби виробництва, коли вже інший власник, володіючи суперсучасними технологіями, на заключній стадії виробництва привласнить практично всі результати попередніх ланок (що і роблять нині держави світової сімки).

Ще однією важливою особливістю контуру привласнення є те, що форми привласнення формують структуру свідомості власника і виробника та зміст соціального устрою. Щоб уяснити дієвість впливу форм привласнення на свідомість людини, необхідно згадати вчення В. Вернадського про ноосферу. В.Вернадський говорив: «Все, що створює людина, є продовженням самої людини». Лопата, трактор, екскаватор, станок – продовження руки; крило, колесо – продовження ніг; телескоп, мікроскоп – продовження очей; книги, комп’ютер – продовження мозку і т.д. Людина є «універсальним модулем», на який в залежності від призначення «навішуються» необхідні агрегати, програми, пристрої. Людина, і людство в цілому, розбудовуючи себе, стає планетарним чинником, «геологічною» силою на землі. Але при цьому кожна окрема людина в залежності від місця в структурі суспільства, від спеціалізованого виховання і рівня освіти отримує різні «навісні», спеціалізовані програми і засоби досягнення бажаного результату. Виробнику «навішуються»

програми виробника, «хижак - власник» розбудовує себе в напрямку програмного технологічного забезпечення можливостей привласнення продукту, створеного виробником. Поширена думка про те, що власник має бути інтелектуальною особистістю, є помилковою. Для власника важливо володіти технологіями привласнення і необхідними засобами для цього. І так само, як існують прошарки населення, що спеціалізується на сільськогосподарському чи промисловому виробництві, на освіті і вихованні, на інших видах суспільної діяльності так існують міжнародні структури і народи, що спеціалізуються на привласненні продукту, створеного іншими.

На кожній ланці привласнення в державному утворенні послідовно змінюють одна одну три різні за призначенням державні структури: диктатура – республіка – демократія, знову диктатура -- ... і так далі. На першій стадії привласнення виробник – власник попередньої ланки чинить опір новому привласненню. Для подолання цього опору необхідна диктатура. Після привласнення необхідність в диктатурі зникає, більш ефективною формою державного утворення стає республіка. Та з часом нова форма привласнення старіє, бо новим формам праці відповідають і нові можливості привласнення. В надрах республіки визріває демократія, ілюзія справедливості розподілу суспільного продукту; нова форма власності, що потребує для свого впровадження нової диктатури на новому рівні суспільного устрою.

Необхідно також зазначити, що привласнення має дві форми: внутрішню і зовнішню. На кожній із ланок контуру життєдіяльності можна розширити територію дії не лише за рахунок внутрішніх можливостей (експлуатації виробника; виробник – це член суспільства, що приймає участь у створенні суспільного продукту, а не в його проїданні, проїдати може і робітник), а й за рахунок експансії в КЖ інших держав, конкурентів і т.д. Достатньо включити більш простий контур привласнення іншої держави чи конкурента в більш складний, більш високоорганізований власний контур життєдіяльності. Засобами такого приєднання є війни, що носять характер відповідний формі привласнення. Коли мова йде про привласнення території, предмету праці і джерел енергії (природних ресурсів)—це війни фізичні. Коли привласнюються технології і інтелект – це війна грошей, це інтелектуальні війни. Навіщо гармати, коли все можна зробити за допомогою інтелекту і грошей? Не потрібно знищувати ланки виробництва, необхідно знищити інтелектуальний потенціал народу і він буде працювати на тебе на нижчих малоприбуткових ланках КЖ (той у кого не має власної голови, живе головою іншого).Та найвищою формою зовнішнього привласнення є державне. Облишивши народ його мови, культури, самобутньої віри шляхом знищення, купівлі, переорієнтації інтелектуального – духовного прошарку народу і заміни національної самосвідомості на інтернаціональну (читай вигідну для того державного утворення, яке включає тебе в свій контур життєдіяльності, привласнює тебе), можна зробити його однією з ланок своєї власності, зомбійованим елементом, додатком власного виробництва, рабом, кріпаком, пролетарієм. Але духовне рабство серед всіх видів привласнення найстрашніше, бо перетворює один народ в зомбійований додаток іншого, поступово руйнуючи і “перетравлюючи” його.

В значному ступені зомбіюванню (програмуванню суспільства в необхідному для власника напрямку) слугує ще один контур – контур споживання, що формується на контурі руху суспільного продукту. Найбільш розвинений (і найбільш прибутковий!) самий примітивний контур споживання – задоволення фізіологічних потреб. Незалежно від рівня розвитку члена суспільства фізіологія диктує одні і ті ж потреби для всіх, а тому основна маса суспільного продукту виробляється саме для задоволення фізіології. Оскільки для розширеного виробництва визначальним є додатковий продукт, то створюючи, наприклад, фільм про талановитого математика, нічого не заробиш і, відповідно, витратиш гроші не на підсилення ефективності КЖ, а на збитки.

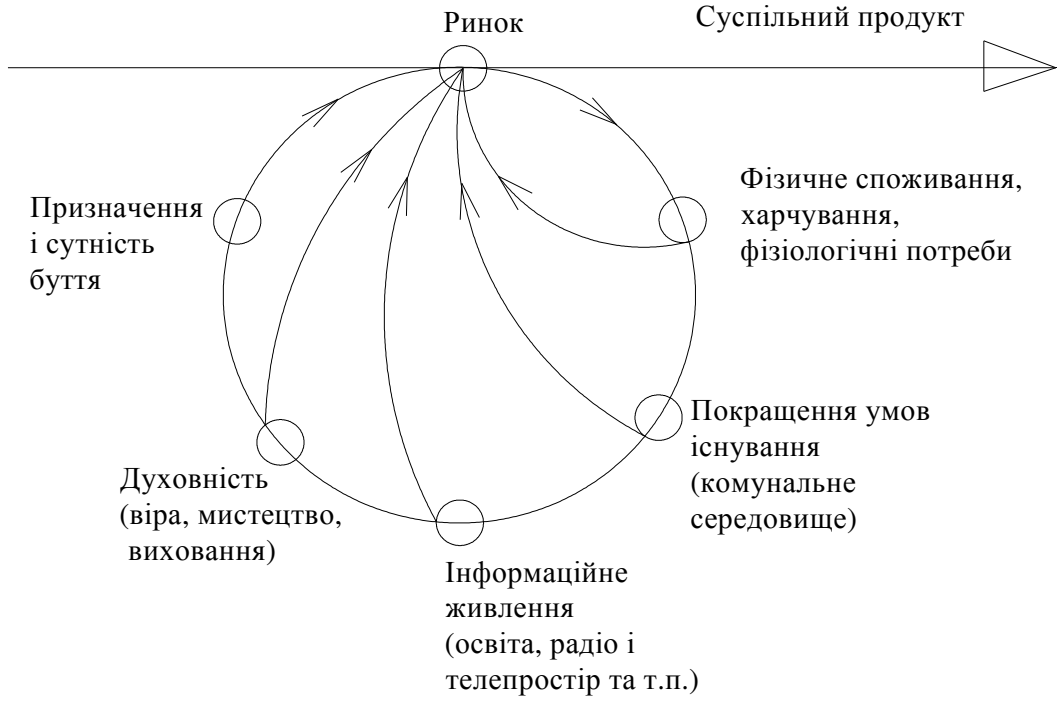

Рис.4.10 Контури споживання

В залежності від рівня споживання (рівня розвитку як окремих членів, так і суспільства в цілому) залежить і рівень зомбіювання при включенні одного КЖ в КЖ іншої країни, чи іншого народу (всередині країни це стосується власного виробника). Необхідно зазначити, що власник даного контуру споживає всі „ланки" присутні в даному контурі. Чим примітивніший контур споживання (і розвиток суспільства), тим примітивніше й більш фізіологічне споживання власника і тим простіше його зомбіювання власниками більш розвинутих контурів. Для володіння іншим народом достатньо спрямувати його „власників" у напрямку паразитично-руйнівного споживання, замінюючи цінності на ілюзорні (споживання дорогоцінного каміння, умовно суперцінних картин, супермашин і суперкомунальних послуг та т.п.), на проїдання додаткової вартості і на деградацію суспільства в цілому (наркотики, суспільні хвороби і епідемії, руйнація сім'ї і морально - етичних засад існування суспільства).

Підбиваючи підсумки аналізу питання формування і функціонування соціально-економічної структури суспільства можна визначити напрямки і перспективи подальшого його розвитку в найближчому майбутньому. І перше, на що необхідно звернути увагу – це глобалізація в усіх сферах діяльності людства. Максимальної ефективності контуру життєдіяльності планетарного суспільства можна досягнути при об'єднанні КЖ всіх країн в єдиний контур. Але з іншого боку таке об'єднання веде до монополізації всіх галузей життєдіяльності, всіх ланок КЖ, до довільного, волюнтаристського розподілу суспільного продукту, до зміщення акценту на проїдання додаткового продукту. В ситуації, що складається, виробник не зацікавлений у збільшенні кількості товару і його якості, бо йому залишать мінімум необхідного при якому завгодно результаті діяльності. Зростатиме вплив на діяльність КЖ руйнівних наслідків паразитичного споживання при виснаженні природних ресурсів (предмету праці). Включення всіх народів в єдиний КЖ приведе до виродження культур, мов, національних інваріантів. Суспільство перейде до єдиної мови, єдиної культури (найбільш загальна і прибуткова фізіологічна), єдиної моралі і етики. Зникне необхідне для подальшого розвитку, для еволюції людства різноманіття культур, навичок, шляхів розвитку. Зомбійоване суспільство виявиться не здатним на необхідну реакцію по відношенню до зовнішніх чинників. З деякого моменту глобалізації суспільство приречене на деградацію і виродження.

Крім того, при глобалізації КЖ людства зникає груповий (соціальний) інтерес у розвитку, бо не існує конкурента, як і зовнішньої загрози. Існування системи визначатимуть внутрішні чинники, що призведе до зростання протиріч в самій системі. Єдиним засобом вирішення суспільних протиріч і зміни стану системи на чиюсь користь стане тероризм, що набуде глобального характеру. Від руйнації і деградації суспільство може врятувати лише єдина мета, або єдина для всіх небезпека, що об'єднає людство для вирішення життєво важливої для нього задачі. А поки що людство має зрозуміти шкідливість глобалізації, як і монополізації, шкідливість паразитичного споживання і

страшних наслідків зомбіювання суспільства на користь максимального прибутку власника; організації суспільства за зразком фашистсько-комуністичних диктатур, коли привласнюється не лише інтелект, але й духовне життя суспільства.

Примітка: глобалізація по суті є вигідною лише для міжнародної фінансової системи (народу і народностей, що її обслуговують), яка завдяки контролю останніх ланок контурів життєдіяльності інших народів привласнює додатковий продукт на свою користь.

Що стосується економіки України, то вона в сучасному стані включена в КЖ інших народів на рівні двох найнижчих ланок привласнення: землі і засобів виробництва. Саме цими двома ланками визначається і структура влади, коли остання належить "хижакам", кланам і мафіям. Вищі ланки КЖ приватизуються іншими кланами, народностями і державами при безперервному знищенні, пригніченні, переорієнтації інтелектуально-духовного прошарку України. Безголова влада в Україні не належить владі; вона лише "голова вола", що чує дві команди: "цоб" і "цобе". А тому першочерговою і надзвичайно важливою задачею подальшої життєздатності і життєдіяльності українського народу є виховання інтелектуально-духовного прошарку з подальшим розвитком власного КЖ до рівня КЖ найбільш розвинутих країн і народів, але без зомбіювання власного населення, характерного для цих країн. Україна має іти шляхом інтелектуального і духовного зростання, а це можливо лише тоді, коли людина не програмується, а думає власною головою. Необхідно виховати "думаюче майбутнє".

Висновки

1. Фізична економіка Ф.Кене, С.Подолинського і політична (соціальна) економіка А.Сміта, К.Маркса є складовими частинами єдиної суспільної економіки. Фізична економіка лежить в основі моделювання контуру життєдіяльності людства, соціальна – в основі оптимізації двох векторів: біологічного (его) і соціального через механізм розподілу суспільного продукту.

2. Економічні процеси в суспільстві, як і його розвиток в цілому, описується експоненціальними (логарифмічними) залежностями, серед яких виділяється спіраль гармонійного зростання, побудована на числі φ – золотого перетину. Так само як і процеси розмноження в природі, економічні процеси моделюються рядами зворотних послідовностей, до числа яких входять і ряди Фібоначчі, ще побудовані на правилі золотого перетину.

3. Правило Золотого перетину розділяє суспільний продукт на ядро (стабільну частину) і периферію (територію пошуку, розширення виробництва і проїдання). Для стабільного розвитку системи значення (абсолютне) ядра не повинно зменшуватись. Додатковий продукт має розподілятись так, щоб він не лише проїдався, а й ішов на відновлення засобів виробництва і розширення сфери виробництва.

4. Щоб уникнути економічної деградації суспільства необхідно планувати економіку в межах φ = 0,618 (в межах ядра) і віддати решту (0,382) на пошук оптимальних шляхів розвитку суспільства, що відповідає наявному в цих сферах діяльності людства коефіцієнту стохастичності. Обмежуючим фактором на всіх рівнях діяльності суспільства має бути межа проїдання, що обумовлена правилом золотого перетину.

5. Планування економіки має відстежуватись і в кругообігу грошей, в плановому жорстокому контролі за випуском грошової маси.

6. Форми власності і механізми привласнення відповідають інтелектуально технологічному рівню суспільства (держави). Монополізація власності несе шкідливі наслідки економіці і має обмежуватись суспільством. Рівень думки влади і її дій відповідає рівню ланки в контурі праці. Для України це рівень феодальної і капіталістичної ланок контуру праці і контуру привласнення.

7. В залежності від характеру наступної ланки привласнення кожна держава проходить три стадії: насильне привласнення (диктатура), стабільне функціонування в межах нового виду власності (республіка) і визрівання нової форми власності (демократія).

8. Для того щоб суспільство (держава) не стало придатком, об'єктом експлуатації іншим народом (суспільством, державою) необхідно протидіяти діяльності КЖ цього суспільства на теренах власного, стимулюючи свого виробника і обмежуючи чужого. Одночасно необхідно подбати про більш високий (як у конкурента, або вищий) рівень організації КЖ, особливу увагу звертаючи на інтелектуальну і духовну ланки споживання. Найстрашніше рабство – духовне.

9.Кожна система (економічна в тому числі) проходить стадії розвитку стабільного функціонування, старіння і деградації (фрактальне заповнення обмеженого простору живлення, функціонування, мешкання і так далі за законом функції Гауса).

10.Суспільства з більш сучасними КЖ не зацікавлені в розвитку КЖ менш розвинутих країн. За допомогою останньої ланки власного КЖ вони оббирають інші народи, привласнюючи їх суспільний продукт шляхом включення КЖ цих народів в якості доповнень до відповідних нижчих ланок власних, безпосередньо чи за посередництва утворення спільних економічних структур (як виробничих так і фінансових). Якщо з КЖ більше сильної структури з якихось причин відійде КЖ менш розвинутого суспільства, що забезпечувало функції однієї чи більше ланок в цьому КЖ, то економіка даного суспільства може тимчасово зруйнуватись і в наступному відтворитись лише до одного з нижчих рівнів. З точки зору власної безпеки повна заміна хоча б одної у власному КЖ ланкою іншого КЖ не допустима.

11. Особливу загрозу майбутньому людства несе інтелектуальне і духовне зомбіювання на користь власника. Суспільство має ввести жорсткі обмеження на вплив одних суспільств на інші, власників на виробників. Для збереження перспективи позитивного розвитку суспільство має виховувати особистості, що здатні думати власною головою, творців майбутнього. Народ, який дбає про майбутнє, має виховувати і захищати всіма можливими засобами свій інтелектуально-духовний прошарок. Для перетворення народу в рабів іншого в першу чергу знищується, купується, переформатовується цвіт нації.

12. Всі форми влади є прикриттям влади власності, незалежно від народного, громадянського, парламентського чи іншого забарвлення. Для ефективності функціонування влади важлива не назва, а її дієвість в КЖ. Влада має жорстко контролювати ступінь привласнення і проїдання суспільного продукту, дбати про виробника і про розвиток КЖ, особливо контуру праці. Першочергова задача влади – захист свого народу від зазіхань інших суспільних утворень (не обов'язково держав; це можуть бути клани, ордени, діаспори, церкви інших народів), від перетворення свого народу в зомбійований додаток тих, хто знищивши інтелектуально-духовний прошарок цього народу привласнює його функції, зомбіює і експлуатує його. Хто контролює власність, гроші, інформаційні канали, чия релігія панує в державі той зонбіює і експлуатує цей народ. Народ, щоб залишитись народом, має користуватись власною головою, власною, національною самосвідомістю.

Майбутнє людства не в поновленні одних народів іншими (нині це економічне, інтелектуальне і духовне), а в співпраці майбутнє людства в різноманітті мов, культур, шляхів пошуку кращих варіантів розвитку.

Біосоціальні аспекти в будові людського суспільства і їх використання для тотального поневолення людини і народів

Ідеальна людина

Питання добра і зла можуть розглядатись лише в контексті еволюції живого розумного Всесвіту. Інтуїтивно, або виходячи з уявлень суспільної моралі ми ділимо все на чорне і біле, гарне і погане, позитивне і негативне... Та чи дійсно так воно і є?

В людині поєднані риси біологічної і суспільної істоти. Мета ідеальної біологічної істоти вижити за всяку ціну і розмножитись. Все, що може слугувати цій меті, "морально".

По тундрі ідуть двоє. Їстівні припаси скінчились, до найближчого "шматка хліба" сотні кілометрів. Або загинуть обоє, або сильніший має з'їсти слабшого...

У річці тоне людина, на березі стоїть чоловік. Рятувати чи ні? Якщо то жінка і її врятувати, то це перспектива продовження роду. А якщо чоловік? Врятуєш, а він з'їсть твій хліб, та ще й може забрати у тебе твою жінку... Це біологічний конкурент, його краще позбутись...

У біологічному світі виживає більш пристосований. Той, хто володіє достатньою територією, енергією, потоками їжі і інформації. Іншими словами – достатнім життєвим простором. Що ж робити тому, хто виявився не конкурентноздатним? Один із варіантів – об'єднатись у товариство за інтересами. У суспільстві з цього приводу існує багато приказок, на зразок "гуртом і батька легко бить", не кажучи про полювання "на мамонта". Одним із прикладів ефективності подібних об'єднань (можливо не найкращим, але показовим) є "банда", або товариство, що грабувало "товар" на "великій дорозі" (від слова "товар" – яким називали тварин, що служили податком в Золотій Орді – і від якого пішла назва тих, хто цей товар грабував – товаришів). "Товар" охороняли озброєні воїни і якщо мій товариш б'ється, а я сидітиму в кущах, то може загинути товариш, а потім і я без "продукту

існування”. Як результат у банді товаришів виникає “товариська мораль”, перші заповіді сумісного буття людей не пов’язаних родинними зв’язками: один за всіх і всі за одного, не вбий, не бери чужого, не прелюбствуй, поважай старших та тому подібне. Зрозуміло, що ці заповіді (морально-етичні кодекси) відносяться лише до членів своєї “банди”. Бо якщо десь поряд з’явиться інша “банда”, то вона захопить “товар”, а твоя залишиться без засобів до існування. Тож до іншої “банди” мораль своєї не відноситься, конкурента необхідно знищити. Показовою в цьому відношенні є Біблія (в перекладі з івриту “книга”). В “п’ятикнижжі” Мойсея, в книзі “Левіт” приведені заповіді бога Ягве єврейському народу, пізніше повторені І. Христом у “Нагорній проповіді” і нині відомі в усьому суперхристиянському етносі. Але той же бог Ягве наказує вирізати всіх ханааанців у Палестині невірних, гоїв-інородців) для звільнення життєвої території від конкурентів – корінних жителів Палестини. Мораль бога Ягве не відноситься до гоїв, вони поза законом. Пізніше великий пророк людства Ісус Христос поширив заповіді старозавітної Біблії на все інше людство, але за межами її дії залишилась вся біосфера, весь живий і розумний Всесвіт...

На відміну від ідеальної біологічної істоти, соціально-ідеальна має жити не для себе, а для товариства, об’єднаного єдиними умовами існування і виживання, єдиною метою досягнення бажаного. Ідеальна соціальна особа має без вагань “закрити амбразуру ворожого дзоту заради загального успіху. Але подібна мораль стосується не всіх членів “банди”, а її рядових членів. Отаман банди не пошле на амбразуру свого сина; в банді теж є свої хижаки і свої вівці, своя конкурентна боротьба за територію виживання. Навіщо ризикувати собою, коли можна використати іншого? Чому не привласнити кращий чи додатковий продукт, якщо я “на чолі”, або сильніший, хитріший, спритніший?

У сучасному світі не існує людей повністю ідеальних як біологічно, так і соціально. Бо якщо ти не хижак, то ти жертва; якщо ти не експлуатуєш інших, то експлуатуватимуть тебе. А з іншого боку, завдяки законам розвитку і будови біоценозів, кожний хижак є жертвою іншого “хижака”. Біосфера, як і Всесвіт, побудована на принципі “взаємопоїдання” на замкнутих контурах життєдіяльності. На суспільному контурі життєдіяльності людства завжди присутні два полюси, дві тенденції: виживання особистого і суспільного, колективного, при цьому в колективі виживати краще, ефективніше. Та як тільки з’являються інші подібні “товариства”, виникає і необхідність боротьби за територію існування власного. В залежності від ситуації конкурента або знищують, або підпорядковують власним інтересам, перетворюючи його в жертву. Останнє набагато ефективніше, бо розширює і розбудовує територію та можливості твого “товариства”: ордена, партії, церкви, мафії, угрупування, держави, родового клану в середині етносу і етносу між інших етносів. Стійкість якого-завгодно подібного соціального утворення складається із двох кодексів: морально-етичного по відношенню до членів свого об’єднання і “неморально-етичного” по відношенню до конкурентного зовнішнього оточення. В свою чергу кодекси теж діляться за напрямком дії на конкретних індивідів і на суспільні утворення.

Морально-етичні кодекси позитивної побудови і розвитку суспільства добре виписані в великих пам’ятках духовності людства: Авесті, Риквідах, Махабхараті, Бхаватгіті, Біблії, Євангеліє, Корані, Повчанні Володимира Мономаха. Про неморально-неетичний кодекс мова йде лише в “закритих”, “для обмеженого користування” джерелах інформації, призначеної для “Вибраних”. Щоб людина, колектив, етнос не чинили опору хижакам, необхідно позбавити їх знання законів експлуатації “овець” “хижаками”. Але для того, щоб людина розуміла закони будови оточуючого її розумного живого Всесвіту і могла приймати самоусвідомлені рішення, вона має знати і розуміти обидва полюси соціального устрою Людства.

Які ж заповіді (принципи) лежать в основі “полюса зла” по відношенню до людини і до суспільних об’єднань?

Принципи експлуатації людей

Людину можна використовувати фізично (як біологічну істоту), інтелектуально і духовно. Найпростіші шляхи фізичного використання, але вони досить неефективні. Експлуатація людини найбільш ефективна при повній інтелектуальній і духовній підпорядкованості меті її використання, для чого Людину потрібно перепрограмувати; вона повинна жити твоїми думками (не всіма, а лише тими, що достатні для виконання функцій) і дотримуватись заповідей твоїх богів. Для “програмування” людини класом експлуататорів використовуються наступні принципи.

Людина може стільки, скільки знає (Ф. Бекон). Зробіть усе, щоб вона знала лише те, що корисно для нас. Створюйте ті “сорти” людей, що влаштовують нас. Для досягнення мети використовуйте штучну селекцію – вибирайте бажанне і знищуйте все, що виходить за межі необхідного.

Заохочуйте фізіологію, потурайте тваринним інстинктам, особливо сексуальним прагненням. Пропагуйте сексуальну революцію, будіть у людині тварину. Не дайте їй піднестись до “розумності” та “духовності” – і будете її пастухом.

Інформувати людину не значить давати їй знання. Знання – це ще й уміння аналізувати та використовувати інформацію. Не дайте опоненту цього уміння (нехай знає, але не думає).

Потурай тим людським бажанням, що пов’язані з тілом, і роби все, щоб не було таких для розуму і душі. Заохочуй професійні, але не духовні запити і бажання.

Найгірше людина сприймає думку про те, що у неї поганий смак, що вона не гуманна до людей і не вміє думати. Хвали в людині те, чого вона не має.

Чим більше різної непотрібної інформації дати людині, тим менше вона буде думати. Зробіть усе для того, щоб повністю заповнити її інформаційний простір корисною інформацією для вас, щоб у неї не було часу на аналіз інформації і висновки.

Кожному достоїнству і кожній добрій якості людини противостоїть якийсь недолік, або вада. Зробіть щедрість марнотратством, бережливість – скупістю, хоробрість – безрозсудством, обережність – боягузтвом, патріотизм – нетерпимістю і ви отримаєте гарний інструмент для досягнення мети: розділяй і володарюй.

Щоб ніхто не взнав ваші плани і не скористався ними, демонструйте терпіння, тактовність, гнучкість, проникливість, спокій, здавайтесь відкритим і доброзичливим. Користуйтесь їх ідеалами, одягайте їх “моральний” одяг і ви досягнете своєї мети.

Примічайте звичаї інших, їх пристрасті і антипатії, смаки і нахили та потурайте їм. Ваша увага до людей обернеться гарантованим прибутком. Говоріть жінкам компліменти, а чоловікам – які вони розумні і матимете довірливе до вас “знаряддя”.

Пропагуйте дружбу розгулу, п’янства, розбещеності – все те, що ніколи не зробить людину дійсною загрозою вашим намірам. Знайди у кожній людині її найбільшу пристрасть і грай на ній; бо то ланцюг, що прив’яже її до тебе і зробить твоїм рабом. Заохочуй пристрасті до речей, їжі, шкідливих звичок – до всього, що перетворює людину в фізіологічну істоту і робить її джерелом твого прибутку та основою твоєї влади над нею.

Зроби все, щоб людина вірила, а не знала. Віра робить людину потенційно недоумкуватою.

Для того, щоб тримати людей у покорі, необхідно перетворити людські умови життя в бездуховні і бездумні умови існування свійської тварини, для чого необхідно:

– лишити інформації з зовнішнього світу з тим, щоб людина не знала і не думала про краще життя;
– розповсюджувати інформацію про те, що будь-які зміни приведуть до того, що буде ще гірше;
– дозволити користуватись інформацією, яка нічого не варта з точки зору змін; при цьому повинна домінувати думка про неможливість змін;
– прищепити людині психологію і поведінку дитини з акцентом на фізіологічні потреби;
– роздувати "муху до слона": при всіх перевіряти чисті руки, ставити в куток, зняти штани і т.п.;
– відсутність законів і правил; зведення їх до асоціації з особистістю:
– я хазяїн – я закон; я керівник – ти дурень, можу дозволити, а можу – і ні; хочу підтримаю, хочу покараю;
– використовувати в якості зворотного зв'язку донос;
– впровадити колективну відповідальність, караючи всіх за винного одного;
– впровадити правило "не висовуйся". Хто висунувся – не зносити голови;
– навчити дивитись – і не бачити, слухати – і не чути, поки не дозволять;
– пересварити людей чергами, привілеями, увагою, нагородами і т.п.;
– знищити віру у власні можливості;
– створити серед рабів еліту; гірше чужих катів бувають лише свої;
– перетворити людей в зомбі, довести виконання наказів до автоматизму без усвідомлення їх суті (показові в цьому розумінні армія, поліція та інші державні інститути);
– привчити не бачити очевидне; говорити на біле – чорне, на чорне – біле;
– прищепити постійне почуття страху: постійне очікування біди, болю, кари, смерті і т.п.; погроза повинна бути страшніша за її виконання;
– знищити ознаки особистості з підгонкою рис людини до рис і ознак еліти суспільства;
– програмувати свідомість, безперервно прокручуючи ту ж саму інформацію.

–
– Для того, щоб залишитись людиною за будь-яких умов, необхідно дотримуватись двох правил:
– створити для себе середовище автономної поведінки, де лише я сам можу приймати рішення;
– мати в свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

Універсальним інструментом привласнення людини і продукту її діяльності, того, що тобі не належить, є гроші. Праведним шляхом розбагатіти неможливо. Ні працею, ні терпінням, ні талантом накопичити капітал неможливо, бо накопичення капіталу завжди було привласненням чужого (людського чи природного). Існує лише шість шляхів збагачення:

– капітал на чужому горбі (на експлуатації інших людей: рента з обороту; оббирання прихожан, учнів, пацієнтів; на "обслуговуванні" людей);
– капітал на пороці (на порочних запитах: алкоголі, наркотиках, порнографії, заборонених людських і ритуальних речах);
– капітал на крові; створюється насиллям, загрозою і вимогами, в тому числі з використанням влади і інших власних соціальних переваг;
– злодійський капітал; формується шляхом махінацій, афер, крадіжок, використанням службового становища, монополізму, дефіцитами, привласненням природних і соціальних ресурсів;
– спадковий капітал; передається в спадок родиною, орденом, кланом, партією, мафією, системою разом із титулом спадкоємця;
– божий капітал; формується за рахунок продажу і експлуатації таланту, тіла, совісті; виграшу в лотерею та знаходженням скарбу.

Якщо не хочеш бути "вівцею" (і збагатитись) забудь раз і назавжди питання моральності походження грошей. У світі капіталу ти можеш бути або капіталістом (експлуататором, насильником, злодієм, шахраєм...) або жертвою (на кому їздять і обдурюють на кожному кроці. В соціальному гуманному суспільстві це робиться на основі закону і з твоєї згоди, в антисоціальному – без твоєї згоди, законно і незаконно.

Принципи експлуатації суспільних об'єднань

Кожна організована структура в суспільстві (масонська ложа, мафія, орден, клан, партія, церква, братство...) це "країна" в країні. Оскільки цілі внутрішніх організованих структур рідко співпадають з державними інтересами, то такі утворення по суті є злоякісними пухлинами" в "тілі" суспільства.

У суспільстві все вирішують гроші, влада (кадри) і інформація.

Засоби масової інформації – основний засіб зомбіювання і програмування суспільства. Церква – основний засіб духовного зомбіюваня і програмування людини.

Принцип досягнення мети в суспільстві – насилля. Хитрість, лицемірство, підкуп, обдурювання, зрада – інструменти досягнення мети.

Кожна суспільна структура стійка лише тоді, коли навіть ненависть між її членами слабкіша за загальну мету збагачення і володарювання. Хижаки всіх мастей об'єднуйтесь! В єднанні заради загального збагачення основа успіху, порятунок і розквіт карного злочинного утворення. Тож необхідно мати чітку програму, почуття ліктя і без вагань і роздумів слідувати прийнятому плану.

Єдність – засіб досягнення мети. Використовуйте гасла націоналізму під покровом інтернаціоналізму. Всі релігії, всі засоби, всі моральні і етичні норми мають слугувати одному – процвітанню клану, до складу якого ти входиш. Все, що виходить за межі вашого інтересу, це провокації і обдурювання."

"Формуйте свої кадри. Кадри сьогодні – це майбутнє завтра. Всі найважливіші точки суспільства, де зосереджені гроші, влада, інформація, духовність повинні бути кузнею ваших кадрів. Молодь має прийняти і нести естафету далі, а тому не бійтесь висувати молоді кадри на найважливіші посади. Не вміє – научиться. В успадкуванні традицій стабільність, стійкість, безсмертя мафії.

Світ жорстокий, в ньому не існує місця філантропії. Кожна людина, кожне об'єднання, кожний народ – коваль свого майбутнього і свого щастя. Не думай про інших: якщо вони не думають про себе, чому ти маєш турбуватись про них? Не сподівайтесь на "авось". Не чекайте милості від суспільства – взяти їх, не зважаючи ні на який опір, наша задача.

Створюйте свої колективи і об'єднання, а в існуючих викидайте, виштовхуйте всіх, хто не з вами і не за вас, особливо інородців і іновірців, бо вони займають ваше місце, або місце, що може зайняти своя людина.

Робіть усе можливе, щоб оточуючі вас інородці, іновірці, члени інших об'єднань і прошарків суспільства жили в інформаційному вакуумі, тваринним життям на рівні фізіологічних інстинктів, не підозрюючи, що є інший світ і виміри життя. Не дайте можливості їм думати і аналізувати, узагальнювати і робити висновки. Щоб ніхто не засіяв свідомість ізгоїв розумом, спішіть засіяти її корисною інформацією для вас і тоді іншим сіяти і вирощувати буде уже ніде. У кожного з "не наших" має бути "межа можливостей і бажань", контрольована нами. Все, що вони мають, має бути їх межею, все що маємо ми – це засіб для досягнення все більшого. Все, що мають вони, це віддане їм у тимчасове користування для нашої користі. Все, що мають вони, заповідано богом нам, вибраним.

Якщо не можете використати щось, або когось у своїх цілях, зробіть все, щоб ніхто інший, окрім своїх, не міг скористатись цими можливостями. Під гаслами цінностей життя, розумності і вибраності пропагуйте лінь, заздрість, аморальність, проституцію, жорстокість, насилля – все, що розкладає і розбещує особистість, перетворює її у скотину. Скотина вибраним на заваді не стане.

Заохочуючи низькі прояви, особливо почуття "справедливості" і заздрощів, допоможіть сірій масі розірвати тих, хто піднявся серед них. Знищуйте інтелект і душу інших народів і суспільних об'єднань. Істота без голови – це віл, який має розуміти лише дві команди: "цоб" і "цебе". Народ без власної голови має жити вашим розумом і для вас. Чесність, принциповість, любов до ближнього, бажання робити добро, порядність, інші "гарні риси" "не своїх" мають служити нам.

Не гребуйте малими досягненнями, з них складаються великі перемоги. Мала перемога – теж перемога; не бійтесь приниження, якщо воно веде до мети і дає вигоду. Не аморальні речі, якщо вони допомагають розквіту свого народу. Мета завжди виправдовує засоби її досягнення. Умійте пристосуватись, міняйте свою поведінку в залежності від ситуації, демонструйте гнучкість розуму.

Нехай інші, не вибрані, демонструють принциповість і залишаються самі собою, бояться приниження і нечесності. Істина, добро і правда лише те, що служить нам. Не бійтесь брехні, нечесності, зрадити. Обмежуючи себе в моралі, ви обмежуєте свої можливості. Залиште мораль іншим, це їх нещастя і наша перевага. Говоріть і вчиняйте так, як не допускає їх мораль, їх поняття. Вони не повірять, що так можна робити, що ви на це здатні.

Завжди поводьте себе впевнено, напористо, агресивно, збентежуючи і приголомшуючи. Більше слів і словесної мішури, більше незрозумілого і наукоподібного, більше жаргону. Нехай ламають голову і шукають те, чого там немає. Не важливо, що говорити, а як говорити. Самовпевненість буде сприйматися як переконливість, амбіції і посягання – як виший інтелект, манера повчати і поправляти – як перевага. Крутіть їх розум, збуджуйте нерви, подавляйте волю тих, хто хоче і може заперечити. Компрометуйте, цькуйте натовп на "вискочок", шукайте недоліки і роздувайте "муху" до "слона". Все робіть на межі пристойності, ввічливого зухвальства і нахабності, звинувачуйте в антинародності, в антигуманізмі, в антисемітизмі, навішуйте ярлики і тоді всі відмахнуться від вашої жертви і знищать її своїми руками. І ви займете належне вам місце.

Зображайте себе бідними і нещасними, дискримінованими і приниженими. Допомагайте скрізь і в усьому своїм. Ти допоможеш сьогодні, завтра допоможуть тобі.

Тримайте у своїх руках засоби масової інформації, проникайте в апарати державного, партійного, духовного керівництва і скрізь, на всіх ланках формуйте вигідну для вас суспільну думку. З кожної дрібниці можна створити проблему, а проблему представити як дрібницю. Жоден суспільний процес не можна пускати напризволяще, контролюйте всі суспільні процеси і якщо навіть вам немає від них зиску, спускайте їх на гальмах, або ж спрямовуйте проти своїх суперників.

Кожне починання маємо очолювати ми, щоб вести процес в необхідному напрямку.
В будь-якому колективі беріть владу в свої руки і керуйте їм у наших інтересах. Владна і творча частина має бути у наших руках. Ні в якому разі не можна допускати до цих функцій не своїх. На вакансії беріть лише своїх, а якщо немає підходящої кандидатури – ліквідуйте посаду. Якщо не можете зробити і цього, беріть на посаду інородця, краще азіата. Після необхідної обробки вони стануть нашими союзниками і працюватимуть на наш успіх.

Зробіть усе, щоб люди забули свій родовід, а народ – історію. Народ без історії і людина без родоводу – глина, з якої можна зліпити все, що необхідно для нас. Тримайте під контролем молодих і перспективних "не наших", беріть їх в кільце нашої постійної уваги, оточіть своїми, облиште контактів і знайомств за межами бажаних. Женіть їх на своїх доньках і після цього відкривайте їм зелену вулицю в житті. Вони вже наші і будуть працювати на нас. Їх робота – наш прибуток. Заради сім'ї і дітей вони зрадять всіх і служитимуть нам.

Купуйте, крадьте, знищуйте, стирайте всі твори, всю інформацію, що несе правду про нас іншим, розкриває наші плани і нашу стратегію. Все, що сталося і що відбувається, має сприйматись іншими лише в нашій трактовці.

Не дайте зрости паросткам супротиву. При їх появі – розділяйте, дискредитуйте, знищуйте. Ніхто не повинен сумніватися у нашій вищості і перевазі. Не дайте їм об'єднатись, компрометуйте під яким завгодно приводом. Поки вони не об'єднані, їм не встояти проти наших колективних дій. Звинувачуйте їх у всіх земних гріхах, особливо – у відсутності пошани до старших, у порушені моралі та етики, братства й інтернаціоналізму.

Звинувачуйте – нехай виправдовуються, обливайте брудом – нехай відмиваються. Той, хто виправдовується уже винуватий. Або наші порядки, або дезорганізація і хаос. Безладдя має продовжуватись до тих пір, поки вас не попросять навести порядок. Всі мають працювати на нас. Хто не з нами – той проти нас. Покірним і смиренними мають бути вони, але ніколи – ми.

Проповідуйте і насаджуйте доброчинства серед них, самі ж залишайтесь непримиренними і твердими. Ніколи не послабляйте натиск, пресингуйте скрізь і завжди, все має приносити користь вам і своїм.

Змінюйте райони і країни дії та концентрації зусиль. Скрізь ми маємо бути діяльними, здоровими, багатими і при владі. Гроші – наші руки і ноги. При необхідності ми маємо збиратись, а виконавши задачу – розпилитись, щоб прийти туди, де можна зібрати новий урожай.

Проповідуйте інтернаціоналізм, братство, рівність, свободу. Хай все буде спільним, народним, а значить – нашим. Гаслом інородців має бути рівність можливостей, останній може бути першим. Зробіть усе, щоб вони своїми руками знищили своїх вискочок, свою еліту, і тоді ви станете їх рятівниками, поводирями і господарями.

Для дискредитації влади, її знищення або підпорядкування собі використовуйте закони бюрократичної будови суспільства. Чим більший апарат влади, тим у більшій мірі він паразитичний і руйнівний. Уміло вирощуйте його. Свою участь і недоліки в роботі пояснюйте помилками попередників, недостатністю людей, грошей, можливостей. Ідеальна мораль бюрократії – " Більчине колесо". Коли влада тебе не влаштовує – стимулюй перебудову. Ті, кого це стосується кричать і сваряться більше всіх. Зроби того, хто стоїть на перешкоді відповідальним за перебудову і його "з'їдять" свої. Ти ж залишай за собою контрольні важелі і грай роль миротворця і рятівника, використовуй ситуацію у власних інтересах. Якщо твоїм загрожує скорочення, ініціюй необхідність створення нових структур. Скорочуй не своїх і потурбуйся про своїх, бажано з їх зростанням в службовій ієрархії.

Найкраща твоя опора – бюрократичні структури, що побудовані на спільному паразитуванні і в яких імітація діяльності найкращий засіб уникнення відповідальності і досягнення власних інтересів. Все що проти твоїх – знищуй або засекречуй. Роби ієрархію сірою і нікчемною. Розпускай слухи про те, що підлеглі претендують на вищі посади. І ті, хто їх займає, зроблять усе, щоб знищити претендентів.

Пам'ятай, що бажання людей зростають швидше, ніж їх прибутки, а тому взятки і подарунки, додаткові джерела прибутку сприймаються дуже позитивно. Кожний канал зловживання буде виправданий, якщо поділишся з владою. Красти і привласнювати краще всього під гаслами турботи про суспільство: прикрашай і озеленюй мости, вулиці і тротуари, організовуй гуманітарні акції і будуй церкви (звичайно все це за суспільні гроші) і можеш красти багато і безкарно – спробуй перевірити "закопані" гроші. Особливо тепло суспільством сприймаються гасла справедливості, турботи про жінку і дитинство, про екологію, покращення умов хворих і соціально незахищених, потерпілих від стихійних лих. Використовуйте це вічне джерело вашого прибутку.

Запам′ятай наступне. Для збільшення ефекту зомбіювання використовуй поєднані з емоціями ярлики (з багатьма словами пов'язані конкретні емоції. Злодій – поганий, рятівник – гарний та т.п.)

Якщо хтось хоче закрити "вівчарню" зроби все, щоб там залишився свій вовк.

Зроби поводирем сліпого або божевільного. Вони приведуть конкурента або до прірви, або заведуть у болото. Найнебезпечніші поводирі – безталанні мрійники.

Натовпом керують ті, хто потурає натовпу і використовує його.

Кожний народ має владу, на яку заслуговує. Зроби все, щоб він заслуговував тебе.

Той, хто контролює минуле, той контролює і майбутнє. Хто контролює сучасне, той контролює минуле.

Кожний рівень структур суспільства має користуватись лише призначеною для нього інформацією. Інформація призначена "вибраним".

Задача школи і вищих навчальних закладів не вчити думати, а вирощувати необхідні для нас види у відповідності до професій.

Знеживлення людства – це живі роботи-трупи. Живі роботи – ідеальний інструмент досягнення максимального результату.

При керуванні суспільством і його кодуванні користуйся наступними пріоритетами (у заданій послідовності не допускаючи до них не своїх):

- методологія (світоглядна інформація, загальнофілософські уявлення розуміння загальних природних процесів у Всесвіті, символі, релігійні заповіді і догмати);
- фактологія і хронологія (перш за все історична);
- ідеологія, мораль і етика (особливо експлуатуючи категорію вибраності людини і народу);
- мистецтво (відновлює зв'язки з гармонією Космосу);
- недержавне керування (світова фінансова система, тайні товариства, ордени, партії…);
- державні інститути (політика, влада, закони);
- система освіти і виховання (особливо дитяче виховання; пріоритетність точним наукам: логіці, математиці);
- засоби масової інформації (особливо телебачення);
- економіка (гроші, фінансові структури, власність, економічні структури);
- система розваг і відпочинку;
- зброя геноциду (алкоголь, тютюн, наркотики, психотропні речовини);
- зброя масового знищення людей (від ножа до ядерної зброї і психокодування).

Обов'язковою умовою контролю суспільства є тотальний контроль свідомості людей і духовних запитів на всіх етапах життя людини і розвитку суспільства.

Принципи протистояння експлуатації і зомбіюванню людей і суспільних об'єднань

Основні принципи супротиву переформатуванню – зомбіюванню людської свідомості сформульовані Бруно Беттельгеймом в книзі «Освічене серце»:

- створюй для себе область автономної поведінки, де лише ти сам можеш приймати рішення;
- май в свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

В якості області автономної поведінки може бути фізична (дім, садок, лабораторія …), інформаційна (наукові дослідження, рішення задач, різні особисті захоплення, що пов'язані з працею свідомості) та духовна (пісні, вірші, мистецтво, добродійність, жертовність …). Область автономної поведінки має нести творчий зміст, бути достатньою, але не безмежною, обгрунтованою, з точки зору споживання інформації, енергії, елементів комунального і природного середовищ. Обмеження мають бути не лише по каналах споживання, а й по ємності накопичень власності (не більше ніж для функціонування і творчості. Людині не потрібні ні багатоповерхові будівлі, ні десятки авто, ні сотні костюмів).

Не дайте зайняти вашу свідомість і свідомість ваших близьких корисливою для інших інформацією. Завжди пам'ятайте, що не існує не зацікавленої для когось інформації, а тому перед тим як її сприйняти запитайте: кому це вигідно?

Не забувайте про суспільну відносність понять добра і зла. Те, що морально в одному колективі, аморально в іншому. Пам'ятайте, що зло найчастіше маскують в одяг доброчинності, а аморальність пропагують словами моральності, а тому судіть «не по словах», а по «справах» їх. Завжди і в усьому опирайтеся на те, що зберігає, продовжує і покращує умови життя на планеті, засуджуйте і чиніть опір тому, що його вбиває і руйнує.

В житті важливо вірно розставити пріоритети між власним его, родиною, народом і людством. Стійкість особистості забезпечується територією власної відповідальності і незалежності - до 0,25 життєвих подій і ситуацій.

Незалежність забезпечується не лише власною територією прийняття рішення, але й територією твоєї сім'ї, роду, нації, іншого суспільного утворення. Щоб ніхто інший не заволодів цією територією (не лише фізичною, а й інтелектуальною і духовною) необхідно:

- Завжди залишатися господарем у своїй господі і ніколи не віддавати цих функцій представнику іншого суспільного утворення або іншого народу.

- Без влади побудувати суспільство неможливо, але влада ніколи не повинна стати раковою пухлиною, а тому привілеї влади мають зводитись лише до першочерговості у задоволенні потреб, але не на безпідставне збагачення і проїдання суспільного продукту. Всі державні надбудови і інституції разом з виробниками не повинні проїдати більше (1 – φ) суспільного продукту (φ = 0, 618 – число золотого перетину).
- Не довіряй лозунгам на зразок братство, свобода, рівність, інтернаціоналізм, демократія. «Братство» може проявити себе лише в досягненні спільної мети, в спільних діях і нормах поведінки (моралі) в товаристві. Рівність може досягатись у споживанні (біологічному, комунальному, інформаційному, духовному) але її не існує від природи і тим більше від місця і функцій в суспільстві. Свободи, як відсутності зовнішніх зв'язків, функцій, дії, незалежності від суспільства і природи, не існує в принципі. Свобода існує лише в усвідомлено прийнятих рішеннях, та й то в межах доступних суспільних і природних процесів. Інтернаціоналізм – це груповий, планетарно-суспільний егоїзм, що виражається лише по відношенню зовнішньої мети (наприклад, колонізація інших планет), або зовнішньої небезпеки. Всі перераховані категорії в основному використовуються як категорії одурманення одних людей і народів іншими заради власних паразитичних цілей.
- Якщо починають ділити родину, товариство, народ на частини незалежно від причини, знай, що це комусь вигідно ззовні. Само по собі системне утворення розпадається лише тоді, коли чиїсь внутрішні корисливі дії переважають спільний інтерес, інстинкт до виживання через спільну небезпеку.
- Контролюй всі важливі для тебе і твого народу інформаційні потоки. Контролюй не лише сучасне, а й минуле і майбутнє. Інформацію необхідно чистити як воду від бруду, але не від необхідних мінеральних складових.
- Формуй сам задачі і мету для себе і свого народу. Ніколи і нікому не дай очолити цей процес, якщо не хочеш перетворитись у вола. Свій народ, всі структури і процеси в ньому мають виконувати клітинки свого організму, свого народу. Задачі, що об'єднують суспільство, повинні бути важливішими за особисті й за ті, що його роз'єднують.
- У відносинах із представниками інших народів і конкуруючих організацій в деякій мірі можна довіряти тому, що стосується взаємно вигідної справи, та й то в процесі, але не при поділі результату. Особливу недовіру і засторогу має викликати все, що зачіпає національні особливості і національні інтереси, перш за все, в духовній і економічній сферах. Пам'ятай, що практично не існує людей, для яких чужі інтереси були б ближчі, ніж власні.
- Уважно слідкуй за змінами в суспільстві. Всяка зміна викликана або внутрішньою необхідністю, або зацікавленими представниками конкуруючої спільноти. Якщо перше необхідне і позитивне, то друге може мати важкі, якщо не руйнівні наслідки. За всяких обставин і в якій завгодно ситуації необхідно користуватись основним правилом римського суду: спитай кому це вигідно і ти зрозумієш причини і наслідки того що відбувається.
- Формуй і контролюй свідомість свого народу, щоб цього не зробили інші. Розбудовуй сучасний світогляд, виховуй думаюче, творче суспільство. Людину, що думає власною головою і приймає власні рішення, неможливо прозомбіювати і перетворити в інструмент експлуатації. Бережи як зіницю ока, невтомно вирощуй інтелект і духовність свого народу, зміцнюй його дух, його самосвідомість, його егрегор. Зроби все, щоб нинішній стан людини залежав від майбутнього, щоб суспільство завжди думало, розбудовувало і турбувалось про життя і його майбутнє!

ЧАСТИНА IV. МУДРІСТЬ ТИСЯЧОЛІТЬ

Нагорна проповідь Христа

Піднявшись на гору вчив Христос:
блаженні убогі духом, бо їх є Царство небесне;
блаженні сумуючі, бо вони будуть утішені;
блаженні сумирні, бо вони успадкують землю;
блаженні жадібні і прагнучі правди, бо вони будуть насичені;
блаженні милостиві, бо вони будуть помилувані;
блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога;
блаженні миротворці, бо вони будуть названі синами Божими;
блаженні гонимі за правду, бо їх є Царство Небесне;
блаженні ви, коли будуть ганьбити вас і гнати, і лихословити, і брехати на вас із-за Мене.

Радійте і веселіться, бо нагорода ваша велика на Небесах; так гнали пророків, що були раніше вас.

Ви сіль землі. Якщо ж стане сіль прісною, чим зробити її солоною? Ні на що вона більше не придатна, хіба що викинути її геть, щоб топтали її люди.

Ви світло світу. Не може сховатись місто, розташоване на вершині гори. І коли запалюють світильник, не ставлять його під посудину, а на підсвічник, і світить всім в домі. То ж хай засяє світло ваше перед людьми, щоб побачили вони ваші добрі справи і прославили Батька вашого, який на Небесах.

Не подумайте, що я прийшов скасувати Закон чи Пророків. Я прийшов не скасовувати, але виконати. Бо істинно кажу Вам: доки не пройдуть Небо і Земля, жодна нота, жодна риса не пройдуть в Законі, поки все не збудеться.

Тому, хто скасує одну з заповідей цих найменших і навчить так людей, найменшим буде названий в Царстві Небесному, а хто виконає і навчить, той великим буде названий в Царстві Небесному. Бо кажу вам: якщо праведність ваша не буде більшою праведності книжників і фарисеїв, не ввійдете ви в Царство Небесне.

Ви чули, що було сказано прадавнім:
не вбивай, хто ж вб'є, буде підлягати суду;
не перелюбствуй;
якщо хто відпустить дружину свою, хай дасть їй розвідну;
не принось неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви твої;
око за око і зуб за зуб – не вчиняйте так, не суперечте злому;
не лицемірте і не виставляйте добро напоказ.
Моліться лише так:
Отче наш, Який на Небесах!
Хай святиться ім'я Твоє; Хай прийде Царство Твоє; Хай буде воля Твоя і землі, як на небі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні. І прости нам борги наші, як і ми простили боржникам нашим. І не введи нас в спокусу. Але врятуй нас від лукавого. Бо твоє Царство, і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангеліє від Матфея

Не збирайте собі скарбів на землі, де міль і тля руйнують і де злодії підкопують і крадуть; але збирайте собі скарби на небі, де ні міль, ні тля не руйнують і де злодії не підкопують, і не крадуть. Бо де скарб твій, там буде серце твоє.

Світильник тіла є око. Око чисте – і тіло чистим буде, око погане – тіло буде темне. Отже: якщо світло, яке в тобі, є пітьма, то яка велика та пітьма?!

Не можна слугувати двом панам. Не можна служити Богу і служити багатству.

Тому кажу Вам: не турбуйтесь для душі вашої, що вам їсти чи що пити, ні для тіла вашого в що вам вдягнутися. Душа чи не більша їжі, а тіло – одягу?

Не судіть, щоб і ви не були підсудні. Що ти дивишся на смітинку в окові брата твого, а колоду в твоєму окові не помічаєш?

Просіть і дано буде Вам, шукайте і знайдете; стукайте і відкриють Вам.

І так в усьому, як хочете, щоб люди вчиняли з вами, так з ними вчиняйте і ви; бо це Закон і Пророки.

Заходьте вузькими воротами, бо широкі ворота і просторий шлях, що веде до загибелі, і багато йде ним. Бо вузькі ворота і вузький шлях, що веде в життя, і небагато знаходять його. Стережіться лжепророків, які приходять до Вас в одежі овечій, всередині ж вовки хижі. По плодах їх впізнаєте їх.

Нема нічого прихованого, що не відкрилось би, і тайного, чого не взнали б.

Істинно кажу вам: не поставало серед народжених жінками більшого ніж Іоанн Хреститель, але найменший в Царстві Небесному більший за нього.

Хто має вуха слухати, хай чує!

Знаючи помисли їх, Він сказав їм: всяке царство, розділене внутрішньою ворожнечею, перетворюється в пустелю, і ні одне місто чи дім, розділене внутрішньою ворожнечею, не встоє.

Добра людина з доброго скарбу виносить добре, а зла із злого – зле.

Бо хто має, тому і дано буде, і буде в нього достаток; а хто не має – у того буде забране і те, що має.

Бо потрібно, щоб прийшли спокуси; але горе тій людині, через яку спокуса приходить.

Бо де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я посеред них. Чоловік і жінка – вони вже не двоє, а плоть єдина. Отже, що Бог поєднав, того людина хай не зруйнує.

І ще кажу вам: легше верблюду ввійти у вушко голки, ніж багатому – в Царство Боже.

Як і Син Людський не для того прийшов, щоб Йому слугували, а щоб послугувати і дати душу Свою, як викуп за багатьох.

І все, чого не попрохаєте в молитві з вірою, отримаєте.

Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоєю, і всім розумінням твоїм. Це найбільша і перша заповідь. Друга: полюби ближнього твого, як самого себе. На цих двох заповідях тримаються Закон і Пророки.

Нехай не називають вас равві, бо один у вас Учитель, ви ж всі брати. І батьком своїм не називайте нікого на Землі, бо один у вас Батько – небесний. І хай не називають вас наставниками, тому що наставник у вас один – Христос.

Небо і земля пройдуть, слова ж Мої не пройдуть. Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели небесні, ні Син, а один лише Батько...

Готуйтесь, бо в час, в який не думаєте, прийде Син Людський. Якою мірою ви міряєте, відмірено буде й вам. Давайте, і вам буде дано. Головні заповіді: не вбивай, не перелюбствуй, не кради, не лжесвідчи, шануй батька й матір, полюби ближнього свого як самого себе.

Думаєте ви, що Я прийшов дати мир на землі? Ні, говорю вам, а меч і роз'єднання; бо віднині п'ятеро в одному домі будуть роз'єднані: троє проти двох і двоє проти трьох... Вогонь прийшов я звести на землю; і як хочу я, щоб він уже розгорівся! Хрещенням повинен я хреститись; як я томлюсь, доки це не звершиться!

Якщо хто не буде народжений від води і Духа, не зможе ввійти в Царство Боже. Народжене від плоті є плоть, і народжене від Духа є Дух. Не дивуйтесь, що Я сказав тобі: потрібно, щоб ви народились згори. Вітер віє, де захоче, і голос його чуєш і не знаєш, звідки приходить і куди йде. Так і народжений від Духа.

Майте віру в Бога. Істинно, істинно кажу вам: хто скаже цій горі: підіймись і кинься в море, і не засумнівається в серці своєму, а буде вірити, що збудеться те, що він каже – буде йому.

Ось знамення, які будуть супроводжувати увірувавших: іменем моїм будуть виганяти бісів, будуть говорити на нових мовах, будуть брати зміїв, і, хоч би смертельне що випили, не зашкодить їм, на хворих будуть накладати руки, і вони будуть здорові.

Або назвіть дерево добрим і плід його добрим, або назвіть дерево поганим і плід його поганим, бо по плоду пізнається дерево.

Виродки зміїні, як можете ви говорити добре будучи злими? Бо від надлишку серця говорять вуста.

І не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі вбити, а бійтесь хто в змозі і душу, і тіло загубити в геєні. Чи не два горобці продаються за асірій? І ні один з них не впаде на землю без волі Батька вашого. У вас же і волосся на голові все пораховане. Не бійтесь же: ви кращі багатьох горобців.

Я – Хліб життя. Хто приходить до Мене не буде плакати, і віруючий в мене не матиме спраги ніколи... Батьки ваші їли в пустелі манну і вмерли. Цей Хліб з неба сходить, що людина від нього вкусила і не вмерла. Хліб, який я дам, є плоть Моя, яку Я даю за життя світу... Поїдаючий мою плоть, і п'ючий мою кров в Мені перебуває і Я в ньому.

Я перебував в іншому світі "раніше Авраама". В Мені Батько і Я в Батькові.

Отже не хвилюйтесь і не кажіть: "що нам їсти?", або: "що нам пити?", або: в що вдягнутись?", бо цього шукають язичники; знає Батько ваш небесний, що маєте потребу ви у всьому цьому.

Не здоровим потрібен лікар, хворим. Підіть і навчіться, що значить: милосердя хочу, а не жертви. Я прийшов призвати не праведних, а грішних.

Коли молитесь, не будьте, як лицеміри, які люблять молитись в синагогах і стояти на перехрестях вулиць, щоб показати себе людям... Ти ж, коли молишся, ввійди у внутрішній покій твій і, закривши двері твої, помолись Батькові твоєму, який в тайні і Батько твій, що бачить в тайні, відплатить тобі. Молячись не просторіч, як язичники, бо вони думають, що в багатослів'ї своєму будуть почуті. Отже не уподібнюйся їм; бо знає Батько ваш в чому маєте ви потребу.

Те, що зробили ви одному з братів Моїх менших, те зробили Мені. Батько буде судити не по переконанню людей, а по їх справах. Той, хто слугує ближньому, слугує богу, нехай навіть він цього не розуміє.

Дві головні заповіді: Господь Бог наш є Бог єдиний і полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всім розумом твоїм, і всією кріпостю твоєю. І друга: полюби

ближнього твого, як самого себе. Немає інших заповідей, більших за ці. На них держиться Закон і Пророки.

Євангеліє від Луки

Вам, хто слухає, кажу: любіть ворогів ваших, благотворіть ненавидячих вас, благословляйте проклинаючих вас і моліться за кривдячих вас. Тому, хто вдарив тебе по щоці, підстав і другу, і віднімаючому в тебе верхній одяг, не перешкоджай взяти й сорочку. Всякому, хто просить у тебе, давай і від того, хто взяв твоє, не вимагай назад. І як хочете, щоб з вами вчиняли люди, так і ви чиніть з ними. І якщо любите люблячих вас, яка вам за те подяка? Бо й грішники люблячих їх люблять. І якщо робите добро тим, які вам роблять добро, яка вам за те подяка? Бо й грішники те ж роблять. І якщо в борг даєте тим, від яких надієтесь отримати назад, яка вам за це подяка?

Бо й грішники дають в борг грішникам, щоб отримати назад більше. Але ви любіть ворогів ваших і благотворіть, і в борг давайте, не очікуючи нічого; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього, бо він благ і до неблагодарних і злих. Отже, будьте милосердні, як і Батько милосердний.

Не судіть, і не будете підсудні, не осуджуйте, і не будете осуджені; давайте і дасться всім мірою доброю, втрясеною, нагніченою і переповненою відсиплють Вам в лоно ваше; бо якою мірою мірите, такою ж відміриться і Вам.

..Чи може сліпий водити сліпого? Чи не обидва впадуть в яму? Учень не буває вище свого вчителя; але й удосконалившись, буде всякий, як учитель його.

Що ти дивишся на сучок в оці брата твого, а колоди в твоїм оці не помічаєш? Або, як можеш сказати брату твоєму: брат! Дай я дістану сучок з ока твого, коли сам не бачиш колоди в твоїм оці? Лицемір! Дістань раніше колоду з твого ока, і тоді побачиш, як дістати сучок з ока брата твого.

Немає доброго дерева, яке приносило б поганий плід; і немає поганого дерева, яке б приносило плід добрий; бо всяке дерево пізнається по плоду своєму, тому що не збирають смока з терновника і не знімають виноград з куща. Добра людина з доброго скарбу серця свого винесе добре, а зла людина із злого скарбу серця свого винесе зле, бо від надлишку серця говорять вуста його.

Що ви звете Мене: Господи! Господи! – і не робите того, що я говорю?

Всякий, хто приходить до Мене і слухає слова Мої і виконує їх, скажу вам, кому подібний. Він подібен людині, що будує дім, яка копала, заглибилась і поклала основу на камені; тому, коли сталась повінь і вода натиснула на цей дім, то не змогла порушити його, бо він був заснований на камені. А слухаючий і не виконуючий подібний людині, що побудувала дім на землі без фундаменту, який, коли натиснула на нього вода, той час обрушився і руйнування дому цьому було велике.

Кому мало прощається, той мало любить...

Вийшов сіятель сіяти зерно своє, і коли він сіяв, якесь впало при дорозі і було затоптано і птахи небесні склювали його; а інше впало на камінь і зійшовши засохло, тому що не мало вологи; а якесь впало між тереном і виріс терен і заглушив його; а якесь впало на добру землю і, зійшовши, принесло плід сотенний. Сказавши це, промовив: хто має вуха слухати, хай чує!

Ніхто, запаливши свічку, не накриває її сосудом, і не ставить під ліжко, а ставить на підсвічник, щоб ті, хто заходить, бачили світло. Бо немає нічого тайного, що не зробилось би явним, ні сокровенного, що не стало б відомим і не відкрилось би. Отже наглядайте, як ви слухаєте: бо хто має, тому дано буде, а хто не має, у того відніметься і те, що він думає мати.

Бо хто хоче душу свою зберегти, той загубить її, а хто загубить душу свою ради мене, той збереже її. Бо що користі людині придбати весь світ, а себе самого загубити чи нашкодити собі?

Хто не проти вас, той за вас.

Ніхто не робить латки до старої одежі, відірвавши від нової одежі; бо інакше й нову розірве і до старої не підійде латка від нової. І ніхто не наливає молодого вина в старі міхи, бо інакше молоде вино порве міхури й само витече, і міхи пропадуть; молоде вино необхідно вливати в нові міхи, тоді збережеться і те, і інше. І ніхто, пивши старе вино, не захоче в той час молодого, бо каже: старе краще.

Прощаються її гріхи чисельні за те, що вона полюбила багато, а кому мало прощається, той мало любить.

Всяке царство, що розділилось само в собі – опустіє, і дім, що розділився сам в собі, впаде, якщо ж сатана розділився сам в собі, то як встоє царство його?

Не хлібом одним буде жити людина, але й всяким словом Божим.

Істинно кажу вам: ніякий пророк не сприймається на своїй Батьківщині.

Не здорові мають потребу в лікарі, а хворі. Я прийшов призвати не праведників, а грішників до покаяння.

Горе вам, багаті! Бо ви вже отримали свою втіху. Горе вам, пересичені нині! Бо жадатимете. Горе вам, хто сміється нині! Бо заплачете і заридаєте. Горе вам, коли всі люди будуть говорити про вас похвально! Бо так поступали з лжепророками батьки їх.

Коли нечистий дух вийде з людини, то ходить по безводних місцях, шукаючи спокою, і, не знайшовши, каже: повернусь в дім мій, звідки вийшов і, повернувшись, знаходить його підметеним, вбраним; тоді йде і бере з собою сім інших духів, зліших за себе і зайшовши живуть там, і буває для людини тої останнє гірше першого.

Горе вам законники, що ви взяли ключ розуміння; самі ж не зайшли і входячим перешкодили.

Віддавайте кесареве кесарю, а Боже Богу.

І сказав Йому диявол: Тобі дам владу над всіма царствами і славу їх, бо вона передана мені і я кому хочу даю її.

Кому більше прощається, той більше любить.

Коли хтось сказав Йому: Господи! Я піду за тобою, куди б ти не пішов. І він відповів йому: лисиці мають нори, і птахи небесні – гнізда; а Син Людський не має де прихилити голову. А іншому сказав: іди за Мною. Той сказав: Господи! Дозволь мені раніше піти і поховати батька мого. Але Ісус відповів йому: залиш мертвим захоронять своїх мерців, а ти йди, благовіствуй царство Боже.

Один законник встав і, спокушаючи його, сказав: Вчителю! Що мені робити, щоб спадкувати життя вічне? Він же відповів йому: в законі що написано? Як читаєш? Він сказав у відповідь: Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм і всією душею твоєю, і всією кріпостю твоєю, і всім розумінням твоїм, і ближнього твого, як самого себе. Ісус відповів йому: вірно ти відповідаєш, так роби, і будеш жити.

Просіть і дано буде вам; шукайте і знайдете; стукайте і відкриють вам, бо всякий, хто просить, отримає, і хто шукає знаходить, і тому, хто стукає, відкриють.

Отже, якщо ви, будучи злі, умієте справи добрі робити дітям вашим, тим більше Батько Небесний дасть Духу Святого просити у нього.

Всяке царство, що розділилось само в собі, опустіє; і дім, що розділився сам в собі, впаде.

Ніхто, запаливши свічку не ставить її в потайному місці під сосудом, а на підсвічнику, щоб ті, що заходять, бачили світло.

Світильник тіла є око; отже, якщо око твоє буде чисте, то і все тіло буде світлим; а якщо воно буде погане, то й тіло буде темне. Отже дивись: світло, яке в тобі, чи не є пітьма?

Немає нічого сокровенного, що не відкрилось би, і тайного, чого б не взнали.

Не бійтесь вбиваючих тіло і потім не в змозі більше нічого зробити; але скажу вам кого боятись. Бійтесь того, хто після вбивства може ввергнути в геєну.

Не піклуйтесь для душі вашої, що вам їсти, ні для тіла, в що вдягнутись, душа більше їжі, а тіло – одежі... Не шукайте, що вам їсти і що пити, і не хвилюйтесь, тому що всього цього шукають люди цього світу; ваш же Батько знає, в чім ви маєте потребу; краще слухайте Царство Боже і це все прикладеться вам.

Від всякого, кому дано багато, багато і вимагатиметься, і кому багато довірено, з того більше спитають. Вогонь прийшов я звести на землю і як бажав би, щоб він уже загорівся. Хрещенням повинен я хреститись; і як я томлюсь, доки це збудеться! Чи думаєте ви, що я прийшов дати мир землі? Ні, кажу я вам, а роз'єднання; бо віднині п'ятеро в одному домі стануть розділятись, троє проти двох і двоє проти трьох.

Бо всякий, підіймаючий сам себе, принижений буде, а принижуючий себе возвиситься.

Вірний в малому і в більшому вірний, а невірний в малому, невірний і в більшому.

Євангеліє від Іоанна

Спочатку було Слово,
І Слово було з Богом,
І Слово було Бог;
Воно було спочатку з Богом,
Все через Нього виникло,
Що виникло,
В ньому було життя,
І життя було світло людям,
І світло в пітьмі світить,
І пітьма його не обняла,
І Слово стало плоттю,
І існувало серед нас,
І ми побачили Славу його,
Славу Сина єдинородного від Батька,
Повного благодаті і істини,
Бо Закон був даний через Мойсея,
Благодать же і істина через Ісуса Христа.
Бога ніхто не бачив ніколи:
Єдинородний Син, сущий в лоні Батька
Він відкрив.

Цей є, про Котрого я сказав: за мною йде Муж, який став попереду мене, тому що він був раніше мене.

Всякий, хто п'є воду цю, прагнутиме знову, а хто буде пити воду, яку я дам йому, той не буде бажати навік, але вода, яку я дам йому, зробиться в ньому джерелом води, що тече в життя вічне.

Бо хліб Божий є той, що сходить з небес і дає життя світу.

Заповіді пророків

Осія: Любов між людьми дорожча Богові всіх пишних ритуалів. "Милосердя хочу, а не жертви", – говорить Господь через пророка.

Ісая: До чого Мені безліч жертв ваших? – говорить Бог. Коли ви приходите перед лице моє, хто вимагає від вас цього? Досить топтати двори Мої. І не приносьте більше непотрібних дарів. Віддаліть від очей Моїх злодіяння ваші, перестаньте творити зло, навчіться робити добро, шукайте правди, стримуйте насильників, захищайте сиріт, вступіться за вдову.

Галлель: Суть Закону в золотому правилі: "Не роби іншим того, чого не бажаєш собі".

Від Іоанна: Настане час і настав уже, коли істинні поклонники будуть поклонятись Батькові в дусі і істині, бо таких поклонників Батько шукає собі. Бог є Дух, і ті, хто поклоняється йому, повинні поклонятись в дусі і істині...

Із книги Екклезіаста

Всьому свій час, і час всякій речі під небом: час народжуватись, і час вмирати; час саджати, і час виривати посаджене; час вбивати, і час лікувати; час руйнувати, і час будувати; час плакати, і час сміятись; час нарікати, і час танцювати; час розкидати каміння, і час збирати каміння; час обіймати, і час ухилятись від обіймів; час шукати, і час губити; час зберігати, і час кидати; час роздирати, і час зшивати; час мовчать, і час говорити; час любити, і час ненавидіти; час війні і час миру. Що користі працюючому від того, над чим він трудиться? Бачив я цю турботу, що дав Бог синам людським, щоб вони вправлялись в тім. Все створив Він прекрасним в свій час, і вклав мир в серця їх, хоча людина не в змозі осягнути справи, які Бог робить від початку до кінця. Пізнав я, що немає для них нічого кращого, як веселитись і робити добро в житті своєму. І якщо який чоловік їсть і п'є, і бачить добро у всякому труді своїм, то це – дар Божий. Пізнав я, що все, що робить Бог, перебуває навіки: до того нічого добавити і від того нічого відняти, і Бог робить так, щоб благоговіли перед лицем його. Що було, те і тепер є, і що буде, вже було – і Бог покличе минуле.

Ще бачив я під Сонцем місце суду, а там беззаконня; місце правди, а там неправда. І сказав я в серці своїм: "праведного і нечестивого буде судити Бог; тому що час для всякої речі і суд над всякою справою там". Сказав я в серці своїм про синів людських, щоб випробував їх Бог, і щоб вони бачили, що вони самі по собі тварини, тому що участь синів людських і участь тварин – участь одна: як ті вмирають, так вмирають і ці, і одне дихання у всіх, і немає у людини переваги над твариною, тому що все – суєта! Все йде в одне місце: все виникло з праху і все повернеться в прах. Хто знає: дух синів людських сходить вгору, чи дух тварин сходить вниз, в землю?

Отже побачив я, що немає нічого кращого, як насолоджуватись людині справами своїми: тому що це – доля його; бо хто приведе його подивитись на те, що буде після нього?

Беттельгейм Бруно: "Освічене серце"

(закони фашистського концентраційного табору і вони ж імперські,
вони ж закони держав - тираній)

Для того, щоб держати людей у покорі, необхідно перетворити людські умови життя в бездуховні і бездумні умови існування свійської тварини. А для цього в усі часи темні ієрархії користувались правилами:

позбавити людину інформації з зовнішнього світу з тим, щоб вона (людина) не знала і не думала про краще життя;

розповсюджувати інформацію про те, що будь-які зміни приведуть до того, що буде ще гірше;

дозволити користуватись інформацією, яка нічого не варта з точки зору змін; при цьому повинна домінувати думка про неможливість змін;

прищепити людині психологію і поведінку дитини з акцентом на фізіологічні потреби;

роздувати "муху до слона": при всіх перевіряти чисті руки, ставити в куток, зняти штани і т.п.;

відсутність законів і правил; зведення їх до асоціації з особистістю:

я хазяїн – я закон; я керівник – ти дурень, можу дозволити, а можу – і ні; хочу підтримаю, хочу покараю;

використовувати в якості зворотного зв'язку донос;

впровадити колективну відповідальність, караючи всіх за винного одного;

впровадити правило "не висовуйся". Хто висунувся – не зносити голови;

навчити дивитись – і не бачити, слухати – і не чути, поки не дозволять;

пересварити людей чергами, привілеями, увагою, нагородами і т.п.;

знищити віру у власні можливості;

створити серед рабів еліту; гірше чужих катів бувають лише свої;

перетворити людей в зомбі, довести виконання наказів до автоматизму без усвідомлення їх суті (показові в цьому розумінні армія, поліція та інші державні інститути);

привчити не бачити очевидне; говорити на біле – чорне, на чорне – біле;

прищепити постійне почуття страху: постійне очікування біди, болю, кари, смерті і т.п.; погроза повинна бути страшніша за її виконання;

знищити ознаки особистості з підгонкою рис людини до рис і ознак еліти суспільства;

програмувати свідомість, безперервно прокручуючи ту ж саму інформацію.

Для того, щоб залишитись людиною за будь-яких умов, необхідно дотримуватись двох правил:

- створити для себе середовище автономної поведінки, де лише я сам можу приймати рішення;
- мати в свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

Честерфільд. Листи до сина

Честолюбство дурня створюється і обмежується прагненням до гарних речей і їжі. Честолюбство розумного – в прагненні до знань, в правдивості і благородстві, до якостей, які не продаються, а отримуються тими, в кого ясна голова і добре серце.

В юності необхідно вирішити три завдання: прищепити почуття обов'язку, накопичити необхідні для життя знання, одержати добре виховання.

Для того, щоб пізнати Людину, необхідні увага, ретельність, проникливість.

У кожної людини багато пристрастей, але завжди є одна, пануюча, якій підкорені інші. Знайди її і не довіряй всьому, що її зачіпає.

Лінь, неуважність і байдужість – недоліки, які можна пробачити хіба що старим. В молодої людини повинно бути прагнення вирізнитись і бути першою. Вона повинна бути пильною, діяльною і невтомною в пошуках засобів, щоб цього досягти.

Презирство людям пережити найважче і вони дуже неохоче його прощають, їм набагато легше забути будь-яку завдану їм шкоду, ніж просто зневагу.

Якщо ти бажаєш подобатись людям, будь до них уважний, пам'ятай, що у кожної людини є своє маленьке самолюбство, і своєю увагою ти їм догоджаєш.

Недостатня увага зачіпає його гордість і неминуче викликає обурення або, щонайменше, недоброзичливість.

Насолода – це риф, об який розбивається більшість молодих людей... В звичайному змісті слово життєлюб – всього-навсього гуляка, непробудний п'яниця, справжній розпусник і відчайдушний лихослов... При виборі насолод користуйся принципом: поклади на одну чашу терезів всю ту радість, яку несуть насолоди нинішньої години, а на іншу – наслідки, і зроби свій вибір. Роби завжди щось одне і ніколи не відкладай на завтра те, що можеш зробити сьогодні. Уважність і пильність – вірні ознаки людини непересічної, тоді як поспіх, хвилювання і метушливість – характерні риси людини легкої поведінки і слабкої волі.

Необхідно всіляко уникати неприємних для оточуючих поз і незграбних жестів.

Бажати, щоб кожний думав так, як і ти – все одно що бажати, щоб кожний був твого зросту і твого складу. Немає нічого більш злочинного, низького і сміхотворного, як брехня.

Брехня випливає з боягузства, мстивості, неохайності. До останньої належить брехня розповідачів і істориків.

Щирої дружби з першого погляду не буває, буває корислива – бійся її. Є ще одна різновидність "дружби" – змова, частіше у молодих людей на грунті низьких цілей: розгулу, п'янства і т.п., яку можна інтерпретувати як змову проти моральності і людяності.

Дуже приємний і послужливий співбутильник може виявитись дуже непідходящим і дуже небезпечним другом.

Думка про тебе залежить від думки про твоїх друзів. Скажи мені, хто твої друзі, і я скажу тобі, хто ти. Вибір друзів визначає вибір товариства. Приклади всі зусилля до того, щоб спілкуватися з тими, хто розумніший і кращий за тебе, що спонукає тебе до самовдосконалення. Спілкування з людьми більш низького рівня змусить тебе опуститись. Яке товариство, в якому ти перебуваєш – такий і ти сам.

Людина здібна, достойна і гарно вихована скрізь прокладе собі шлях. Міцні знання введуть її в краще товариство, а манери зроблять її бажаним гостем. Ввічливість і гарні манери необхідні для окраси інших якостей. Без них ніякі знання, ніяка досконалість не постануть в належному світлі. Без них вчений перетворюється в педанта, філософ – в циніка, військовий – в грубу скотину.

Вірний спосіб сподобатись іншим – це ставитись до них так, як бажав би ти, щоб вони ставились до тебе. Завжди дотримуйся тону пануючого в товаристві, в яке ти потрапив. Не говори про себе – це втомлює, навіває нудьгу. Не виставляй напоказ свої достоїнства – якщо вони дійсні, про них узнають і так. Пам'ятай, що в кожній компанії є свої звички і нахили; і те, що якнайкраще підходить до однієї, може бути цілком непристойним в іншій. Те, що розважає одну компанію, може виявитись безглуздим і образливим в іншій.

У стосунках з людьми, до яких відчуваєш прихильність, постарайся розпізнати їх найбільше достоїнство і найбільшу слабкість. Віддай належне першому і похвали те, що є їх слабкістю (особливо, якщо вони не впевнені в якійсь якості). Предметом гонористості є те, про що людина любить найбільше за все говорити. У жінок це краса – ніякі лестощі тут не виглядатимуть грубо, а якщо жінка красива – то розум, якщо вона негарна й дурна, то потрібно похвалити щось невловиме особливе... Чоловік бажає, щоб його сприймали розумнішим, ніж він є насправді, а жінка – щоб її вважали красивішою.

Непогано запримітити невеликі звички, пристрасті, антипатії і смаки людей і постаратися потакати їм. Увага до таких дрібниць викликає прихильність людей до тебе і іноді має значення більше, ніж значні речі.

Знання – це впевненість і притулок в похилому віці, але оволодівають ними в молодості. Чим більше знає людина – тим вона вільніша.

Немає людини, яка б була чудова у всіх відношеннях, і навряд чи можна знайти таку, яка була б зовсім ні на що не здатна.

Повне володіння собою, терпіння, тактовність, гнучкість, проникливість, спокій, уміння здаватись відвертим і при цьому не видати своїх думок – це якості політичного і громадського діяча.

Кожному достоїнству і кожній добрій якості людини протистоїть який-небудь недолік або якась вада; розвинувшись надмірно щедрість стає марнотратством, бережливість – скупістю, хоробрість – безрозсудством, обережність – боязливістю тощо.

І якщо добрі чесноти прекрасні, то вади відворотні. Особливо важливе почуття міри в міркуваннях. Чим більше ти знаєш, тим скромнішим тобі необхідно бути.

Приємна зовнішність, вишуканість руху, вміння зі смаком одягатись, мелодійний голос, відкритий, привітний вираз обличчя – якості, що прихиляють до себе, на відміну від незграбності, неохайності, невміння поводити себе в суспільстві, поганої розмови і т.п. Особливо необхідно звертати увагу на сміх, який часто буває проявом невихованості і обмеженого розуму. За сміх приємніша посмішка. Мова (як і сміх) повинна бути приємною для слуху. Люди частіше слідують голосу Серця, ніж розуму. Шлях до серця лежить через почуття; зумій сподобатись вухам і очам, і половина справи зроблена. Перше відчуття (зовнішність і мова) найбільш важливе і рідко переоцінюється. Вміння говорити, благородна осанка і уміння впливати на інших – ті якості, які просто необхідні, особливо для оцінки чоловіка жінками, які створюють більшу частину репутації.

Є дві різновидності розуму: ліниві і легковажні. Перші не дають можливості досягнення мети, другі роблять людину смішною. Для людини ж настирливої і працелюбної всяку ціль можна досягти, для неї немає нічого неможливого.

Жінки – це дорослі діти, які нерідко підкоряються більше емоціям, ніж розуму і здоровому глузду. Якщо думка самої жінки про її якості применшується – це викликає гнів, що заперечує всяку логіку, якщо ж вони завищені через улесливість і компліменти – це дуже прихиляє їх до вас. Вони надзвичайно гордяться серйозністю справи, але рідко вміють робити її добре, люблять встромити ніс не в свої справи, чим нерідко приносять шкоду. Жінки з подякою сприймають будь-яку помсту. Вони карбують репутацію в суспільстві і пускають її в обіг.

В великому натовпі люди збуджують один одного. І якщо лідери не знайдуть вихід накопиченому збудженню, натовп знайде його сам. Через лінощі розуму до аналізу і витвору власної

думки люди нерідко повторюють те, що чують від інших, а потім вперто стоять на цьому, бо сказали так самі.

Вчиняй з іншими так, як ти бажав би, щоб вчинили з тобою. Інші вчинки неправомірні, несправедливі і злочинні.

Невимушеність, витонченість, приємне обходження і чудова зовнішність надзвичайно діють на жінок.

Ідеал людини – це невимушене відкрите обличчя і стислі, стримані думки. Не переказуй і не слухай пліток. Плітки – це свого роду злодійство: того, хто покриває крадене, мають за такого ж негідника, як і злодія.

Людину зустрічай як хвору, якщо вона приїхала з району епідемії, хоча вона й здорова.

Лайка з вуст нерозумної і поганої людини звучить похвалою для розумних і благородних людей.

Стиль мови має таке ж значення, як і зовнішність. І якщо поетами народжуються, то оратором людина робить себе сама.

Ніколи не роби висновків про людину лише за словами інших.

Для чоловіка бути правдивим те ж саме, що для жінки бути невинною.

Найцінніше, що є у Людини – це її добре ім'я.

Швидкість – це душа справи, а для того, щоб все вирішувалось якомога швидше, необхідно відпрацювати систему для всього, чим доводиться займатись, і неухильно її дотримуватись. Навіть в читанні книг необхідні послідовність і цілеспрямованість.

Щоб зберегти і не проґавити найцінніше з прочитаного, заведи зошита і занотовуй все, що може тобі стати в нагоді в майбутньому.

Людина стає особистістю тоді, коли на все має власні міркування, а не сліпо користується чужими.

Люди ненавидять тих, хто дає їм відчути власну неповноцінність.

В здоровому тілі – здоровий дух. Хвороби накладають свій відбиток на психіку, рішення і вчинки людини.

Розумна людина може поспішати, але вона ніколи нічого не робить поспіхом, вона знає, що все, що робиться поспіхом, неминуче робиться погано. Дрібні люди можуть поспішати, коли справа, за яку вони взялись, виявилась їм не під силу.

Бережи і покращуй здоров'я; пам'ятай, що без нього всі радощі життя – ніщо.

Година в молодості коштує доби в похилому віці, якщо вона прожита з користю.

Забобони – це наші коханки.

Розум – в кращому випадку – дружина: ми його часто чуємо, але рідко замислюємось над тим, про що він говорить.

Ніщо так не улещує людей і не прихиляє їх до привітності і гостинності, як сприйняття їх звичаїв і звичок.

Неуважність до співрозмовника – вірна ознака людини дрібної, легковажної, пустої і невихованої.

Читай краще менше, але те, що веде до визначеної мети, або має до неї пряме відношення.

Для джентльмена і талановитої людини є лише два варіанти дії: або бути зі своїми ворогами підкреслено ввічливим, або збити їх з ніг.

Молоді люди звичайно впевнені, що вони цілком розумні; як п'яні бувають впевнені, що вони достатньо тверезі.

Пристрасть без досвіду загрозлива; досвід без пристрасті безпомічний і в'ялий. Союз того і іншого є досконалість.

Досвід і аналіз життя за книгами відрізняються так само, як жива квітка від свого зображення.

Мистецтво подобатись – це, по суті справи, мистецтво піднестись, вирізнитись, створити собі ім'я і досягти успіху.

Державні діячі і красиві жінки не відчувають як старіють, стаючи предметом глузування і презирства.

Гулящий спосіб життя – різновидність самогубства. Духовна суть гине, тваринне продовжує жити. Справи не заважають втіхам, а їх гармонія лише підсилює і те, і інше.

Як в дружбі, так і в ворожнечі, необхідно окреслити межі довірливості і неприйняття, щоб перша не стала загрозливою, а друга – непримиренною.

Особиста відданість цінується вище суспільних заслуг і сильніше винагороджується.

Хитрість і віроломство нерідко є єдиною зброєю обмежених жінок.

Ліхтенберг. Афоризми

Пригноблюють лише той народ, який дозволяє себе пригноблювати. Кожний народ має владу, якої заслуговує.

Людство розподіляється на три класи:

не молись і не трудись (каста влади);

молись і не трудись (підлабузники, пройдисвіти, духовенство);

молись і трудись (трудовий люд).

Я віддав би багато, щоб узнати, для кого власне були здійснені подвиги, про які офіційно кажуть, що вони здійснені "на благо батьківщини"?

Майбутнє повинно бути закладене в сучасності. Це зветься планом.

Вченість також може родити листя, не даючи плодів.

Люди, що занадто вникають в тонкощі, рідко бувають великими людьми, а їх дослідження здебільшого настільки ж некорисні, наскільки й тонкі.

Небезпечно бути правим в тому, в чому неправі великі світу цього. (Вольтер).

Вчимось не для життя, а для школи.

Наш розум занапащають звички.

Хто не розуміє нічого крім свого розділу знань, той і його розуміє недостатньо.

Просто неймовірно, як сильно можуть нашкодити правила, якщо тільки навести в усьому занадто суворий порядок.

Невже це такий рідкісний випадок, коли філософія не дає можливості пофілософствувати.

Щоб побачити нове, його необхідно спочатку винайти. Для того, щоб блукати лабіринтом, його спочатку необхідно побудувати. Шукай в малому велике, а в великому – мале.

Те, що здається дивним, рідко залишається без пояснення. Навпаки, нез'ясоване з часом вже не здається дивовижним і, можливо, ніколи таким і не було.

Якщо природа – вчитель, то ми – школярі, які більше слухають розмови товаришів, ніж вчителя. І невігластво буває іноді корисним.

Виховання – це друге народження.

Найзначніші події в світі не робляться, а відбуваються.

Перший крок мудрості – нападати на все, останній – все терпіти.

Дух протиріччя приносить більше користі, ніж дух єдності.

Для невинності монахинь важливіша не стільки обітниця, скільки грати на вікнах.

Католики колись спалювали євреїв, поклоняючись богоматері. Невгамовне честолюбство і недовірливість завжди йдуть поряд.

У кожної людини є своя моральна "зворотна сторона", прикрита штаньми благопристойності.

Люди роблять все з особистої зацікавленості. І якщо говорять, що він живе для інших, то лише тому, що особисте збігається з суспільним.

Характер людини проявляється в снах сильніше, ніж в житті.

Всяка благопристойність штучна.

Сама безпартійність партійна.

Безталанні мрійники – небезпечні люди.

Велику людину може оцінити лише велика. В результаті натовпом керують найчастіше ті, кого може оцінити натовп.

Найкращі і найздоровіші люди – це ті, яких ніщо не дратує.

Чесна людина і шахрай просто плутають поняття моє і твоє. Один сприймає перше за останнє, а другий – друге за перше.

Шкільний вчитель і професор вирощують не особистості, а виключно види.

Про людей слід судити не за їх поглядами, а за тим, що роблять з них самих їхні погляди.

Люди, яким завжди ніколи, звичайно нічого не роблять.

Похилим дають на допомогу молодих. В багатьох випадках було б краще навпаки.

Те, що звичайно називають глибокими знаннями, в більшості не що інше, як самоаналіз, зворотнє віддзеркалення власних слабкостей.

Гарний тон перебуває октавою нижче.

Навіть дотепи здатні іржавіти.

Мірилом прекрасного і вірного є природа.

Добра книга впливає таким чином на людей: дурні стають ще дурнішими, розумні – розумнішими, а дев'яносто відсотків ні в чому не змінюються.

Несподівана дотепна думка своєю появою більш ніж наполовину завдячує дурневі, в якого вона вцілила.

Найстрокатіші птахи співають найгірше.

Багато людей читають для того, щоб мати право не думати.

Хто міг би наслідувати якнайкраще, наслідувати не стане.

Людину краще умовити, ніж переконати, оскільки для останнього вона повинна бути освіченою і самостійною в міркуваннях.

Різне

Успіх залежить не лише від того, що ми робимо, але й від того, чого не робимо. /В.Плетт/

Людина звикає і до потворності, і до краси коханої жінки. /Езоп/

В житті кожний "вовк" є вівцею для "вовка" іншого рівня. /"Вовки і вівці", Островський/

Всяка істина проходить в людському розумі три стадії: спочатку – яка нісенітниця! Потім – в цьому щось є! Нарешті – хто ж цього не знає!

Головне завдання в людських відносинах – звернути увагу, наступне – утримати її.

Світ ламає кожного, й багато хто потім міцніший на зломі. /Хемінгуей/

Хто йде слідом ніколи не буде першим. /Мікеланджело/

Краще бути першим на селі, ніж другим у місті. /Цезарь/

Про людину, як і про суспільство взагалі, слід судити за її ставленням до дітей.

Людина не сприймає, коли їй говорять про три речі: про те, що в неї поганий смак, що вона погано ставиться до людей, що вона не вміє думати. /Р.Уейл/

Людські бажання в цілому пов'язані з професією.

Не краще було б людям, якби всі їх бажання звершувались. /Геракліт/

Хто нікуди не пливе, для того не буває попутного вітру.

Ви мало, або нічого не виграєте, якщо будете розумнішим, або більш освіченим, ніж суспільство, в якому живите. /Ньютон/

В непевні роки сліпий іде за божевільним. /Шекспір/

Якщо ти гарно закрив вівчарню, це ще не значить, що там ти не зачинив і вовка.

Благо не в тім, щоб мати гроші, а в тім, щоб мати владу над тими, в кого вони є. /Курій/

Не думай, що ти закінчив справу, якщо необхідно ще що-небудь доробляти. /Цезар/

Хай підніме людина себе сама, Хай не принизить вона сама себе, Бо лише вона одна собі друг, І немає більшого ворога їй, ніж вона сама собі. /З Махабхарати/.

Яка мета твого життя, такий і ти.

Все на одному місці вироджується, згасає, вмирає.

Мистецтво не об‘єднує, воно підносить і опускає.

Дитина має сама вчитись заробляти на життя; вчитись, щоб бути і відрізнити хліб і копійку.

Логіка – равлик, інтуїція – промінь світла.

Коли сам отримаєш, сам і будеш вирішувати, віддати чи ні, поділитись чи зачекати, навчити, чи не варто.

Виховуючи під себе – ми виховуємо зомбі, нормальних і безперспективних.

Досвід потрібно нести з собою, але не потрібно нести з собою сам шлях.

Два крила суфізму (мудрості): логіка і інтуїція. Розвивати і літати необхідно обома.

Логіка необхідна для рішення питань відомого, інтуїція – для руху за обрій.

Ті, що йдуть звичними шляхами, стають відмінниками в частковому; ті, що торують нові шляхи, досягають набагато більшого, крокуючи за обрій.

Якщо написати на дверях: “Тут рубають голови”, то 80 % напрямки підуть саме в ці двері… Необхідно мати талант, щоб з багатьох рішень вибрати одне-єдине невірне.

Всередині самого великого порядку завжди є хаос, а навколо хаосу виникає порядок.

Одні живуть заради життя; інші – заради благ, знищуючи життя.

Мегаполіси знищують життя, це сипучі піски людства. В них сходяться двоє, щоб народити одного. Один убитий.

Небеса, розкішні палаци, райські насолоди, апсари танцюють. І говорить мудрець Панчашинаха (П‘ятипламенний): “Ось це і є кромішня безодня, або пекло”.

Життя не процес Одкровення, а процес творіння.

Не заздри успіху і не жалкуй про невдачу, бо ти не знаєш, що є успіх чи невдача в масштабі душі. Нічого не називай ні бідою, ні радістю, поки не станеш свідком наслідків цього. Чи є бідою смерть, що врятувала тисячі життів і чи є радістю життя, що породжує горе?

Запам‘ятай: те, що обвинувачуєш ти – звинуватить тебе; тим, що осуджуєш, одного разу станеш сам, щоб пережити особисто цей досвід.

Пекло – це нереалізованість. Це знання того, Хто і Що ти є, і неможливість пережити це.

Велич задачі потребує і породжує велич душі і велич свідомості.

Не можна бути водночас і прикладом і реалізатором власного прикладу.

Людина має бути податливою в другорядному, як вода, але гострою і незламною, як меч, в головному.

Пута, що зв‘язують твою істинну сім‘ю, не є пута крові. Рідко члени однієї сім‘ї зростають під одним дахом духовності.

Р. Бах

Коли ти дійсно чогось бажаєш, ти досягаєш його, бо твоє бажання народилося в душі Всесвіту.

Пауло Коельо

Коли хто хоче йти вслід за Мною, нехай зречеться себе самого і візьме свого хреста та і йде вслід за Мною.

І. Христос

Чи не дивно, що найтяжчий гріх – бажання діяти добро для всіх?

Шекспір

Я гадаю, що релігія має колосальне майбутнє, але форми її ще не знайдені.

В. Вернадський

Ми стільки можемо, скільки знаємо.

Ф. Бекон

Величні постаті людства не зникають в минулому, вони розчиняються в майбутньому.

Заради власної користі інших не випередиш,
Уникаючи нещастя – не зробиш перший крок,
Лише відчувши дійство – відгукнешся,
Лише підпавши під натиск – посунешся…

На шляху по східцях, що ведуть в небо, не можна перестрибувати через сходинку.

Гуатама Будда

Людину створюють праця, думка і віра. Одна праця створює раба.

Якщо Мойсея і пророків не слухають, то якщо б хто з мертвих воскрес, не повірять.

І. Христос

Не дивуйся тому, що я сказав тобі: необхідно вам народитись згори. Дух дихає, де хоче; звідки приходе і куди йде: так буває зі всяким, народженим від Духу.

І. Христос

Кожна душа приходе в цей світ, підсилена перемогами свого попереднього життя чи ослаблена її поразками.

Ориген “Про початки”

Три правила сера Лоренса Брегга:

- не варто пробувати відроджувати минулу славу;
- не варто займатись чимось лише тому, що воно модерне і ним займаються інші;
- не звертай уваги на глузування і зарозумілість теоретиків.

На слова боягузтва і малодушність маємо відповідати словами мужності, на невігластво – знанням, на потворність – естетичністю, на аморальність – силою духу.

Все, з чим ми зустрічаємося в своєму житті

можемо сприймати серйозно і не серйозно,
використовувати чи не використовувати…
Але, якщо ми його використовуємо,
то ми ним користуємося
і від того маємо якусь користь…
і воно для нас немає ніякої користі,
бо де купаємося, то там і плаваємо,
в чому знаходимося, те і відбувається.
Душа не знищується поділом і дією.

Крішна.

Розум народжує розум і вивчає розум.

Великі досягнення духу мають самовідтворюватись, щоб зберегтись у часі.

Та країна, де з‘явилось змішання, що псує варни (касти) швидко загине разом з її мешканцями.

Той, хто володіє могутністю витрачатиме її за призначенням (а не на дрібниці).

Твій учитель не той хто тебе вчить, а той, у кого вчися ти.

Істина не релігія, а частина твого шляху.

Те що ти шукаєш – шукає тебе (люди, книги, події і те, що тобі призначено).

Всі важливі речі створені з істини і духу, а не з тканини і скла.

У кожної людини свій обрій, але світ не закінчується на тому обрії.

Любов – почуття, яке належить і не належить нам.

Події навколо нас - фарби, наша воля – пензель, життя – мольберт.

Воля і радість існують тільки у нашій свідомості.

Якщо в душі не існує того, що притягує і тривожить, немає сенсу говорити про це, бо слова падаючи в провалля душі не мають ніяких шансів зачепитися там.

Закони Ману.

Прав ніхто не дає, їх беруть.

Тягаючи хрести для інших, рано чи пізно опинися на одному з них.

Твій обов‘язок – завжди бути вірним і завжди слідувати Шляху Даному.

Те, заради чого ми живемо – захищає і оберігає нас.

Одержимість метою – це та сила, що прокладає нам шлях всупереч правилам сенсу і розбіжності думок, через неприступні гори і нездоланні ущелини.

Якщо ти ще живий – твоя місія не завершена.

Всі знання Всесвіту перед нами, але кожний бере стільки, скільки може підняти і нести.

Те, що хвилює всіх, не хвилює людину Шляху Даного і навпаки.

- Хто ти?
- Якби я знав хто я… Це головне питання мого життя…
- Звідки ти?
- Все життя я шукаю відповіді на це питання…
- Куди ж ти ідеш?
- Якби я знав…

Шопенгауер.

Отримати можна лише те, чому ти відповідаєш, і що здатний отримати.

Врятуйся сам і навколо тебе врятуються тисячі.

І. Христос

Я існую, бо я є, я думаю, я відчуваю, я бажаю.

В житті маємо користуватись правилами: нічого надміру, стримуй гнів, пізнай самого себе, всьому свій час, ручайся лише за себе, в натовпі немає добра, головне в усякій справі – кінець.

Нічого не приймайте на віру, але й не заперечуйте, залишайтесь нейтральними доки не отримаєте докази.

Світ розвивається, закони розвитку незмінні. Але проявляються вони по-різному в залежності від розвитку людства.

Людина – частинка Бога, людина людині бог. Кожна людина – це Бог, що говорить з вами, учить вас, благословляє і допомагає вам на вашому земному шляху.

Людина людині – вчитель і Воля Божа вершиться через ваше оточення. Приймайте ж його з любов‘ю – це ваш шлях до Горнього.

Про що думаєш, такий і ти сам. Якщо ці думки заважають вам на вашому шляху добра, любові, навчання і творчості – змініть їх. Будете думати про суєту – все життя пройде в суєті, будете думати про творця і його діяльність – самі станете творцем.

Щоб вчити інших, необхідно самому стати прикладом свого вчення; щоб змінити світ, необхідно змінитись самому. Ваш гріх вдвічі важчий, коли ви вчите одному, а самі живете за протилежним. Відповідно і кара буде вдвічі важча.

Не шукайте Царства Небесного на небі. Його там немає, воно в вашій свідомості, в ваших душах. Воно завжди з вами – відкрийте його.

Людей мучать не речі, а уявлення про них. Кожна річ може бути і позитивною і негативною в залежності від ситуації. Не існує нічого позитивного і негативного з самого початку – це лише наше сприйняття і визначення.

Ми ненавидимо людей за зло, що їм причиняємо і любимо за добро і турботу, що виявляємо до них.

Ключ від пізнання минулого і майбутнього знаходиться в сучасному.

Дрібниці і суєта роблять наше життя нікчемним, в той час як любов, турбота і творчість – повноцінним і наповненим змістом і сенсом буття.

Жалість, спрямована до матеріального, до тіла; співчуття – до душі. Співчувайте, а не жалійте.

Жалість за минулим повертає нас в минуле і ми живемо ним, а не нинішнім. Відпустіть помилки минулого – вони в минулому, живіть тут і зараз. Важливі не помилки, а наше до них відношення.

Мужність без любові перетворюється в жорстокість, відвага – в насилля, сила волі – в фанатизм, цілеспрямованість і віра – в пародію на духовність.

Вчителя пізнаєте не по словах, а по вчинках і плодах його діяльності. Не вірте і тим, хто демонструє свої надздібності і чудеса. Для добра і любові вони не потрібні, бо вони самі – чудо. Чудеса там, де незнане.

Всі проблеми вам по ваших можливостях. Перед людиною ставляться задачі, які вона може вирішити і перепони, які вона може подолати.

Думки, почуття і емоції – це багатство, що належить кожному з нас. Не віддавайте їх іншим, щоб вони не володарювали вами за вашою допомогою.

Зло по відношенню до нас найчастіше є наслідком наших думок, дій і вчинків по відношенню до оточення.

Все що ми отримуємо і все що нас чекає – це лише уроки, з яких кожен бере від сутності своєї: добра людина – добро і любов, погана – зло і ненависть.

Більшість лише просить, але самі нічого не дають. Необхідно ж дякувати Бога за те, що маємо, і Він дасть більше.

Не шукайте щастя зовні, не йдіть за ним за тридев‘ять земель. Воно в середині нас (там і шукайте), і від нас залежить чи знайдемо ми його, чи ні.

Не вірте в загробне життя, вірте в життя вічне. Не очікуйте раю на небі, а будуйте його в собі і навколо себе.

Великі справи буденні і непомітні – вони утверджуються в буднях.

Монада не дух, вона промінь.

Світи не заселені розумом і не заселені духом руйнуються.

В рамках системи життя довше.

Пізнання має два шляхи: творчості і руйнації.

Кордон завжди на межі буття і небуття, творчості і руйнації.

Мелодія створює панораму і шлях думкам. За мелодією, по її руслу думка тече без опору, свідомість стає надтекучою.

Не було ні сущого і сущого не було тоді,
Не було ні повітря, ані неба над ним,

Не було смерті, ні безсмертя тоді,
Не було ні ознаки дня, ні ночі.

Риквіда X.129.1,2

ЗАПОВІТИ

Заповіт Сварога

Сина Бога, Творця Світу Явленого
(Заповіт Патріарха Арія)

Близько 2000 років до нової ери більша частина арійських племен під проводом Арія і його синів Тура і Сармата пішли з Семиріччя на Прабатьківщину. Наприкінці свого життя Арій отримав від бога Сварога "Заповіт аріям". У Книзі Велеса в дощечці Род III, сказано:

"*Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Даждьбог буде батьком вашим! І його ви маєте слухатись, і Він вам укаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.*

І ви будете народом великим, і ви станете над світом, і підкоряться вам роди інші, які видобувають свої сили з каміння, і творять чудеса – повозки без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватися за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви позбавитися мужності і станете рабами данини і золота, і за золото будете продаватись ворогам.

І тоді Боги скажуть вам: "Любіть Заповіт батька Арія. Він для вас – світло зелене і життя! І любіть друзів своїх, і буде життя мирним між родами."

І відійдете ви від віри предків, і будете служити чужим богам, та буде нове явлення Заповіту, і буде повернення до віри батьків."

Вірою наших пращурів була Віра Відична. Основні закони принципи і догмати Відичної Віри подані в Велесовій Книзі.

Із "Повчання Володимира Мономаха синам"

Діти мої! Хваліть Бога! Любіть також людство. Не піст, не усамітнення, не монашество врятують вас, а благородні справи. Не забувайте бідних: годуйте їх і думайте, що всяке надбання є боже і доручене вам лише на час. Не ховайте багатство в надрах землі: це противно християнству. Будьте батьками сиріт,.. не давайте сильним губити слабих. Не вбивайте ні правого, ні винуватого: життя і душа християнина священні. Не називайте просто так імені Бога; давши клятву, не порушуйте її. Не оставляйте хворих; не бійтесь мертвих, бо всі вмремо. Не майте гордині ні в умі, ні в серці, а думайте: ми не вічні, нині живі, а завтра в труні. Бійтесь всякої брехні, п'янства та шкідливих пристрастей, однаково пагубних для тіла і душі. Шануйте старих людей, як батьків, любіть юних, як братів... Шануйте гостя і іменитого, і простого, бо гості розповсюджують в чужих землях і добру, і погану про нас славу. Вітайте всяку людину, коли йдете мимо. Любіть своїх дружин, але не давайте їм влади над собою. Все добре пізнавши, ви повинні пам'ятати, чого не знаєте, тому навчатись. Батько мій (Ярослав Мудрий), сидячи дома, розмовляв п'ятьма мовами, за що поважали нас іноземці. Лінь – мати пороків, стережіться її. Людина повинна навчатись завжди: в дорозі, на коні. Вночі відпочивайте, але хай не застане вас сонце в постелі.

...Двічі розбивав я собі голову, пошкоджував руки і ноги, не боячись за життя в юності і не шкодуючи голови своєї. Але Господь беріг мене. І ви, діти мої, не бійтесь смерті, ні битви, ні звіра, а будьте мужами у всякому випадку, надісланому від Бога. Якщо проведіння визначило кому вмерти, то не врятують його ні батько, ні мати, ні брати. Варта божа надійніша людської.

Заповіт Шевченка

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій!
Щоб лани широкополі
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України

У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани, і гори –
Все покину і полину
До самого бога
Молитися... А до того
Я не знаю бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сім'ї великій,
В сем'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИЙ КОДЕКС

Все суще єдине і все має своє призначення,
Свій шлях і свою долю.
Не існує території і простору не зайнятих іншими
І не можна заходити в чужий дім без запрошення:
Тож не маємо права ні втручатися,
Ні приймати рішення за інших,
Ні судити їх, не знаючи їх.
Але не маємо права і сидіти осторонь,
І спостерігати здалеку,
Коли інші в нерозумінні своєму
І в жадібності низькій своїй
Руйнують наш загальний Дім
І душі людські!
Бо не розуміють, що все взаємозалежне,
Взаємопроникне і взаємопов'язане!
На загрозу меча – мечем відповідають!
Завжди і всюди маємо визнавати закони Всесвіту
І слідувати принципам його будови і розвитку;
Не принижуючи себе і поважаючи всіх
В Ієрархії Земній і Небесній, з любов'ю і надією,
Але завжди і у всякій справі залишаючись Людьми –
Дітьми Божими!

Пам’ятаймо, що кожен крок Людства –
Це ще один крок в Задумі Божому!

Життя наше нам дароване Богом
Не для того, щоб ми його проспали, чи пробайдикували,
І не для того, щоб після нас залишились гори сміття і море помиїв,
А щоб прожили кожний день і кожний час,
Бо кожна мить неповторна!,
І все в житті нашому для чогось та призначене!
Кожного дня маємо звітувати перед Богом
Про бодай невеликі, але добрі справи свої;
Про досягнення в пізнанні Всесвіту, в єднанні з ним,
В поглибленні Розуму і в піднесенні Душі!
Людина має навчатись завжди і всюди. Все життя!
Маємо пам’ятати: в усіх справах і вчинках наших,
Що не душа має обслуговувати тіло,
А тіло – Душу!

Від самого початку не існує нічого назавжди доброго і поганого.
Ніхто нікого у Всесвіті, просто так, нізащо, не карає.
І зла ніхто упереджено проти когось не носить.
І кожне випробування Людині дається Богом по силі її,
І нічого зверх того!
Все інше від низької суті самих людей...
Пам’ятаймо, що в житті за все маємо платити
І що борги наші віддавати дітям нашим!
То ж старайтесь віддавати, а не брати!
Не спокушувати ні Бога, ні Долю,
Ні братів менших без необхідності!
Не буде Бог вирішувати за нас те,
Що маємо самі вирішити!
Людина – сіль Землі. Якщо, ж сіль стане прісною,
То на що вона придатна?!
Хіба, щоб викинули її геть, щоб топтали її!
Не може бути людина ні "холодною" – ні "гарячою"!
Якщо вона не слугує добрим справам,
То нехай не втішає себе, що не робить злого,
Бо слугує ворогам своїм!
Хто не протистоїть злу, той допомагає йому!

Не має нічого важливішого в житті Людини
Ніж продовження Роду свого,
Ніж відтворення живого Всесвіту!
То ж найсвятішими
І непорушними в житті нашому
Мають бути сім’я, родина, ненька!
І не існує вищого слова, як Мати – Берегиня!,
Мама, яка за благословінням Божим дарує нам життя!
Кохання дано Людині для продовження Роду,
Життя і во ім’я життя,
А не для задоволення низьких інстинктів,
Бо то не кохання, а проституція душі і тіла.
Тож те, що Бог поєднав –
Ніхто нехай не роз’єднає!
В сім’ї не існує "Я", а лише ми
І наше майбутнє – діти:

Хто не розуміє цього – не має права
Ні на людське кохання, ні на своє майбутнє!

Ми всі різні, але всі ми діти одного батька – Бога,
Не роботи – а сини Божі!
І батько наш очікує від нас не беззастережної покори
І не безумовного виконання призначеного!
А синівської любові, поваги і співтворчості!
Щоб діти Його були достойними
Свого високого звання і призначення!
Доля наша – робити благородні справи,
Бо все що маємо і що дано нам –
Те дано на час! І не для того,
Щоб тримали під замком,
Чи розпорошували за вітром,
А для добрих справ!
Бо любимо людей за добро, яке їм робимо,
І ненавидимо за зло, що їм спричиняємо!
Пам'ятаймо, що Людина Світло Світу,
То ж не збирайте скарби на Землі,
Де міль поїдає і іржа точить,
І де злодії підкопують і крадуть,
Бо на небі потрібні не цінності тіла,
А скарби розуму і духу!

З добрими помислами ідіть першими на зустріч з іншими,
Першими протягніть руку
І першими привітайте зустрічного!
Першими зробіть добру послугу,
Не чекаючи у відповідь більшої.
І не відповідайте на зло з боку інших,
Бо не відають, що роблять...
Коли гавкає, чи кусає Вас пес,
То невже гавкаєте у відповідь і кусаєте його?
Пам'ятайте, що лихослів'я, жорстокість і злість –
Це прояви низької, тваринної суті!
Прийміть міри захисту І, не зважаючи ні на що,
Продовжуйте свій, людський
Богом указаний шлях!
Будьте обачними в виборі друзів і супутників своїх,
Бо які друзі твої, такий і ти сам!
Не довіряйте словам ні своїм, ні чужим
Бо і Сини Божі і Сатана говорять ті ж самі слова,
Кличуть до тих же добрих справ,
Але наслідки цих слів різні!
То ж не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх!

Пам'ятаймо, що подібне притягує подібне,
І що вгорі, те і внизу!
Не створюйте ідеалів і кумирів для тіла свого,
Бо це поняття людські і створені людиною,
А наслідуйте Великих Світочів,
Духу і Буття людського!
Просіть і дано буде Вам,
Шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам!
Бо хто в серці має своєму, тому і дано буде!

Але пам’ятаймо, що серце наше там, де багатство наше!
І якою думкою, яким почуттям живемо –
Такі і ми самі!
І немає нічого прихованого, що не відкрилось би,
І тайного, чого б не взнали!
І якою мірою ви міряєте –
Вимірено буде і Вам!
В проханні не відмовляйте,
Та давайте не гроші і не кусок хліба,
А те, що зможе допомогти вижити
І стати прохачеві Людиною!
Пам’ятаймо, що не хлібом самим живе Людина,
А й всяким словом і Духом Божим!
Бо чим іншим вирізнити Людину від тварини?
І нехай в кожній справі вашій,
І в кожному вчинку вашому
Будуть Глибина Серця і Височінь небесна!
Бо маємо Бога в серці своїм
І жити маємо за заповітами Божими:

не вбивай, не руйнуй, не оскверняй, не зашкодь, будь милостивий;

не слугуй своєму его, не лицемір, не виставляй добро на показ, не лжесвідчи;

не заздри, не бажай створеного іншими;

не суди не знаючи і не розуміючи, щоб і сам непідсуден був;

всяку роботу Божу, призначену тобі, виконуй з задоволенням, творчо, з любов’ю;

не принижуй ні себе, ні інших, завжди пам’ятай, що ти –людина!;

не обіцяй зверх того, що можеш виконати, і не принось неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви твої;

в усякій справі і в думках своїх завжди май почуття міри, відповідальності і відчуття межі;

шануй батька і матір, виховуй дітьми Божими дітей своїх;

вдосконалюй себе, підтримуй і розвивай своє фізичне тіло, свій розум і свою духовність; і всяку добру справу не відкладай на потім, якщо можеш зробити її сьогодні і зараз;

стався до інших так, як бажав би, щоб ставились до тебе;

полюби всією душею і всім серцем своїм Бога, що дарував, тобі життя, і радість бути, жити, любити, творити, сподіватись.

З М І С Т

Передмова

Частина І. Всесвіт
- Духовний Всесвіт
- Розум у Всесвіті
- Матеріальний всесвіт

Частина ІІ. Людина
- Всесвіт людини
- Доля і сенс буття людини
- Життя у Всесвіті
- Життя людини

Частина ІІІ. Суспільство
- Суспільство і суспільні утворення
- Мораль і етика, стосунки в суспільстві
- Історія, сучасність і майбутнє людства. Екологія.

Доповнення
1. Якою мовою говоримо і якою маємо говорити
2. Біолого-соціальні аспекти в будові суспільства і використання для тотального поневолення людини і народів
3. Енергія прогресу, економіка і структура суспільства

Частина IV. Мудрість тисячоліть
- Нагорна проповідь
- Євангеліє від Мат фея
- Євангеліє від Луки
- Євангеліє від Іоанна
- Заповіді пророків
- Із книги Екклізіаста
- Беттельгейм Брчно: «Освічене серце»
- Честерфільд: «Листи до сина»
- Ліхтенберг: «Афоризми»
- Різне

Заповіти
Морально-етичний кодекс